

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Terçer període

Sèrie P - Número 41

Dimecres, 20 de desembre de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 26, tercera reunió

Í N D E X

Manifestació

de condol per l'assassinat del senyor Juan Miguel Gervilla Valladolid (p. 3)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre equipaments i infraestructures culturals
(tram. 302-00063/06) (p. 3)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a les
infraestructures culturals (tram. 302-00068/06) (p. 8)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'innovació tecnològica
(tram. 302-00064/06) (p. 14)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la política mediambiental
(tram. 302-00067/06) (p. 20)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 3/1991, del 18 de març,
de formació d'adults (tram. 302-00065/06) (p. 23)

Declaració institucional

de condemna de l'assassinat de l'agent de la Guàrdia Urbana de Barcelona, Sr. Juan Miguel Gervilla
Valladolid (p. 28)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre les mesures a adoptar amb relació als accidents de trànsit
(tram. 317-00152/06) (retirada) (p. 28)

al president de la Generalitat sobre la reforma de la Llei orgànica 7/1985, de l'1 de juliol, d'estrangeria
(tram. 317-00154/06) (retirada) (p. 28)

al president de la Generalitat sobre el calendari de l'acció legislativa i de Govern per al 2001
(tram. 317-00157/06) (retirada) (p. 28)

al president de la Generalitat sobre els propòsits a fer amb relació al Pacte antiterrorista
(tram. 317-00161/06) (retirada) (p. 29)

→

al president de la Generalitat sobre la posició adoptada respecte al Pacte antiterrorista
(tram. 317-00163/06) (retirada) (p. 29)

al Consell Executiu sobre les previsions del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació per arribar a destinar el 2% del producte interior brut a despeses de R+D a Catalunya
(tram. 310-00117/06) (p. 29)

al Consell Executiu sobre la lliure competència en el mercat de les telecomunicacions
(tram. 310-00119/06) (p. 30)

al Consell Executiu sobre la relació entre la formació professional específica i la formació professional ocupacional (tram. 310-00125/06) (p. 31)

al Consell Executiu sobre els projectes museístics i el calendari d'exposicions del Museu d'Història de Catalunya (tram. 310-00141/06) i sobre el canvi de director del Museu d'Història de Catalunya
(tram. 310-00142/06) (p. 32)

al Consell Executiu sobre la reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell (Alt Urgell)
(tram. 310-00084/06) (p. 34)

al Consell Executiu sobre els terminis de la connexió amb Europa a través del TGV
(tram. 310-00105/06) (p. 35)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica
(tram. 302-00066/06) (p. 36)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya
(tram. 302-00069/06) (p. 44)

Proposició de llei

sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i documentació clínica
(tram. 202-00070/06) (p. 52)

Projecte de llei

de l'impost sobre grans establiments comercials (tram. 200-00027/06) (p. 52)

Projecte de llei

sobre publicitat institucional (tram. 200-00017/16) (p. 60)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 26.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El president

Es reprèn la sessió.

Manifestació de condol per l'assassinat del senyor Juan Miguel Gervilla Valladolid

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats un moment d'atenció.

Tots vostès saben que avui han matat el guàrdia urbà senyor Juan Miguel Gervilla Valladolid, i tot fa pensar que és obra d'ETA. Aquesta institució, davant d'aquest fet, també vol manifestar la seva protesta, i ho farem de la següent manera. A les dotze interrompem el Ple, i, com és habitual en aquesta casa, totes les senyores diputades i els senyors diputats, juntament amb tot el personal de la casa, estan invitats a aquest acte de solidaritat amb la família i amb totes les persones que estan al voltant d'aquest ciutadà que han matat. Després, al final del matí, també suspendrem el Ple, a dos quarts de dues, per fer Junta de Portaveus - Mesa, i convidarem tots els presidents, com també és habitual, dels grups en aquesta manifestació. I a primera hora de la tarda farem pública en el Ple aquesta declaració institucional que haurem compartit en aquesta Junta - Mesa i reunió de presidents de grups.

Permetin-me només manifestar-los i dir en veu alta el que és el sentiment de tots vostès: el sentit de dolor que significa que una persona, un treballador públic en aquest cas, hagi sigut víctima d'aquesta bogeria en la qual estem immersos i de la qual són víctimes directament ells, però també tot el poble de Catalunya.

Amb aquesta expressió voldria també continuar la sessió d'avui al mateix ritme que fem amb normalitat, i, per tant, el dissetè punt de l'ordre del dia... Vull fer un advertiment, també: no votarem fins que es donin les condicions que tothom hi pugui assistir, aquí, perquè ara hi han responsabilitats de tipus institucional que donen preferència a estar al costat dels que hi han d'estar, al costat, i no poder ser presents aquí. Perquè no aconseguixin ni interrompre el ritme parlamentari i a la vegada poder complir les funcions que hem de complir tots plegats votant aquí en aquest Parlament, anirem adequant els moments de votació a les possibilitats institucionals de tots els nostres representants en aquest sentit.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre equipaments i infraestructures culturals (tram. 302-00063/06)

La Moció que ara tractarem és la subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre equipaments i infraestructures culturals. La presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i la defensa l'illustre diputat senyor Joan Surroca.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el dia que vaig presentar la interpellació sobre equipaments i infraestructures culturals ja vaig argumentar amb detall la conveniència de procedir a nous plantejaments sobre aquesta qüestió. Per tant, seguint una mica el costum de moltes diputades i diputats del meu Grup, intentaré no esgotar el temps d'aquesta Moció, a fi i efecte d'agilitar el Ple. Simplement, resumeixo les propostes de la nostra Moció.

Hi ha un punt 1 que està dedicat al pressupost, en què nosaltres proposem augmentar un 50% les partides d'aquest pressupost en l'exercici de l'any 2001. En això ja hem fet tard, però aquest 50% és el resultat de la nostra proposta de doblar els pressupostos de Cultura en aquesta legislatura. Per tant, hi correspondria un 25% anual; això vol dir que, com que l'any passat no es va tenir en compte, aquest any hauria resultat un 50%.

Els altres punts són tots amb la mateixa idea: intentar que aquest país tingui capçaleres en tots els aspectes culturals i que puguin anar-se escampant arreu de la geografia. Per això proposem que el Centre de Restauració de Béns Mobles, de Sant Cugat del Vallès, continuï fent la seva tasca, però, amb els grans equipaments nacionals, museístics, també es fessin càrrec d'especialitzacions.

Un altre aspecte que proposàvem és que la Filmoteca Nacional també tingui conseqüències a totes les sales de diverses poblacions de Catalunya.

També proposem desplegar el mapa de lectura pública i que la Biblioteca de Catalunya esdevingui capçalera nacional del sistema.

Quant a la música, la nostra proposta és que l'Auditori Nacional, el Palau de la Música Catalana i el Gran Teatre del Liceu siguin aquells que encapçalin la xarxa d'aquest conjunt d'auditoris i sales de petit format que hi ha a Catalunya.

Quant a teatre, pensem que el Teatre Nacional hauria de ser el centre de producció i difusió connectat amb el territori a través de diferents centres dramàtics de Catalunya.

Finalment, quant a art contemporani, proposem que sigui el Centre d'Art de Santa Mònica aquell que encapçalï les diferents sales d'exposició d'art contemporani i faci tasques de coordinació, d'impuls i d'actuació.

He comprovat que el Grup que dona suport al Govern no ha proposat cap esmena al text, i això em fa esperar el pitjor. En canvi, sí que s'han presentat esmenes a una

moció sobre el mateix tema presentada per Iniciativa per Catalunya - Verds. Hi ha subtileses de la política que els haig de manifestar que no entenc, possiblement perquè sóc un ciutadà del carrer, un ciutadà que ha exercit diferents feines, sempre intentant fer-ho amb honradesa, i temporalment estic exercint de polític. No ho entenc, perquè ja en la darrera Comissió de Cultura, suspesa malauradament per l'assassinat del regidor de Viladecavalls, precisament en el moment que em tocava intervenir tenia per defensar diverses proposicions no de llei, en les quals, algunes d'elles, tampoc hi havia esmenes –ja n'esperava mals resultats– i, en altres, les esmenes que s'havien presentat per Convergència i Unió eren impossibles de negociar. Per tant, jo em faig una pregunta inevitable: com és que en cultura, un camp tan adequat per exercir el diàleg i el consens, estem tan lluny, jo diria que cada vegada més lluny, d'aquell esperit que aquí hi havia l'any 1985?

Sort que penso que el treball d'aquestes propostes, que, evidentment, porten la seva feina, tindrà en el futur una certa utilitat. Però no ho entenc –no ho entenc. I, quan no entenc certes coses, sempre em ve a la memòria aquell bon historiador, malaguanyat, de les comarques gironines, Joan Reglà, fill de Bàscara, que juntament, precisament, amb Vicens Vives, amb Santiago Sobrequés, els tres desapareguts massa joves... Però Joan Reglà havia escrit un llibre que tota la gent que estudiàvem a una determinada època era de lectura obligada; se'n deia o se'n diu *Comprendre el món*. Juntament amb llibres com *Què és la història?*, de Carr, o la *Història*, de Fontana, ens donaven esperança, eren anys d'esperança. Però els haig de dir que Joan Reglà, malauradament, va morir exactament a l'edat que ara jo tinc, i en aquell moment estava escrivint un llibre que portava el nom *De comprendre el món a no entendre res*: és la meua situació d'avui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció. Per tant, per posicionar el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies. El nostre Grup votarà positivament aquesta Moció, prosperi o no prosperi al final. I volem agrair al senyor Surroca que l'hagi presentada i que tinguem l'oportunitat de debatre les seves propostes, com volem agrair altres coses, també. De fet, nosaltres hem presentat una altra moció sobre un mateix tema, que la mateixa iniciativa de presentar una interpellació va venir com a resultat de converses, de canvis d'impressions, de coincidències, també, des de la perspectiva de la importància que té la política cultural i des de la perspectiva de la importància que té fer tota una sèrie de plans d'actuació en aquest terreny, que amb el senyor Surroca havíem comentat i en què expressàvem àmplies coincidències.

Precisament en aquesta Moció nosaltres reconeixem un esforç de concreció d'aquesta política pel que fa a les infraestructures culturals. Estem absolutament d'acord amb els seus termes. Per una banda, pel que fa referència a les qüestions de pressupost, se'n diu aquí: «incrementar un 50% les partides del pressupost de l'exercici del 2001». Ja no hi estem a temps, però aquí, que està expressat aquest increment..., i a més a més es diu una altra cosa: «amb criteris d'equilibri territorial», i, per tant, tenint en compte justament que Catalunya està composta de moltes i diverses parts i que en el seu territori l'activitat cultural ha de tenir una presència i cuidar aquells llocs on justament és més difícil que l'activitat cultural pugui fer-se, fora dels pols, que entorn de Barcelona, sobretot, és més fàcil que es desenvolupi, aquest criteri nosaltres el compartim totalment i absolutament.

També, una altra de les propostes –en aquest cas, l'última– és presentar plans d'actuació; plans d'actuació per poder tirar endavant tot el que significa que Catalunya tingui unes bones infraestructures culturals i començar a fer efectiu això que la cultura és també un dret de les persones, i, per tant, doncs, aquest dret hauria d'anar acompanyat per tota una sèrie d'actuacions. Hi estem d'acord també.

I estem d'acord també amb tota la resta de punts, que fan propostes molt concretes amb relació al que haurien de ser les capçaleres, per tant, els llocs de concentració de les activitats i les seues mares de totes les altres infraestructures culturals, pel que fa a museus, pel que fa a cinema, pel que fa a biblioteques, pel que fa a auditoris, pel que fa a teatre i pel que fa a arts plàstiques. És aquí on es nota o es veu un treball, un esforç de concreció; no abstraccions, sinó propostes concretes i ben encaminades.

I, per tant, el nostre Grup votarà afirmativament aquesta Moció, i lamentem que no hàgim pogut arribar finalment a un text conjunt, per moltes i diverses raons. Precisament per presentar-se com a mocions separades, precisament perquè en presentar-se com a mocions separades cadascú no hem fet esmenes a les dels altres. Això no impedeix, en tot cas, que, hi insisteixo, el nostre Grup voti afirmativament aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció presentada pel diputat Joan Surroca, així com la posterior, presentada per la diputada Comas d'Argemir, si bé fan referència a infraestructures culturals, el nostre Grup hi veu uns plantejaments no clarament idèntics. Podríem dir, d'entrada, que el nostre Grup, que votarà afirmativament les dues mocions, se sentiria més proper inicialment a la presentada pel senyor Surroca, segurament perquè en els aspectes de política cultural en el nostre país hi ha molta cosa per

fer, segurament també n'hi ha alguna per desfer, de la política cultural que el nostre país ha vist, però el que també, segurament, allò que necessita la realitat cultural de la Catalunya contemporània i de la Catalunya del més immediat futur no és tampoc una política basada estrictament en la planificació, allò que en podríem dir una política cartogràfica en què els plantejaments de mapa rere mapa no acabin desvirtuant la realitat de la nostra societat.

La societat catalana, el nostre país, la nostra nació, té un teixit cultural molt important. Un teixit cultural format per un tou d'associacions, des del món rural més petit fins a les grans ciutats, des d'associacions amb molt pocs participants a associacions amb molta gent, té també una xarxa municipalitzada, una xarxa feta a través dels ajuntaments, amb molts equipaments, amb moltes iniciatives distintes, i té també una gran quantitat d'agents, una gran quantitat d'agents que van des de l'historiador local, que per formació, per voluntat, és diferent dels grans historiadors que el senyor Surroca ha esmentat, però que sovint aquests grans historiadors no haurien pogut fer les seves visions sense aquells grans de sorra aportats per petits historiadors locals, que formen part, també, aquests agents, d'artistes, de pintors, de fotògrafs, escriptors, situats també molt enllà del país.

Tot sovint, la política cultural que tira endavant la Generalitat i algunes grans administracions locals ha estat una política que o ha oblidat aquesta realitat o s'ha fet a esquena d'aquesta realitat, i alguna vegada, alguna vegada s'ha fet també en contra d'aquesta realitat. I no estic parlant només –insisteixo– de la política feta des del Departament de Cultura de la Generalitat, sinó sovint de la política feta des de les grans institucions, i des de les grans institucions polítiques a les grans institucions financeres, que sovint oblidem que, en els diners esmerçats en política cultural a casa nostra, també hi ha grans institucions financeres, que hi tenen molta cosa a dir, que hi esmercen molts diners i que poca cosa fan en aquest teixit cultural. D'aquest teixit cultural nacional, els equipaments i les infraestructures són una part fonamental, no segurament l'única part fonamental, però en són una part fonamental.

Hi ha –i això el senyor diputat Joan Surroca ho ha esmentat diverses vegades– grans lleis sobre cultura al nostre país –biblioteques, arxius, patrimoni, associacionisme, cultura popular...– que venien acompanyades, en el mateix articulat de les lleis, d'equipaments, de plans i de mapes que no s'han desenvolupat. Hi ha, evidentment, per un cantó, la realitat financera, l'ofegament financer de la Generalitat com a institució i, en conseqüència, de Catalunya com a país. Però hi ha també –hi ha també– la diferència en la voluntat dels diversos equips que han liderat el Departament de Cultura en aquests anys, i analitzant aquests diversos equips veiem com una línia de sobte té un suport prioritari, i en l'equip següent apareix una altra línia que té un suport prioritari, i el resultat, segurament, ha acabat essent el que avui en dia posa el senyor Surroca damunt la taula: cap línia ha tingut un suport prioritari suficientment continuat per haver-se desenvolupat de la manera necessària.

Per això estem d'acord amb els temes que planteja a la Moció el senyor Surroca i, en concret, amb..., si vol en remarcar dos o tres que són pressupostàriament molt econòmics, que són nacionalment molt rendibles i que el nostre Grup troba culturalment també bàsics, que és, més enllà dels mapes, en els plans, l'estructuració d'una xarxa al nostre país formada per punts grans i per punts petits, una malla asimètrica però existent. Ho hem dit més d'una vegada: Auditori Nacional, molt bé; Palau de la Música, excellent; Teatre del Liceu, bé. Però és que el país és molt més enllà que això; la música del país és molt més enllà que això; la música del país és també aquella petita sala d'aquell municipi que fan cant coral molt sovint, aquell bar que és un bar musical que acull cantautors, aquella cova que fa jazz. Teixit musical del país és això, és aquest conjunt d'aquesta xarxa de punts grans i de punts petits, de punts més cars, de punts més barats, de punts que personalment ens poden agradar més o menys, i li puc assegurar, senyor Surroca, que ni l'Auditori Nacional, ni el Palau de la Música, ni el Teatre del Liceu són els espais musicals que les meves preferències m'aboquen a anar-hi, i que les meves preferències estan tot sovint per altres espais musicals, però com a persona oberta crec –per entendre'ns i m'entendrà– que també hi ha dret a existir al Liceu, i que també hi ha dret a existir a l'Auditori, i que també hi ha dret a existir el Palau de la Música, i reclamem també el dret d'existir els espais del rock o els espais del jazz progressiu o els espais d'altra música culta, perquè totes són cultes, parlant de la música.

El mateix passa, per exemple, en el teatre. I ho he dit en aquesta mateixa estrada més d'una vegada: excellent el Teatre Nacional, excellent la Ciutat del Teatre, excel·lents –si vostès volen– el Metropol de Tarragona, el Fortuny i el Bartrina de Reus, que són teatres que cal situar en el mateix nivell de la xarxa que el Nacional, però tampoc ens oblidem d'aquesta munió de teatres que hi ha al país, i vostès, senyores i senyors diputats, que els deu succeir el mateix que em succeeix a mi, que és que al llarg de la nostra activitat política, en període electoral i no, ens «pategem» el país amunt i avall i fem cap a un munt de teatres, on fem els actes electorals, els actes polítics, podem comprovar per pròpia experiència l'estat lamentable d'abandó que tenen en aquests moments molts teatres de moltes ciutats petites, de molts pobles, de molts pobles petits de Catalunya que durant molts anys van ser el teixit teatral d'on sortien els actors, els directors i els autors que acabaven treballant per al teatre més gran del país. Aquesta xarxa l'hem de recompondre, i l'hem de recompondre des de la Generalitat amb els ajuntaments i amb les entitats. I segurament que la despesa econòmica existeix, però tampoc és tan gran; segurament, amb el que ens va costar fer un teatre nacional, amb el que ens ha costat fer una ciutat del teatre, molta d'aquesta xarxa també funcionaria.

És en aquest sentit, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà afirmativament la proposta del senyor Surroca i el commina a no perdre l'esperança perquè en termes culturals l'esperança no existeix; existeix la creença que l'endemà continuarà essent i serà sempre millor que l'ahir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat Surroca, jo començaré dient una obvietat que tots els membres d'aquesta cambra saben, i és que vostè i jo estem en partits diferents, i això –insisteixo– és una obvietat, no és cap descobriment. I suposo que hi estem, no perquè no coincidim amb l'essencial, amb allò bàsic, sinó perquè després potser no coincidim amb les maneres d'aplicar les coses, amb algunes formes i potser amb alguns objectius.

Jo no diré, no pretenc dir que la meua visió, la nostra visió, la del nostre Grup sigui la veritat, ni crec que la seva sigui la veritat. Crec que són punts discutibles, i fins aquí estic dient obvietats, però que les vull dir perquè, pel que explicaré després: perquè, home, la seva Moció, doncs, demostra una voluntat, com sempre ho demostra vostè, de preocupació per la cultura. Potser el problema –potser el problema– és un altre. Estic convençut, i des que amb aquest any de legislatura que quasi ja... –no, que ja portem, no?–, estic convençut, escoltant les seves intervencions en el Ple, en les comissions, doncs, que vostè, perquè és un home de cultura, perquè és un home de la cultura, vol el millor per a la cultura del nostre país. Estic convençut que vostè, si algun dia el seu partit arribés al Govern de la Generalitat –cosa que espero que no passi, com vostè comprendrà–, si algun dia el seu partit arribés al Govern de la Generalitat i vostè fos conseller de Cultura, seria un entranyable conseller de Cultura. El que sincerament tinc molts dubtes que vostè fos un bon conseller de Cultura, perquè ja li diré després, senyor Surroca, la Moció és massa dirigista.

Coincideixo amb vostè que la cultura del nostre país té moltes llacunes. Llacunes que es manifesten. Fa poc temps que llegíem i debatíem en aquesta cambra un manifest de les entitats culturals, una pila d'entitats culturals que es queixaven de la situació de la cultura del nostre país. Jo deia en aquell moment que hi havia part de veritat i també part d'Arcàdia passada, de somnis que nosaltres quan érem cultes érem millor que els que són cultes ara, però, bé, posava de manifest un problema. Hi ha problemes en infraestructures, en grans infraestructures culturals que porten retard, i no vull parlar del MNAC, i porten retard segurament per la incomprensió dels uns, i quan dic els uns dic els de Madrid, i dels altres, i quan dic els altres dic els d'aquí. Tots hem pecat d'incomprensió i de fer culturalisme amb temes que potser no ho són.

Els collectius, que tots en parlem, es queixen, és veritat, i també segurament és veritat que, durant alguns anys –ara ja no passa–, hem confós llengua, la necessitat de recuperar la llengua, amb cultura, i això ha acabat amb la cultura del país. Tot això ha passat, i tot això ho podem discutir molt. Fins i tot és veritat, senyor Surroca, que la cultura no són xifres, números ni estadístiques, com de tant en tant ens planteja el conseller quan ve aquí. No és un problema de 400 teatres, 500

llibres o 800 pel·lícules de cinema. Però, és clar, o jo no he entès la Moció i el seu esperit –cosa que no discuteixo, que a la millor no l'he entès– o jo crec que la solució no és el dirigisme; no és –gairebé diria– imposar una cultura, dirigir una cultura, i que des del Liceu, l'Auditori Nacional o el Palau de la Música es digui quina ha de ser l'actuació musical del país. Perquè, home, pot acabar passant que fem el DQ a Mollerussa, la qual cosa és molt difícil, o acabem fent el *Port de les boires* al Liceu, la qual cosa és també molt difícil, més que res perquè només canten una havanera, si no ho recordo malament.

Llavors... Oh!, escoltin, la xarxa de biblioteques..., una cosa és que calgui impulsar una xarxa de biblioteques; l'altra cosa, que em sembla que és molt diferent, i és el que almenys jo, el nostre Grup, ha entès de la seva Moció..., gairebé com que la Biblioteca Nacional de Catalunya dirigeixi una mica –dirigeixi una mica– la lectura. «Cal impulsar, articular un sistema musical català.» Home, miri, el que cal impulsar, articular, és l'amor, és aprendre, és la música; però un sistema musical català, sincerament, senyor Surroca, sincerament, a mi em sona a dirigisme.

I, és clar, aquí cada u pot explicar la seva i, per tant, jo explico la meua. És difícil fer esmenes; és difícil fer esmenes quan el que has de fer és una esmena a la totalitat. Dir: no, escolti'm, que hem d'arreglar la cultura?, hi estem totalment d'acord; que la cultura té llacunes?, hi estem totalment d'acord, però el sistema, em sembla, continuo dient que no és el d'impulsar des de dalt perquè els de baix facin. Per això no hem presentat cap esmena, i per això, lamentant-ho molt –perquè jo estic convençut i crec que no hi ha una voluntat de polèmica per part seva, sinó que hi ha una voluntat de buscar solucions al problema real que existeix–, hauré de votar que no a la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Vicenç Villatoro.

El Sr. Villatoro i Lamolla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és habitual que en la dinàmica i en la dialèctica parlamentàries, quan hi ha una votació que probablement no serà coincident, quan hi ha una votació contrària, com serà el nostre cas –serà una votació contrària a aquesta Moció–, es digui que s'està d'acord amb el fons, que s'està d'acord amb els objectius, però que no es comparteixen les formes, que no es comparteixen els aspectes concrets, els aspectes, per dir-ho així, redaccionals d'una moció o d'una proposició. A nosaltres, al nostre Grup, en aquest cas ens passa exactament al revés: és a dir, estariem d'acord amb moltes de les afirmacions concretes de la Moció –i, de fet, en la Moció següent que debatrem immediatament, jo crec que es donen respostes positives, es donen respostes, si més no, parcialment positives a algunes de les demandes concretes

de la Moció—, però no estem d'acord amb el que seria la matriu ideològica, el que seria la concepció ideològica d'aquesta Moció.

I si això ens ha portat a valorar més el que estem en desacord que no pas el que estem d'acord és —i ho dic sense el més mínim sarcasme ni sense la més mínima segona intenció— per respecte al senyor Surroca. És a dir, el senyor Surroca, no tan sols en la Moció, sinó en la interpellació anterior, va dir que el que proposava era, més que un debat sobre qüestions concretes, un debat sobre les idees. I, per tant, si anem a debatre sobre les idees, més que sobre les qüestions concretes, si tenim idees contraposades, diferents, sobre política cultural, em sembla que és bo dir-nos-les i, a partir de dir-nos-les, entrar, evidentment, en el diàleg.

Estem en desacord amb la matriu ideològica d'aquesta Moció, si més no en tres punts, que jo crec que són tres punts molt importants i que acaben, en un cert sentit, lligant.

Per exemple, estem en desacord en un aspecte que el diputat senyor Vendrell ja ha indicat i que em sembla que és central en el debat cultural d'avui, que és l'equilibri entre allò públic i allò privat. Jo crec que a tot Europa, quan es discuteix de polítiques culturals, fonamentalment es discuteix dels punts d'equilibri entre allò públic i allò privat o, dit d'una altra manera, entre la planificació pública i les dinàmiques culturals espontànies que vénen del món independent. El punt d'equilibri entre aquests dos móns, no el tenim situat en el mateix lloc: vostè té més confiança en la planificació, nosaltres tenim més confiança en les dinàmiques que es poden produir dintre del mateix món cultural. No passa res, són dues visions diferents, són dues visions conciliables, però jo crec que en aquest cas s'expressa molt clarament en la Moció aquesta visió, molt confiada o que fa un subratllat molt gran en l'aspecte públic, en l'aspecte planificador.

Un altre aspecte en el qual no estem d'acord —i potser més en aquest sentit es va veure en la interpellació que en la mateixa Moció, però crec que també ho respira la Moció— és en la valoració gairebé sentimental dels grans equipaments culturals. Jo crec que hi ha per part seva i per part de molts actors —i ho entenc, però no ho comparteixo— un recel pels grans equipaments: el Teatre Nacional, L'Auditori, el Liceu... A vegades, la frase és aquella de dir: «Quants petits teatres hauríem pogut fer si no haguéssim fet el Teatre Nacional!» Hi ha una mena de visió per la qual aquests grans equipaments són un luxe nacional, són —em sembla que es va utilitzar, fins i tot, textualment aquesta expressió en la interpellació— una cosa que ve de gust als polítics, perquè la poden inaugurar.

Jo, personalment, crec molt en els grans equipaments nacionals, hi crec com a motors de la cultura. Crec que el Teatre Nacional, que L'Auditori, que el Liceu, que els grans museus no són, per dir-ho així, obres, no són iniciatives culturals que quedin al marge de la vida cultural general. I tampoc crec que siguin equipaments culturals de caràcter local. El Teatre Nacional de Catalunya —per dir potser l'exemple més..., però també el Liceu— és el Teatre Nacional de Catalunya, no el

Teatre Nacional de Barcelona. Per tant, jo crec que tenen aquesta funció i que, per fortuna, tenim un país d'una mida en què és possible exercir, des d'una centralitat, de gran equipament per a tot el conjunt del territori.

Recordo que una vegada, tenint converses amb responsables culturals quebequesos, als quals jo tenia molta cosa a envejar, ells em deien que ens n'envejaven una a Catalunya, que és la mida. És a dir, el Quebec és molt gran, i, per tant, posar equipaments a tot arreu d'una manera igualitària era molt difícil. Deien: «Escoltin, vostès tenen un país en el qual un centre actua realment de centre per a tot el país, sigui situat a Barcelona o sigui situat a un altre lloc.»

Per tant, no compartim el recel, la visió poc positiva dels grans equipaments. Jo crec que els grans equipaments són locomotora; que creen públic, que el Teatre Nacional crea públic per al teatre, que L'Auditori crea públic per a la música, i que això beneficia el conjunt del teixit que hi ha en aquests terrenys. I que no cal donar-los una funció, per dir-ho així, de capçalera: tenen una funció locomotora d'una manera natural.

Tercer punt en el qual discreparíem, o que les idees sobre política cultural serien profundament diferents: jo crec que el model territorial, el model de desplegament de la cultura en el territori, jo crec que no és el que es desprèn..., i en aquest sentit estic molt d'acord també amb el que deia el diputat senyor Bargalló en la seva intervenció: que no són equivalents, i que un model estrictament cartogràfic en el terreny de la cultura, un model en el qual sembla que tinguem una torrada i un tros de mantega i que hàgim de posar la mateixa mantega a tota la torrada no és adequat per a l'àmbit de la cultura.

Jo crec que darrere d'aquestes tres discrepàncies hi ha una discrepància de fons o una concepció diferenciada. Probablement estem d'acord que ara la cultura forma part de l'oferta de l'estat del benestar, és a dir que en l'estat del benestar, en aquesta idea de l'estat del benestar que tots o que molts compartiríem, hi forma part la cultura, l'oferta cultural, però que això no fa possible necessàriament aplicar a l'àmbit de la cultura conceptes que podem aplicar a l'àmbit de l'ensenyament o que podem aplicar a l'àmbit de la sanitat, que serien conceptes, per dir-ho així, de patró, de cartografia: que cada trenta quilòmetres hi hagi això, que cada deu quilòmetres hi hagi allò, que tinguem un teatre... Això no és, no em sembla una bona concepció, no em sembla una concepció possible.

Per exemple, em sembla que pot ser una concepció possible en biblioteques o en arxius; difícilment en els altres àmbits de la cultura viva —difícilment en els altres àmbits de la cultura viva. En aquests altres àmbits, probablement els mapes no ens vénen donats per una planificació centralitzada, sinó pel suport, per l'ajuda, per la, diguem-ne, valoració de les dinàmiques locals.

Miri, hi ha un exemple que surt en les mocions, en totes dos mocions, que és la qüestió de la Filmoteca. La Filmoteca de Catalunya és a Barcelona, però ha de tenir una activitat sobre el territori. Això s'ha fet. Aquesta activitat de la Filmoteca en el territori ha funcionat en els llocs on hi havien cineclubs actius i la Filmoteca ha

l·ligat, ha entrat en relació amb aquests cineclubs actius. Quan la Filmoteca, per dir-ho així, planificadorament, ha aterrat com un paracaigudista en una població on no existia això, la mateixa operació amb les mateixes pel·lícules no ha funcionat. És a dir, el mapa no es pot fer al marge de dinàmiques locals, d'advocacions locals, de, diguem-ne, impulsos locals o impulsos sectorials territorialitzats.

Tenim..., hem utilitzat a vegades en termes de cultura –i s'utilitza en la Moció, i l'acceptem com a terme, perquè em sembla que tots sabem què vol dir i, per tant, la seva connotació és positiva– el terme «descentralització». Jo crec que en cultura Catalunya no necessita molt –necessita parcialment i, en alguns camps, del tot– un model descentralitzador. Jo crec que Catalunya el que necessita és un model de pluricentralitats, que no és exactament el revés. Tenim un territori suficientment compacte, suficientment pròxim, suficientment ben comunicat com perquè puguin haver-hi activitats de capitalitat cultural distribuïdes en el conjunt del territori; que no calgui, per dir-ho així, una xarxa on cada deu, quinze, vint o cinquanta quilòmetres reproduïm a escala un model central extremament gran.

En algunes coses, la capitalitat..., la Fira de Tàrraga és capitalitat cultural, i es fa a Tàrraga. I el Mercat de Música Viva, de Vic, és capitalitat cultural, i es fa a Vic. I el Festival de Sitges... I hi ha diverses capitalitats culturals, públiques o privades: el Festival de Jazz, de Terrassa; l'Òpera de Sabadell... Neixen de dinàmiques locals, no neixen d'una decisió centralitzada, i el que ha de fer, diguem-ne, qui és responsable de la política general és donar suport, és alimentar, acceptar aquestes dinàmiques locals i, evidentment, coordinar-les i donar-los forma.

Per tant, em sembla que aquí hi ha una discrepància..., hi ha una discrepància de fons, però una discrepància que és perfectament, per dir-ho així, comentable, que permet perfectament l'aproximació.

En definitiva, nosaltres votarem negativament aquesta Moció per una discrepància ideològica i per jugar en el territori, que ens demanava el senyor Surroca en la interpellació. Anem al debat sobre les idees, i en aquest sentit, al marge del resultat d'aquesta votació i al marge del futur d'aquesta Moció, el que li voldria oferir és mantenir d'una manera oberta i d'una manera lleial i noble aquest debat sobre les idees que li agraeixo que hagi volgut presentar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Estem trucant a votació... Agafarem uns moments perquè la gent pugui venir. *(Pausa.)*

Posarem ara a votació... *(Remor de veus. Pausa.)* Possem a votació el punt dissetè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre equipaments i infraestructures culturals.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 51 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a les infraestructures culturals (tram. 302-00068/06)

El punt divuitè és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a infraestructures culturals; la presenta Iniciativa per Catalunya - Verds i la defensa la illustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir. *(Remor de veus.)* Senyors diputats, necessitem un mínim de silenci per començar. *(Pausa.)*

Pot començar senyora diputada, quan hagi acabat de beure.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, continuem amb el mateix tema, perquè van ser dues interpellacions sobre el mateix tema, i el nostre Grup..., tot continuant amb alguns aspectes que han sortit aquí, he de dir que el nostre Grup, pel que fa referència als temes culturals, creu que..., i pel que fa referència a la política cultural, és molt poc intervencionista, pel que fa referència a creació, difusió, participació en la cultura, però sí entén que les administracions tenen un paper en una part específica, que és la de garantir, crear les condicions si cal, perquè puguin desenvolupar-se les activitats culturals, aquestes activitats de creació, de difusió, de participació.

I justament perquè estem parlant d'infraestructures, estem en el terreny dels equipaments, estem en el terreny d'aquella dimensió que pot fer possible justament o pot donar les condicions perquè l'activitat cultural pugui realitzar-se; és aquí on l'Administració justament..., si ha de jugar un paper, si ha de tenir un paper, és justament en aquesta part; un paper que en tot cas ha de tenir molt present de ser sensible i recollir tot el dinamisme que sorgeix de la societat civil en matèria cultural, de les persones en concret, dels individus en concret. Ha de ser molt sensible, també, a aquestes diferències en el territori de Catalunya per fer possible, fer més fàcil o menys difícil aquesta activitat cultural, cosa que ja sabem que no és igual a tot arreu, que hi ha alguns llocs on és més fàcil desenvolupar activitats culturals, participar en activitats culturals, altres en què per menor densitat de població, per qüestions de distàncies, per qüestions de feblesa dels equipaments culturals és més difícil. I és justament en aquest camp on cal també corregir aquests desequilibris. I des de la Generalitat de Catalunya, en concret, s'ha de ser molt sensible també al paper dels ajuntaments que, per ser l'Administració que té més proximitat als ciutadans, poden recollir d'una manera més directa tot aquest dinamisme, poden estar canalitzant, també, aquestes activitats. I és en aquest sentit que es presenten les propostes d'aquesta Moció.

La primera d'elles és la que proposa elaborar un mapa d'infraestructures culturals de Catalunya. Amb quina finalitat? Doncs per saber el que tenim i saber els dèficits en tots aquells terrenys diversos en què s'expressa l'activitat cultural, i justament perquè sigui, aquest, un

instrument de planificació, no de l'activitat cultural, sinó de les infraestructures, és a dir, d'una de les condicions perquè es pugui realitzar les activitats culturals. Per tant, mapa d'infraestructures culturals.

En segon lloc, fem una proposta que es desglossa en diferents punts, que ja entra en terrenys concrets, tenint en compte les situacions diferencials que existeixen en aquests moments en relació amb cada un dels àmbits de la cultura. Per exemple, començant pel mapa de lectura pública, que ja estava previst que es realitzés en la Llei del sistema bibliotecari de Catalunya, de l'any 93, que ens consta que està fet, que caldria actualitzar-lo; és per això que proposem, precisament per aquesta situació concreta, que es presenti en un termini breu, precisament perquè el que cal és actualitzar-lo.

En relació amb el mapa d'arxius, estem en aquests moments en el procés de realitzar una nova llei d'arxius i, per tant, tenint en compte això, el que es proposa és que un cop estigui aprovada s'efectuï aquest mapa que el mateix projecte de llei ja preveu i que segurament tirarà endavant; perquè un cop aprovada aquesta llei –hi insisteixo– es pugui realitzar aquest mapa d'arxius.

El mapa de museus. També hi insistim: tenim una llei de museus, no preveu fer un mapa en aquest cas, preveu fer un registre, està fet. El fet que no hi hagi la previsió en la llei no impedeix que aquest instrument de planificació es pugui tenir també.

Pel que fa referència al camp de la música i del teatre. Aquí no tenim lleis, però això no ens impedeix voler saber quin és el tipus d'equipaments que tenim de diferents administracions, i, per tant, són les altres propostes, també, fer aquest inventari en forma de registre dels espais que es dediquen a auditoris, als espais que es dediquen a teatres. El mateix podem dir pel que fa referència a les arts plàstiques; tampoc tenim una llei, però això tampoc ens impedeix que sapiguem de què disposem quant a infraestructures en aquest terreny i, per tant, quins déficits caldria cobrir, potenciar, etcètera. I el mateix pel que fa al camp de la cultura popular i tradicional, que aquí sí tenim una llei; aquí sí que pot ser molt difícil aquest registre dels espais, perquè segur que són molt variats i diversos, però en tot cas sí coneixen quines són les característiques i casuística en aquest terreny.

Les altres propostes són pressupostàries. Aquí també nosaltres expressem el que ja hem dit moltes vegades: que caldria destinar més diners a cultura, i és en aquest sentit que proposem incrementar un 50% a la partida d'infraestructures culturals –és del que estem parlant– i, un 50% també, incrementar les dotacions que van adreçades al manteniment i renovació de les infraestructures, que en aquest cas depenen, sí, de la Generalitat de Catalunya.

Les altres propostes ja tenen a veure amb aspectes concrets, de com, des de l'òptica de les infraestructures, podríem avançar en la seva major eficàcia quant a utilització per impulsar justament aquell equilibri, o des d'aquella idea d'equilibri territorial, des d'aquella idea, també, del paper dels municipis. Per això proposem que si hi haguessin formes de coordinació..., ja n'hi ha, de fet, però el que caldria és impulsar aquelles que no

existeixen entre els teatres públics i les sales privades perquè puguin fer-se circuits estables en les diferents modalitats de les arts escèniques, cosa que en el cas dels municipis petits implica un major aprofitament dels recursos.

Per altra banda, proposem també que s'impulsi crear espais destinats a la creació cultural –diem– en diferents expressions i modalitats. Per què? Per incentivar o destinats a incentivar la creació i promocionar joves artistes. Volem recollir aquí el problema que tenen molts col·lectius de música, d'arts plàstiques, sobretot, a trobar espais on puguin realitzar la seva activitat, sobretot quan es tracta de grups, de persones que no tenen, diguéssim, una situació consolidada, que estan en la fase aquesta d'introducció dintre del món respectiu, sigui de les arts plàstiques, sigui de la música; les dificultats que això té de trobar aquests espais.

També entenem que –i és l'altra proposta– caldria anar vetllant perquè en tot el territori de Catalunya hi pugui haver equipaments adients i per això parlem d'aquesta progressiva descentralització, perquè..., i això ja ho comentaven en la interpellació, el fet que, en la pràctica, la major part d'infraestructures culturals es concentren a l'àrea de Barcelona i als seus entorns.

També plantejem una altra proposta, que és la que s'incrementin les competències dels ens locals. Això, de fet, més que incrementar les competències, que ja les tenen, seria reconèixer que tenen aquestes competències, perquè des del punt de vista legal només tenen reconegudes les que fan referència a biblioteques, però a la pràctica, de fet, els municipis estan sent uns grans activadors de les dinàmiques culturals, i és en aquest sentit que entenem que aquest reconeixement d'aquestes competències municipals hauria d'anar acompanyat dels recursos corresponents.

I finalment proposem que es promogui, dèiem –ho diem aquí–, un nou pacte cultural, recordant aquell antic que s'havia fet en el seu moment que va quedar interromput. Per què? Precisament per posar d'acord les administracions en aquest terreny que estem parlant, a planificar equipaments i infraestructures, coordinar les inversions, promoure patronats o consorcis per a la gestió i establir les formes de participació econòmica de les diferents administracions. Som conscients de la dificultat que hi ha, de vegades, d'establir aquests acords i per això parlem de pacte cultural, precisament perquè implica un esforç, una consciència de totes les administracions a l'hora d'impulsar-lo.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A aquesta Moció ha presentat esmenes el Grup de Convergència i Unió, i per defensar-les té la paraula l'il·lustre diputat senyor Vicenç Villatoro.

El Sr. Villatoro i Lamolla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en relació amb el que havia estat la Moció anterior, en aquest cas la posició del nostre Grup ha estat presentar

esmenes i transaccionar algunes de les esmenes, i algunes en relació amb el text inicial, en aspectes concrets i amb compromisos concrets en l'elaboració de mapes i de registres d'infraestructures culturals.

Per què, aquesta posició favorable? Per dues raons fonamentals: una, perquè em sembla que sí és necessari un registre, un mapa de les infraestructures culturals existents, simplement des d'un punt de vista informatiu; hem de saber –com deia la diputada proponent– què tenim. En el que no estariem d'acord és en la utilització de la idea de mapa com un compromís en la línia cartografista que criticàvem en la intervenció anterior, en la línia de definir exactament quins equipaments planificadament s'han de repartir d'una manera igualitària sobre el territori. Per tant, fer censos, fer registres, fer qualsevol tipus d'informació que ens digui com estem ara ens sembla útil. Aquesta seria la primera raó.

La segona és que em sembla que –i que alimenta aquesta primera raó– la política sobre infraestructures no és aliena, diferent, contrària a la política sobre activitats. Es podria dir: la política d'activitats culturals respon a les dinàmiques, la política d'infraestructures hauria de ser més igualitària; la política d'infraestructures sí que hauria..., sí que podria entrar en aquesta concepció, més semblant a ensenyament o més semblant a sanitat, d'Estat del benestar, de mapes diguem-ne igualitaris en el conjunt del territori, però les infraestructures no poden aparèixer sobre el territori diferenciades o allunyades de les pròpies activitats, les infraestructures han de crear les condicions perquè es donin les activitats, però han de recollir també les dinàmiques d'activitat diferents. Un exemple molt d'estar per casa o que m'és molt pròxim: si Sabadell té una associació d'amics de l'òpera potent i és un centre de promoció d'òperes important i Terrassa té un festival de jazz potent, no és lògic que tinguin el mateix tipus d'infraestructura teatral, encara que un mapa ho digui; probablement aquestes infraestructures han d'estar adaptades a les diverses ocasions i a les diverses necessitats. En aquest sentit, em sembla que una bona iniciativa, conceptualment, és el Pla de suport a la creació o a la rehabilitació d'infraestructures teatrals, que és un pla en el qual el Departament de Cultura ofereix l'ajuda quan la dinàmica local, encapçalada naturalment pel seu ajuntament, la demana, quan hi ha una vocació local que creu necessitar aquest tipus d'infraestructura.

Aquesta seria la raó per presentar esmenes en aquest cas i per aprofundir en aspectes, per dir-ho així, concrets d'aquestes demandes. En el nostre cas, les esmenes tenen funcions diverses. En una part d'elles la funció és establir terminis, que ens semblen raonables, per a l'elaboració d'aquests mapes o per a l'elaboració d'aquests registres. El termini no té altre objectiu, o els canvis sobre els terminis o les propostes sobre els terminis no tenen altre objectiu que aconseguir uns terminis possibles de complir i, per tant, fer encara més evident el compromís que comporten.

Un altre interès de les nostres esmenes era –també em sembla legítim i lògic–, és intentar trobar una formulació alternativa a la idea de crear línies d'actuació, de crear sistemes d'ajut. Parlar de crear o de fer de bell nou semblaria indicar que el Departament de Cultura

fins ara no ha fet res. Entre el crear i el mantenir –que seria la tendència natural dels departaments i que, vaja, és un debat..., jo diria que un clàssic en aquesta cambra–, hem de trobar fórmules intermèdies que vulguin dir: «Escolti, ja es fan coses, però se n'han de fer més.» Les esmenes i les transaccions que passarem a la Mesa, o que potser ja han estat passades, són fonamentalment en aquesta direcció.

De tota manera, sumades aquestes esmenes, queden tres punts de la Moció als quals no donaríem suport. Aquests tres punts són el primer, perquè tot i que parla d'un mapa d'infraestructures, que com a tal mapa d'infraestructures informatiu ens sembla prou interessant, però que en algun sentit és l'acumulació dels mapes que es diuen a continuació, també parla d'aquesta idea que no compartim del mapa com a projecte de realitzacions que s'han de fer, com a compromís de realitzacions que s'han de fer. No compartim aquesta idea del mapa per les raons que havíem dit en la Moció anterior, tot i compartir una idea que em sembla que és difícil deixar de compartir, que és la necessitat d'un reequilibri territorial. Evidentment, però, no podem anar, jo diria, a un motlle, un motlle d'equipaments culturals que vagi situant-se sobre el territori al marge de la seva pròpia realitat.

Un altre punt en el qual no donarem suport és el 6.f, em sembla que és..., o l'f.6..., el 2.f, probablement, perquè parla de... –perdó, estic perdut: el d, no (*veus de fons*), sí, perdó, moltes gràcies per la...–, perquè, tot i que el seu concepte és indiscutible, crear espais i generar, diguem-ne, sistemes específics d'ajuts per a la creació jove, tot i ser aquesta la seva filosofia, hi ha una llista de casuística que, diguem-ne, desborda àmpliament les possibilitats reals d'ajut del Departament de Cultura, i, per tant, seria molt difícil de donar-hi suport i poder mantenir aquest compromís.

Finalment, hi ha un punt que aquest sí que probablement és de més contingut ideològic, que és el punt 8, que és incrementar les competències dels ens locals en matèria cultural amb els recursos corresponents. Aquest és un punt important, però és un punt que, des del nostre punt de vista, neix o queda subsumit o queda inclòs o, en un cert sentit, significa el lloc on desemboca el punt 9, que és el punt que demana, en la redacció de la Moció, un nou pacte cultural; en la redacció de l'esmena, un acord social, un acord entre totes les administracions i la societat civil, no pas perquè l'expressió «pacte cultural», escrit amb majúscules –que és una expressió amb *copyright* i una expressió que té, allò, una llarga tradició–, no sigui una expressió interessant o útil, sinó perquè em sembla que s'ha d'ampliar també, precisament, a la societat civil i que hi ha de ser present. D'aquest pacte o d'aquest pacte amb majúscula, amb minúscula, acord, com en vulguem dir, és d'on han de sortir i, de fet, d'on surten els debats sobre la distribució de papers i de recursos entre les diverses administracions. Per exemple, aquest és un dels temes centrals i al qual s'ha dedicat, probablement, més hores de discussió en la Mesa de Coordinació Teatral, on es parla de moltes coses: públic/privat..., però es parla, sobretot, de la distribució de competències entre els ens locals i l'Administració de la Generalitat.

A aquests tres punts no hi podem donar suport; a la resta, a través de les esmenes acceptades i dels textos transaccionats, hi donaríem el vot positiu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Estem, malgrat la barbàrie del dia, encetant, desenvolupant un debat força interessant sobre aspectes culturals, gràcies a les dues mocions, que a més ens permeten parlar més d'una vegada i, per tant, diguem-ne, sense haver de forçar el Reglament, anar comentant el que va sortint.

Part del debat l'estem centrant en el que en podríem dir «les cartografies culturals», dit això sense utilitzar aquest concepte de la manera que estan utilitzant-lo avui en dia les universitats catalanes a través d'un projecte europeu, perquè «Cartografies culturals» és un projecte d'estudis de la literatura comparada europea i magrebina sobre la literatura de gènere; per tant, no és aquesta la cartografia cultural de què estem avui parlant. Però, parlant de cartografies culturals, la Moció que ens presenta la diputada Comas d'Argemir ens explica com hi ha més d'una cartografia cultural, o més d'una anàlisi de cartografia cultural.

En primer lloc, per exemple, el fet d'aquelles cartografies que pretenen una igualtat de xarxa, que pretenen la mateixa malla i que pretenen, diguem-ne, pescar, en el marc cultural del país, una mida idèntica de peix. Aquesta és la cartografia que el senyor Villatoro deia a l'estil de Sanitat o Ensenyament; aquesta és la cartografia, els mapes de lectura pública. Sí que arreu del país els ciutadans i les ciutadanes tenen dret a una equitat pel que fa al sistema de biblioteques, sí que ha d'haver-hi tantes biblioteques per habitant, per entendre'ns; això sí que és una cartografia que ha de ser equitativa, equilibrada, com la cartografia d'arxius, amb no la mateixa, diguem-ne, segurament simetria que la de biblioteques, però també. Les altres tenen a veure, evidentment, amb les característiques culturals del territori, les seves característiques sectorials en el món de la cultura i la seva realitat. Això és evident. I fins i tot hi ha moments en què dubtes si faria falta una cartografia. I en aquests aspectes diversos que la Moció d'Iniciativa per Catalunya va marcant, doncs, va des de la marxa màxima del cas del sistema d'arxius i biblioteques fins al tema de la cultura popular i tradicional.

A veure, demanar un mapa d'equipaments de cultura popular i tradicional, si no estem parlant d'etnografia, si no estem parlant de museografia, d'etnografia i museografia —és a dir, no estem parlant dels museus—, si no estem parlant dels equipaments on es desenvolupa la cultura popular i tradicional, segurament és una mica sobrer, perquè la cultura popular i tradicional, per definició, els seus equipaments són el carrer, són la via pública. I, per tant, clar, definir quins són els elements de la cultura popular i tradicional, els equipaments, a

Berga..., doncs, la plaça de la Patum; quins són els equipaments de cultura popular i tradicional a Vilafranca del Penedès?, són els carrers per on passa la processó, per on hi ha la cercavila, on hi ha el correfoc i la plaça on es fan els castells. És clar, aquests equipaments, que són reals, sense els quals no es podria desenvolupar la cultura popular i tradicional a cada territori, diguem-ne, no són els equipaments amb la mateixa concepció que tenim quan parlem d'una biblioteca, quan parlem d'un museu, quan parlem d'un arxiu o d'un teatre o d'un auditori. Per tant, són cartografies diferents que expliquen la diversitat —la diversitat— de la realitat cultural al nostre país.

I després un afegitó final. El diputat senyor Villatoro parlava abans... Hi ha hagut un primer debat sobre cartografies; hi acabo de dir la meua, i ja està. El segon debat, sobre centralitat, descentralització o pluricentralitat..., d'acord amb el concepte de la «pluricentralitat». És a dir, segurament que en cultura descentralitzar seria tan equivocat com mantenir centralitzacions, i cal anar en cultura, amb aquestes xarxes asimètriques, a aquesta pluricentralitat. Ara en tindrem un exemple, de per on volem anar o per on anem, un exemple clar de si optem per la centralització, la descentralització o la pluricentralitat: és el projecte en què està treballant la Junta de Museus en aquest moment, sobre el futur museu etnològic de Catalunya; sé, sabem que la Junta de Museus està acabant el seu informe.

Hi ha tres models. Primer model: gran infraestructura cultural a Barcelona, gran museu etnològic a Barcelona, a l'estil dels grans museus etnològics del tipus britànic, basats habitualment a robar en el territori per col·locar una centralitat, perquè, si no, no funcionen, però que són un gran paquet. Segon model: situar museus etnològics en part del territori, amb la mateixa voluntat tots ells, és a dir, seguint un mateix paràmetre, seguint una mateixa fotocòpia. I un tercer model és dir: el territori és diferent, la realitat cultural és diferent, la realitat etnològica és diferent, agafem del territori el que ja hi ha, desgenerem en el territori el que el territori pot generar i creem un gran museu etnològic amb moltes sales, en llocs diferents, de maneres diferents.

Espero que aquesta darrera opció, que és la de la pluricentralitat —no és la de la centralitat ni la de la descentralització—, sigui per la que s'opti. Serà per primera vegada que podrem, realment, tirar endavant un projecte de pluricentralitat. I, a més a més, aquest museu etnològic, si es fa així, haurà de tenir en compte la realitat ja existent en el país o la que hauria d'existir —i si no existeix és per problemes entre institucions—, que és, tot sovint, una realitat municipal: des del Museu Etnològic de Ripoll, com a exemple de la ja existent en el país, de caràcter municipal i privat, fins al Museu Casteller de Valls, que esperem que s'acabi de concretar d'una vegada, que també té el seu caràcter, en part, municipal. I és aquesta la pluricentralitat que esperem poder veure aviat a través d'aquest nou projecte, per tancar els discursos d'aquest matí, almenys per part del Grup d'Esquerra Republicana, sobre la cartografia i els conceptes de «centralitat» i «pluricentralitat».

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, el senyor diputat Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo diria que, fins i tot per no reiterar, potser girats al revés, doncs, arguments de la Moció anterior, intentaré ser breu. La Moció que estem debatent, personalment, doncs, crec que és una bona moció, amb propostes concretes, en aquest cas sí, menys al primer punt potser, però en aquest cas sí, doncs, lluny del dirigisme, del centralisme, i que, home, suposo que, com sempre passa en aquestes coses, no?, doncs, el Grup proponent de la Moció intenta posar uns ideals de màxims, l'oposició intenta posar uns ideals de màxims, el Govern intenta no sé si minimitzar-los o posar-los amb realisme, i de vegades el problema és preguntar-nos què fem els que estem al mig. Però, de fet, ens n'anem sortint.

Llavors, jo crec, i per no –hi insisteixo– reiterar ja moltes coses de les que s'han dit, home, que en principi, en aquest cas, he sentit –fins i tot se'ns ha passat, no?– que hi ha una esmena transaccional, a la qual, doncs, donarem suport, perquè ens sembla que és una esmena realista, i que hi han tres punts de la Moció inicial que, diguem-ne, en principi no són acceptats pel Grup que dona suport al Govern.

En el primer punt, jo no hi tinc cap objecció, crec que és correcte, no el punt, sinó la postura enfront el punt, perquè, home..., i aquí gairebé amb alguns matisos, però com a argument –com a argument; el que passa és que potser seria diferent– faria servir, segons com, els mateixos arguments del diputat senyor Bargalló, afinant-los una mica al final. Aleshores, no ens hi trenquem les banyes, ni res d'això.

Sí que hi ha un punt, i aquí és on voldria centrar-me –home!, sincerament a mi em sap greu que no s'accepti–, que és el punt número 8, que és el punt d'incrementar les competències dels ens locals en matèria cultural amb els recursos corresponents, etcètera. Evidentment, és un punt que jo crec que és lògic i, evidentment, crec que és lògic que incrementar les competències dels ens locals en matèria cultural, doncs, hagi de ser amb els recursos corresponents, perquè és que, si no, ens trobarem amb allò del model de finançament en comptes del gros amb el petit; és clar, si donem competències i no donem recursos, doncs anem fumuts. Per tant, un diu: «home, sí, aquesta coma té tot el sentit dintre del punt», però també és veritat –i un entén també les altres coses– que, clar, segons com s'interpreti aquest aspecte, ens podem trobar, es poden trobar aquells qui governen, que els ajuntaments tinguin idees, tinguin projectes i els altres hagin de pagar, simplement, doncs, perquè els ajuntaments tenen idees.

Llavors jo, senyora Comas, aquí li proposo –no sé si es pot fer reglamentàriament, això del Reglament no és massa el meu; no sé si es pot fer reglamentàriament, espero que sí–, jo li proposo, des del nostre Grup, modestament, una transaccional que espero que el Grup que dona el suport al Govern acceptés, i és: home!, per què no hi afegim, en incrementar les competències tal

dels ens locals, recursos, evidentment, però mitjançant conveni o mitjançant contractes programa?; és a dir, evidentment competències, evidentment diners, però evidentment no la improvisació per la improvisació, sinó que això sigui pactat entre ens locals i Administració de la Generalitat, siguin convenis, siguin contractes programa –com que acabo de dir que jo de reglaments no hi entenc, no sé quina és la forma tècnica legal, però això suposo que aquí... I, home!, crec que seria bo, que seria bo que vostè acceptés aquesta possibilitat, que seria bo que el Grup que dona suport al Govern també l'acceptés, perquè salvaríem aquest punt, que té lògica..., també té lògica posar-hi unes certes salvaguardes.

Dit això, senyor president, nosaltres –i crec que ho he més o menys anunciat– votarem favorablement a la transaccional que han acordat el Grup de Convergència i Unió i el Grup proponent, d'Iniciativa per Catalunya - Verds; votariem en contra els punts número 1 i 6, i deixem, esperant què ens diu la senyora Comas, dependent, la votació del punt número 8.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'he d'informar que reglamentàriament sí que es pot fer, si el titular de l'esmena li accepta la transaccional.

Té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Surroca pel Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Surroca i Sens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, benvingut. He estat molt breu en la meua intervenció que he defensat la Moció passada i encara ho seré més en aquesta. Simplement per anunciar el nostre vot favorable a la Moció que ha presentat la senyora Dolors Comas d'Argemir, i que ens alegra que, almenys en part, pugui anar endavant. Nosaltres hi donarem suport totalment, no podria ser d'altra manera, perquè és també el nostre esperit; també nosaltres desitgem i hem parlat repetides vegades de la necessitat d'aquests mapes.

I jo voldria –i em permet, aquí, poder tornar a pujar– si res més no matisar algunes qüestions que s'han dit: nosaltres no volem fer motllos, res més lluny de fabricar motllos; res d'escampar mantega damunt d'una torrada d'una manera uniforme, sinó a cadascú segons les seves necessitats.

Votarem que sí amb il·lusió perquè en aquesta Moció es parla, entre altres coses, de la creació cultural. Fixem-nos que complementa molt bé la nostra Moció que havíem presentant, també; es parla de la descentralització, de la necessitat d'aproximar la cultura a la ciutadania i es parla d'aquest pacte que ben sovint va sortint.

Estic d'acord amb el que ha dit el representant d'Esquerra Republicana, senyor Bargalló, que s'ha estat encetant un diàleg interessant sobre cultura. Potser seria bo que no parés avui, sinó que en altres ocasions ho féssim més llarg perquè ben segur que sortirien coses interessants. A través del pacte cultural, per exemple,

no va ser solament una entesa entre partits polítics, sinó també hi va entrar la societat civil, que ha de dir la seva en qualsevol cosa de cultura. Per això, senyor Francesc Vendrell, que per mi vostè és una persona entranyable, l'aprecio de debò –de debò–, igual com al senyor Vicenç Villatoro, però no ha estat gaire just, no ha estat gaire just amb la Moció que hem presentat, perquè crec jo que no té res de dirigisme; podem parlar, res més lluny de la voluntat de gent que portem molts anys practicant precisament el diàleg, la participació ciutadana de fer res dirigit.

Jo crec que hi ha el risc que tirant els trets cap a nosaltres se'ns escapi que el veritable dirigisme, en aquest moment, cultural a Catalunya sigui el que ens porta el Departament de Cultura, perquè, si no volem dirigisme, hi ha d'haver diàleg –hi ha d'haver diàleg–, i no en trobem gaire en una situació que nosaltres –i permeti'm que ho digui una altra vegada– representem molt bona part de la ciutadania –aquesta és la veritat–, que aquesta ciutadania espera de nosaltres, com a seus representants, el seu sentir, que també es porti al camp de la cultura.

Mirin, els vull advertir una cosa: que jo vulgui mantenir la meua innocència no vol dir que jo sigui un ingenu, perquè s'estan tergiversant excessivament qüestions. I jo ja he dit que a mi em dóna la impressió que en tot això que s'ha fet avui, en aquestes mocions, hi veig, jo, com a persona que sóc del carrer –per tant, d'aspiracions poques, senyor Vendrell; sóc una persona normal del carrer–, hi veig un esperit de política de baix vol. Si fem política d'alt vol, d'àguila i no de gallina, com he dit alguna vegada, ens hauríem de posar més d'acord i no intentar que qüestions que estan, crec jo, pensades es votin que no; cadascú és lliure de fer el que vulgui, però ja els he dit que jo no sóc ingenu.

Quant a l'equilibri entre el públic i el privat, totalment d'acord; possiblement nosaltres posaríem accent que ha de funcionar, com l'ensenyament, com la sanitat, que la cultura no es pot deixar silvestre. No, aquí no estem fabricant fàbriques: és la cultura, i gràcies a la cultura del país, podem aconseguir realment educació, podem aconseguir un país també amb pau. Si no hi ha cultura, no tindrem pau.

Quant a la valoració sentimental dels grans equipaments culturals que se'm deia, miri, la veritat, no és que els tingui mania, és que no funcionen. Jo crec que un país ha de tenir equipaments nacionals, només faltaria!; però, aprofitant que hi ha el senyor conseller a l'hemicicle, jo li preguntaria: segur que ha parlat amb els directors d'aquests equipaments culturals, ben segur, però ha parlat alguna vegada amb els treballadors? Jo l'hi vaig proposar, al senyor conseller, anant al MNAC un dia, el senyor conseller i jo sols, però fent una enquesta realment oral amb les diferents persones que hi ha. Solament així podem descobrir si els 14.000 milions de pessetes que va costar més els milions que costa cada any de manteniment realment són els que priven que la resta de Catalunya estem com estem. Jo anava aquí, senyor Villatoro, no discuteixo la importància dels equipaments nacionals.

I quant al model territorial, nosaltres estem precisament per la asimetria –no ha de ser tot simètric, de cap ma-

nera–, potser portant, en la qüestió cultural, la idea del malaguanyat Lluç: ell parlava del federalisme càlid, que ha de respondre a les necessitats de cada territori. Per tant, avui és un dia trist per mi, però me n'alegro, que puguem votar a favor, doncs, de la Moció d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Prego a la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir que es posicioni respecte a les esmenes.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres hem acceptat algunes de les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, i a partir d'aquesta acceptació hem fet un text transaccional. I explicaré el sentit de per què hem acceptat algunes de les esmenes. De fet, en el text transaccional el que s'inicia és..., proposant l'acord que es finalitzi el mapa de lectura pública. Nosaltres dèiem que es presentés en el termini d'un mes, aquí diem «en el temps més breu possible, però en tot cas dins l'any 2001», i esperem que no sigui a finals de 2001. També el mapa d'arxius de Catalunya, nosaltres proposàvem que es fes tres mesos després d'aprovar la llei; es demana nou mesos, serà tot un part, però en tot cas benvingut si es compleix aquest termini, com expressa aquest compromís.

Els altres punts, pel que fa referència a la continuació d'aquesta elaboració de la informació necessària per arribar a fer els mapes corresponents, fan referència a elaborar un cens d'equipaments teatrals i auditoris, un altre de sales d'exhibició de les arts plàstiques i un altre dels equipaments destinats a la cultura popular i tradicional, com a pas previ, tots ells, d'elaborar els mapes corresponents. També hi ha una altra transacció que hem fet que a partir de..., i que contempla aquesta coordinació entre teatres públics i sales privades per incentivar la creació de circuits estables de diferents modalitats d'arts escèniques als municipis de Catalunya. També hi ha un altre punt que hem assumit com a transacció, el d'avançar en la descentralització de les activitats culturals, garantint l'existència d'equipaments a tot Catalunya. I finalment també acceptem l'esmena de Convergència, i l'hem incorporat en aquest nou text transaccional, en el sentit que, de fet, sense dir nou pacte cultural, de fet el que s'està proposant és la idea d'aquest pacte cultural, que és l'acord entre les diferents administracions, la societat civil en matèria cultural.

Hem agafat al vol, per altra banda, la proposta del senyor Vendrell –a partir del suggeriment que ha fet i que Convergència i Unió també acceptaria fer una transacció, ja que s'havia presentat per part d'aquest Grup una esmena en aquest sentit– d'afegir en aquesta esmena transaccional un altre punt, que seria el setè en ordre lògic, que seria redactat en els termes següents: «potenciar les competències dels ens locals en matèria cultural amb els recursos corresponents mitjançant convenis o contractes programa per tal que pugui efectuar-se des

de la proximitat i al servei a les persones»; seria aquest el text en què quedaria finalment aquest punt.

Dir finalment que el nostre Grup manté el punt primer de la proposta inicial de la Moció, precisament perquè no renunciem al paper que hauria de tenir aquest mapa d'infraestructures culturals, pel seu caràcter globalitzador, és a dir, de tenir la visió global de les infraestructures culturals, i precisament pel seu compromís; que retira els punts 3 i 4 de la Moció, el que fa referència a qüestions de pressupostos, no pel seu contingut, sinó perquè ja no hi estem a temps de defensar-ho –justament aquesta setmana s'han aprovat els pressupostos definitius–, i mantenim el punt sisè, en el qual no podem acceptar l'esmena de Convergència i Unió perquè l'esmena és –la que se'ns proposa–, simplement donar suport a les activitats de creació cultural i promoció de joves artistes. Hi estem d'acord, amb això, però estem parlant d'infraestructures culturals, no d'altres formes de suport a aquestes activitats, i, per tant, el que aquí apareix, que és donar aquest suport a partir de la creació d'espais concrets per a la realització d'aquestes activitats, nosaltres ho mantenim.

Moltes gràcies.

El president

Senyora diputada, si em pot fer avinent el text encara que no estigui signat, li agrairé. I –tal com interpreto que ha anat el debat– demana votació separada del punt 1 i sisè de la Moció original i una segona votació del text transaccional que em dona ara. *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Per tant, votem ara primer els punts 1 i 6 de la Moció original i després, en una segona votació, el text transaccional.

Posem a votació els punts número 1 i 6 de la Moció.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 63 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació posem a votació el text transaccional.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'innovació tecnològica (tram. 302-00064/06)

A continuació continuem amb el punt dinovè, tenint present que a les dotze menys cinc suspendrem la sessió.

El punt dinovè és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'innovació tecnològica; la presenta l'illustre diputat senyor Miquel Barceló, de Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats... *(remor de veus)*, en ocasió...

El vicepresident primer

Perdó, senyor Barceló, esperi un moment. Gràcies. *(Pausa.)* Si us plau, senyores i senyors diputats, prossegueix el debat de les mocions...

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. En ocasió de la presentació de la interpellació corresponent, ja vàrem explicar, en primer lloc, la importància de la innovació tecnològica per a les empreses –la competitivitat d'un teixit empresarial depèn de la seva capacitat d'innovar–, i, en segon lloc, també vam explicar la necessitat de disposar de polítiques públiques, tal com s'han vingut definint i aplicant a Europa des de primers dels anys vuitanta. També crec que va quedar palès el dèficit existent, per part del Govern de la Generalitat, tant per la falta de polítiques com pels dèficits estructurals, que vaig posar de manifest i que tot seguit en tornarem a parlar.

Avui, en presentar la Moció, ens centrarem bàsicament en el contingut que hauria de tenir, a Catalunya, una política d'innovació des del punt de vista del nostre Grup. Dividiré la intervenció en els quatre punts que formen part de la Moció. El primer, polítiques d'innovació de procés per fer més eficient el conjunt del sistema productiu; en segon lloc, polítiques d'innovació de producte per guanyar la carrera dels nous productes que s'introdueixen en el mercat; en tercer lloc, el desenvolupament d'infraestructures –un dèficit importantíssim que tenim a Catalunya– tant com espai de suport a les empreses –el que els economistes en diuen «les externalitats positives»–, com perquè l'empresa catalana no es trobi en inferioritat de condicions –actualment l'empresa catalana no disposa en el seu entorn d'aquells serveis que sí tenen algunes de les seves competidores i, per tant, es troba en inferioritat de condicions–; finalment, el sector de les tecnologies de la informació, perquè és el sector de més potencial de creixement –si en parléssim a principis de segle, parlàriem del sector elèctric; avui parlem del sector de les tecnologies de la informació.

Polítiques d'innovació de procés. Com he dit, es tracta de millorar l'eficiència del sistema productiu. Sabem –ho hem dit moltes vegades– que tenim un problema, l'economia catalana té un problema de productivitat: la nostra productivitat creix menys que la productivitat d'altres països amb els quals volem competir. La Generalitat, durant els darrers anys, el Departament d'Indústria, ha fet un programa orientat a la promoció de la qualitat centrat en la ISO 9000 –i això ens sembla molt bé– i ha tingut resultats importants, encara que les xifres, les xifres d'empreses certificades, no són –com vam veure en el tràmit d'interpellació– les que ens agradaria que fossin, comparats amb altres regions europees i fins i tot espanyoles. Ara hem de tirar més endavant, o sigui, el que proposem nosaltres és que no n'hi ha prou, és a dir, ho hem fet bé, amb la ISO 9000, però no en tenim prou, hem d'anar amb altres metodo-

logies d'excel·lència. I a Europa tenim un referent que és el referent de la Fundació Europea per a la Gestió de la Qualitat –European Foundation for Quality Management–, i aquest és un referent, un referent que fa cinc o sis anys van crear un grup d'empreses europees innovadores i que s'ha imposat com un cert estàndard; el que nosaltres diem és que l'Administració ha de fomentar aquest estàndard, ha de fer que es divulgui, ha de fer que es difongui, ha de fer que sigui bandera d'excel·lència de l'empresa catalana; hem de crear un ambient favorable a l'excel·lència empresarial.

Innovació de producte. Ja ho hem dit moltes vegades: és un dels dèficits de la indústria a Catalunya. I això no es resol, no es resol només –com deia el conseller l'altre dia– amb el fet que a Barcelona i a Sitges, per exemple, hi hagin centres de disseny de l'automòbil; això va bé per al sector de l'automòbil, per a una part de la indústria auxiliar, però no n'hi ha prou: parlem del conjunt dels sectors industrials i al conjunt dels sectors industrials hi ha un dèficit de falta de promoció de la innovació de producte, del disseny industrial.

Nosaltres fem referència al Manual d'Oslo perquè és un document important de l'OCDE que destaca la importància de desenvolupar nous productes i que els nous productes en una economia tinguin un pes important; perquè nosaltres puguem tenir un present raonable, com a país o una empresa determinada, però, si no, si el pes dels nous productes en les vendes –i això és el que diu aquest document de l'OCDE– és petit comparat amb un altre país, el que ens passarà és que d'aquí a pocs anys entrarem amb productes madurs –és allò del cicle de vida del producte– i, per tant, tindrem problemes. Nosaltres diem: hem de tenir un pes dels nous productes elevat, i a Catalunya això no ho tenim; tenim dèficits importants, necessitem innovar en producte –per això és que proposem un pla de promoció de disseny industrial–, tenim els professionals, tenim la tradició a Catalunya, hi ha el coixí professional i, en part, empresarial, falta que l'Administració lideri un procés de divulgació, de conscienciació i –per què no dir-ho?– també, eventualment, però no el més important, d'ajut. Alguns governs ho han fet; nosaltres volem que a Catalunya es faci.

Falta donar una empenta, i aquesta empenta s'ha de donar –i aquest és un altre dèficit del Govern de Catalunya en aquest tema– amb la implicació i amb la participació de la societat civil, de les empreses, de les institucions, de les fundacions, que a Catalunya s'han creat des de fa temps en el món del disseny. I actualment no és el cas; actualment s'actua d'una manera..., marginant d'alguna forma aquestes institucions de la societat civil. Per tant, nosaltres el que diem és: fa falta un pla de disseny, però fa falta comptar amb els agents, amb la implicació i amb la participació activa dels agents –i m'estic referint, perquè no dir-ho?, a l'ADI FAD, per exemple, que aglutina els professionals; m'estic referint al BCD, Barcelona Centre de Disseny, i a altres institucions d'aquest món que han vingut actuant i que poden collaborar.

Política de desenvolupament d'infraestructures. Ja ho hem dit. Nosaltres proposem una doble xarxa: una xarxa vinculada a les empreses, vinculada als sectors em-

presarials, més relacionada amb la transferència directa de tecnologia –és el que en diem la xarxa de centres tecnològics–, i, per altra banda, la xarxa dels laboratoris de les universitats. I en aquest sentit ens sembla bé la creació de la xarxa IT, però és clarament insuficient: aquesta xarxa, tots vam arribar a la conclusió que havia d'arribar al voltant d'uns setanta laboratoris; estem en vint i escaig, portem dos anys i no han cobrat un duro; a aquests centres que fa dos anys –els que han entrat a la xarxa– que intenten amb esforç complir les previsions no els ha arribat un duro de les previsions de fa dos anys. Per tant, amb les dotacions pressupostàries d'aquest any, de l'any 2001, tampoc serà possible. Nosaltres creiem que Catalunya, de la mateixa forma que altres regions europees –i en citem algunes: Baden - Württemberg, el País Basc, el País Valencià–, ha de tenir la xarxa de centres tecnològics, des d'una perspectiva sectorial i a vegades tecnològica –el model seria el País Basc, no cal anar massa lluny–, i la xarxa de laboratoris de les universitats, que estan més vinculades amb el món empresarial en el sentit d'afavorir la transferència de tecnologia. La universitat té encara una capacitat potencial de transferència que no ha estat del tot explotada. Hi han identificats els grups de recerca capaços de fer-la. No només els hem d'identificar, sinó que hem de pactar amb ells un programa d'expansió de la transferència, juntament amb donar suport als centres de transferència, tal com dèiem en una proposició no de llei que no se'ns va aprovar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Finalment el quart capítol, el de política del sector de les tecnologies de la informació, que n'hem parlat també moltes vegades i en què, diguem, hem d'afavorir la utilització de les tecnologies de la informació per part del conjunt del teixit empresarial català i hem de fomentar el sector. En aquest sentit, ja vam presentar ara fa uns mesos una moció que es va aprovar i, senzillament, reclamem que es compleixi.

En definitiva, des del Parlament pensem que hem de donar un impuls al Govern per definir i aplicar una autèntica política d'innovació, tal com fan, de fa temps, altres països, altres regions europees.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyores i senyors diputats, els prego celebrar els cinc minuts de silenci en memòria del senyor Juan Miguel Gervilla Valladolid.

Suspenem la sessió ara i la reprendrem a les dotze i deu. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i vuit minuts i es reprèn a les dotze i vuit minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Sempre és complicat reprendre la sessió quan, una vegada més, la democràcia ha estat colpejada per un assassinat com aquest. Tanmateix, entenem tots que una institució com el Parlament de Catalunya no pot estar marcada per l'agenda que marqui una organització terrorista.

Així, doncs, la Moció que avui tenim aquí a debat sobre els punts clau o els punts principals de portar a terme una política o la política del Govern sobre innovació tecnològica, de fet, en els quatre punts que marca com a base el senyor Barceló en la seva Moció, avui ens posarem d'acord. Avui ens posarem d'acord, de fet, perquè, d'alguna manera, aquests són els quatre punts que té la Conselleria d'Indústria com a prioritaris. Lògicament, en la seva intervenció, el senyor Barceló ens feia la referència que aquests són els punts que hauria de tenir el Govern com a prioritaris, però, a la vegada, dins de la seva defensa, en cada un d'aquests punts ell ens anava dient, tanmateix, que el Govern ja està fent les accions, que són positives i que, en tot cas, hauríem d'anar més enllà. És per això, evidentment, que —torno a dir— ens posarem d'acord; lògicament —ell mateix ho ha dit en la seva intervenció—, aquests són els punts, que contempla la Conselleria d'Indústria.

Passaré directament a la defensa de les esmenes que hem presentat el Grup de Convergència i Unió a cada un dels punts començant pel primer: la política de promoció de la innovació de procés. La política d'innovació tecnològica ha de fomentar, de fet, la capacitat de les empreses d'introduir, amb èxit, nous productes i serveis al mercat. El repte que tenen plantejat les empreses catalanes és gestionar la innovació com un procés estratègic que englobi el que precisament en aquesta Moció se separa com a innovació de procés i innovació de producte. Ara bé, la millora de l'eficiència operativa, la implantació de sistemes de gestió de qualitat, o el model EFQM, al qual s'ha referit el senyor Barceló a la seva intervenció, d'excel·lència empresarial, contribueixen, sens dubte, a aquest propòsit; com també hi contribueixen de manera decisiva la redefinició de les operacions comercials, l'obtenció de nous mercats internacionals o la gestió eficient de l'energia.

Així, doncs, nosaltres, en aquesta primera esmena, lògicament, donant suport a la primera part que és la definició que ha de ser una prioritat la política de promoció i d'innovació de procés, però entenem que no podem deixar-ho, senzillament, amb la incorporació d'aquests elements puntuals que proposa la Moció; és més, són elements prou madurs, que han estat incorporats ja en el teixit empresarial del nostre país, i que tenim altres reptes, i sobretot en innovació tecnològica; així, doncs, nosaltres considerem que no ens podem basar només en aquests punts. Tanmateix, en ares del consens, hem arribat a un acord amb el Grup Socialista per incorporar una transacció en aquest punt, en el qual, en tot cas, diguéssim que: «entre altres elements, la incorporació i implantació de sistemes de gestió de la qualitat total o el model EFQM...»; per tant, nosaltres estariem d'acord a definir que «entre altres elements», però no ens podem quedar només amb aquests mateixos.

Al segon punt, la política de promoció de la innovació de producte, lògicament, també hi donarem suport, i estem d'acord que aquest sigui un dels criteris perquè és el que té actualment la Conselleria i, com diu la redacció literal de la Moció: «amb l'objectiu que les empreses catalanes millorin el pes dels nous productes amb relació a la facturació». A partir d'aquí, la Moció ens introdueix al fet que es dugui a terme un pla de promoció i disseny industrial com a conclusió, com una de les conclusions del Manual d'Oslo de la OCDE. Deixin-me dir, senyores i senyors diputats, que el Manual d'Oslo de la OCDE és una de les moltes metodologies i estudis internacionals que s'han consultat per desenvolupar la política d'innovació a Catalunya. La conclusió metodològica final és que no es pot generalitzar ni prioritzar una tècnica com el disseny industrial per damunt d'altres com el màrqueting, la gestió del coneixement o la química combinatòria; pot dependre de la tipologia dels projectes d'innovació que es vulguin promocionar. Per posar un exemple, el disseny industrial, per dir alguna cosa, tindria escassa incidència en projectes de desenvolupament de noves molècules o, per anar a un altre extrem, de noves plataformes de *software*.

En aquells projectes en què sí té una incidència important, cal recordar que els darrers anys ja s'han executat de manera intensa diversos programes de promoció específica de disseny gràfic industrial, al qual el senyor Barceló no n'ha fet referència i no ens quedaríem i no voldria entrar aquí, ara, en un ball de dades que ja van ser substanciades amb la interpellació i amb la resposta del conseller Subirà; però, en tot cas, només recordar que els programes als quals feia referència, n'hem tingut, a nivell d'Unió Europea, com el programa Innovation, o a nivell estatal, programes com l'Atica o el Profit, i a nivell autonòmic o a nivell nacional català, com els programes d'iniciatives en el disseny industrial a favor de les PIME. És per aquesta raó que, en tot cas, nosaltres no donaríem suport a l'especificitat de basar tota la política de promoció i innovació de producte en el que és el disseny industrial, amb un pla nou de disseny industrial, entenent que aquesta ha estat la política fins aquest moment.

En el tercer punt, en tant que política de desenvolupament d'infraestructures de suport a la innovació, en aquest camp cal distingir dues activitats en funció dels seus indicadors d'èxit; d'una banda, les activitats que persegueixen com a principal objectiu contribuir a l'excel·lència científica del país, que cal avaluar amb criteris de productivitat científica i qualitat internacional dels resultats, i, d'altra banda, les activitats adreçades a satisfer les necessitats tecnològiques de les empreses —estem parlant de transferència tecnològica, de tecnologia— i que cal avaluar amb criteris de qualitat de servei i volum de facturació. És bo que una mateixa infraestructura tecnològica combini aquestes dues activitats de manera simultània i, de fet, aquest és el repte que té qualsevol país avançat. És per aquest motiu que, lògicament i en coherència, sí donaríem suport al punt tercer de la Moció. I entendran vostès que, en tot cas, l'esmena que presentàvem és senzillament una esmena d'estil en la introducció.

Per últim, pel que fa referència al quart punt, a les polítiques d'innovació basades en les tecnologies de la informació i les comunicacions, aquesta ha estat i serà una prioritat del Departament i, de fet, estant d'acord amb els dos punts que ens exposava el senyor Barceló, nosaltres proposem una esmena que, al nostre entendre, creiem que millora el text de la Moció. Dividida en dos punts, també. El primer, en el qual parlem que el Govern elabori un programa d'actuacions orientades al foment de la difusió i la implantació de les tecnologies de la informació i la comunicació en el conjunt d'empreses de Catalunya; aquest programa, que s'està fent, que s'està redactant actualment i que s'està treballant inclouria, de les accions de diagnòstic, sensibilització i informació necessàries per a la definició de les estratègies sectorials i individuals, com el foment i suport a la posada en marxa de sistemes de provisionament, producció, disseny i comercialització basats en les noves tecnologies de la informació i de les comunicacions.

I en l'apartat segon, nosaltres creiem que seria més específic puntualitzar, en la línia que expressa aquest punt, que per a la creació d'un teixit empresarial relacionat amb el sector de les tecnologies de la informació i de les comunicacions, el Govern estaria realitzant..., o basar la línia del Govern en tres subpunts: primer, un programa de captació de noves inversions estrangeres d'alt contingut tecnològic en les tecnologies de la informació i comunicació; segon, un programa de foment i suport a les noves iniciatives empresarials de base de les tecnologies de la informació i comunicació, que contempla tant l'assessorament com els ajuts en forma de finançament, considerant-hi el capital concepte, la participació en fons de capital llavor i el suport a la captació d'inversions privades, i per últim, el suport a les iniciatives –i vaig acabant, senyor president–, iniciatives municipals per a la creació d'activitats empresarials relacionades amb el sector de les tecnologies de la informació i comunicació i l'especialització de les incubadores d'empreses existents.

En tot cas, senyor president, només puntualitzar que en aquest últim punt, el quart, sí que faríem una esmena tècnica a la redacció del punt a, en el qual nosaltres dèiem que «aquest programa inclou tant les accions...», diríem: «aquest programa inclourà les accions...» Així mateix, nosaltres entenem, el nostre Grup, que si s'acceptessin les esmenes proposades donaríem suport a tota la Moció i demanaríem una votació separada en el punt segon –en el punt segon de la Moció–, donant el vot afirmatiu a la primera part del punt, des de «política de promoció d'innovació» fins a «amb la facturació total». Així, doncs, nosaltres votaríem a favor el segon punt: «política de promoció de la innovació del producte amb l'objectiu de què les empreses catalanes millorin el pes dels seus productes amb relació a la facturació total».

El president

D'acord.

El Sr. Castellà i Clavé

I a partir d'aquí, a la segona part, nosaltres entenem que no li podríem donar suport.

El president

L'esmena tècnica que ha anunciat, li prego que si ho pot fer per escrit i consensuat amb tots els grups, la inclouríem ja automàticament.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, molt honorable senyor. Senyores diputades i senyors diputats, he pensat que era inútil i un xic pedant fer esmenes quan un servidor i el meu Grup tenen un acord total sobre aquesta important Moció, de manera que el senyor Barceló sap que no és desinterès, sinó, fins i tot, incidir per part nostra en aquesta literatura tan important que ell ens ha plantejat. Perquè, òbviament, aquesta Moció omple un buit, i és un retard, i planteja el retard que en la qüestió tecnològica tenim amb relació a la Unió Europea, al temps que dona coherència a una política alternativa, no a l'existent, sinó a la que no hi ha. Perquè el que no hi ha no és que sigui solament un buit, sinó que és un mecanisme de fre per a la competitivitat, per a les empreses, per al teixit productiu de Catalunya i per Catalunya en general amb relació al món competitiu caracteritzat per un darwinisme tecnològic importantíssim.

De manera que tenim l'oportunitat de donar, a partir d'ara, coherència a un pla, perquè el que s'està fent ara és –permeteu-me el símil gastronòmic– un conjunt de tapes, de tapes variades, una d'escopinyes per aquí, una de gambes, una de musclos, sense cap connexió entre si, que no acaben de conformar un menú, un menú com és el que planteja aquesta xarxa de la qual parla la Moció, de cara al desenvolupament d'infraestructures, etcètera, etcètera. De manera que, a partir d'ara, podem transformar un menú..., perdó, un conjunt de tapes inconnexes en un menú.

El president

És una carta molt popular, aquesta que presenta...

El Sr. López Bulla

Gràcies, senyor president. Perquè, a què es referia aquesta metàfora gastronòmica de les tapes? Doncs, a un conjunt de disposicions, òbviament del Govern, moltes vegades positives –moltes vegades–, però inconnexes entre si, i a aquest afany legislatiu de la Comissió tant d'Indústria com de la de la Societat de la Informació, que estan fent un bon treball, però que estem plantejant proposicions no de llei i moltes vegades no sabem si en el seu conjunt tenen connexió entre elles.

Crec que, afortunadament, les esmenes que s'havien plantejat eren un tant a la defensiva i per això vull fe-

licitar la saviesa del senyor Castellà, que ha transformat el que a mi particularment i subjectivament em feia l'efecte que era un conjunt d'esmenes a la defensiva en unes transaccionals que són més precises i més a l'ofensiva.

Una moció amb un clar contingut científic. Ahir es va dir, per part d'una diputada, que..., en relació amb la Moció que va presentar la senyora Valls, que era una moció massa tècnica, massa científica. A mi em va sobtar perquè..., i em va..., se'm va ocórrer el símil que el president del Parlament, el senyor Rigol, ens va dir quan parlava del *Doctor Subtilis*, el senyor Duns Escot –moltes gràcies per la seva informació–, i per això jo em plantejava: s'està reivindicant l'*aurea mediocritas* –que no vol dir que la mediocritat...– o s'està reivindicant la mediocritat?

En definitiva, jo crec que el que el senyor Barceló ens ha portat aquí és fer política dels desconeixements científics, perquè moltes vegades –em sembla a mi, molt particularment– que s'opta per una política «xusquera», per una política molt escindida, molt separada dels coneixements del món, de la ciència i de la tècnica.

De manera que, senyor Barceló, prengui el meu silenci, en no fer esmenes, com una adhesió positiva a la seva Proposició no de llei.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president; de l'escó estant, no pas per menystenir la importància d'aquesta Moció i el seu contingut, sinó per un aspecte d'economia processal, perquè, de la mateixa manera que deia el senyor López Bulla, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya presenta una àmplia coincidència amb el que formula el diputat senyor Barceló.

El diputat senyor Barceló, i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ja ho sap perfectament, perquè en aquest darrer mes ho hem pogut explicitar diverses vegades; en una proposició no de llei que el mateix senyor Barceló n'ha fet esment i en el debat pressupostari, on ahir mateix encara estàvem entre tots debatent –o dil·luns– alguns d'aquests aspectes. Jo voldria ara recordar com el senyor Barceló ens insistia en el fet que el nostre país no pot entrar al segle XXI havent perdut el tren de la innovació tecnològica, havent perdut el tren de la recerca, situant-se en uns vagons subsidiaris, a nivell europeu, d'aquest tren.

I fent referència a l'anàlisi gastronòmica del senyor López Bulla, jo li afegiria una tapa més a les que ell esmentava, perquè justament la Proposició no de llei sobre la creació dels centres tecnològics va ser a la Comissió de Política Cultural i és en aquests moments a les tres comissions –a la de Política Cultural, a la d'Indústria i a la Societat de la Informació–, les quals, d'una manera o una altra, van plantejant iniciatives diverses

en aquest aspecte, que crec que segurament seria interessant d'unificar –seria interessant d'unificar–, i que, a més a més, la Moció d'avui ja en bona part pretén d'anar unificant molts d'aquells aspectes que s'han anat tractant d'una manera més global.

És per aquests motius, doncs, que el nostre Grup votarà favorablement a tots i cadascun dels punts que ha presentat el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i a les esmenes que accepti.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Bargalló. Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats..., senyor Barceló, el primer que vull dir-li és que la lectura de la seva iniciativa, la lectura de la seva Moció ens va aportar als membres del Grup Parlamentari Popular, que represento en aquesta intervenció, a valorar molt positivament el seu redactat, la seva proposta, la seva prioritització..., en definitiva el plantejament que en fa, d'aquest aspecte relatiu a la innovació tecnològica, que, com no podria ser d'altra manera, nosaltres compartim.

No és cap secret el fet de dir que la sensibilitat del Grup Parlamentari Popular respecte d'aquestes qüestions és, si més no, tan intensa com la del qui més. El que passa és que a vostè li ha passat... –el senyor López Bulla abans feia diguem-ne una metàfora referida a consideracions de caràcter gastronòmic; jo em permetré fer-ne una altra de diferent– a vostè li ha passat una mica allò que esdevé cada vegada que un compositor fa una magnífica simfonia –vostè l'ha fet– i després resulta que vénen els arranjaments orquestrals, i quan un té l'oportunitat d'escoltar el que ha fet l'arranjador orquestral diu: «Escolti, la simfonia ja m'agradava, però el que passa és que amb aquests arranjaments m'agrada encara més –m'agrada encara més.» Sobretot si, com és el cas, es dona la circumstància que no tan sols no desvirtua el contingut de la seva proposta sinó que –si vostè ens ho permet, senyor Barceló– l'enriqueix.

És cert que en aquests moments ens enfrontem a un repte importantíssim, a casa nostra i arreu, que és el gran repte de la innovació tecnològica, però a nosaltres ens sembla que, efectivament, això s'ha de fer tant des de la perspectiva del procediment, com des de la perspectiva diguem-ne d'allò que en podríem dir el producte. I probablement –això que li deia dels arranjaments–, doncs, l'esmena que se li ha presentat –i que a mi m'agradaria que vostè acceptés, senyor Barceló– fa referència a aquestes qüestions de forma més precisa. En definitiva del que es tracta és d'evitar una situació d'inferioritat de la indústria catalana, millorar el sistema productiu, produir una promoció de la millora basat no només en la ISO 9000 sinó també en altres consideracions que des del meu punt de vista són de tot punt importants; l'EFQM és adient, és una recepta adient, però –ja em permetrà– crec que no és l'única.

El segon punt de la seva proposta té a veure amb la política de promoció de la innovació del producte. Nosaltres també aquí coincidim amb l'esperit de la lletra, però també amb la de l'esmenant, no?, en el fet que no es pot prioritzar una metodologia en detriment d'altres, com poden ser –i crec que són consideracions que han demostrat la seva vàlua reiteradament– tant l'accent en la política de màrqueting com en la gestió del coneixement, etcètera, i sobretot tenint en compte que cadascun dels productes tributaris susceptibles de rebre aquest tipus d'ajut o de promoció, doncs, són diferents i, per tant, se'ls ha d'aplicar una iniciativa també distinta.

Pel que fa a la política de desenvolupament –és el tercer punt de la seva Moció–, nosaltres entenem que, en efecte, cal distingir dues activitats en funció dels indicadors d'encert. D'una banda, ja que vostè parla de l'excel·lència, nosaltres subratllaríem tot el que té a veure amb allò que se'n diu o que se'n podria dir l'excel·lència científica i també –com no?– la necessitat tecnològica de les empreses, el que des d'un punt de vista..., des d'una perspectiva més diguem-ne professional s'ha donat a anomenar la transferència de tecnologia.

Qualitat de servei, volum de facturació serien elements significatius, pel que fa a l'avaluació, que ens donaria a entendre el resultat d'aquestes polítiques de manera fefaent, i això és el que, pel que nosaltres hem tingut oportunitat de copsar, es produeix en la major part dels països avançats.

Llavors, senyor Barceló, en conseqüència amb tot això que li acabo de dir –no els cansaré més, senyores diputades i senyors diputats–, nosaltres, si vostè accepta la proposta que li ha fet el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per tant produeix una transaccional en conseqüència, li donaríem suport; tota vegada que –torno a manifestar el que dèiem al principi– estem d'acord amb l'esperit i fins i tot amb la lletra d'aquesta Moció que vostè ha presentat, però ens sembla que l'esmena introduïda per l'illustre diputat senyor Castellà ve a millorar de forma significativa el text de la seva iniciativa parlamentària. En conseqüència, el Grup Parlamentari Popular es pronunciarà.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor Barceló, per posicionar-se sobre les esmenes...

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, en relació amb el punt primer, hem presentat –com ha dit el diputat senyor Castellà– un text transaccional.

En relació amb el punt segon... Bé, el punt segon és el punt de la discrepància, podríem dir, no? Nosaltres insistim en la referència al Manual d'Oslo, perquè no és un document més, és un document molt important de l'OCDE que actua com a document de referència a nivell d'aquests països, per tant, això no ho podem acceptar, i per tant ho mantenim, així com el pla de promoció de disseny. Nosaltres considerem que és molt im-

portant que a Catalunya es faci un pla de disseny i nosaltres voldríem que ho fes el Govern. Sembla que el Govern no està disposat a fer-ho. Nosaltres insistirem per fer-ho i eventualment el farem nosaltres; nosaltres pensem que Catalunya necessita un pla de disseny i, en la mesura que el Grup de la majoria i el Govern no el vulguin fer, nosaltres el farem.

Pel que fa al punt tercer, la primera modificació que planteja l'acceptem, ens sembla correcta. La segona no l'entendem, és a dir, no entenem per què no es vol fer referència a dos territoris que són exemplars en l'aspecte de les xarxes de centres. Nosaltres pensem que un país s'ha de marcar uns referents amb allò que fan millor altres, i en aquest sentit pensem que Baden - Württemberg és un referent en xarxa de centres tecnològics i el País Basc, també. I nosaltres volem que Catalunya es miri aquests referents per acostar-s'hi. Vostès ens diuen que ho traguem. Bé, en la mesura..., en la mesura que no tergiversa, no modifica substancialment el sentit de l'esmena, la corresponent al punt tercer també l'acceptaríem; no entenem aquesta insistència a eliminar referents internacionals, però l'acceptem.

I finalment, el punt quart... És cert: al punt quart, l'aportació que fan vostès amplia el que nosaltres dèiem, no ho modifica i fins i tot en algun aspecte ho millora. S'ha de dir també que el pla aquest s'està fent, però s'està fent molt tard; és a dir, ja fa anys que s'havia d'haver fet, no obstant això, celebrem que estiguin d'acord que es faci i que es faci en els termes que nosaltres dèiem i que vostès han ampliat.

Resumint, acceptem les esmenes del punt primer, en la transaccional presentada a la Mesa; no acceptem les del punt segon per les raons que acabo de dir; acceptem les del punt tercer, encara que no entenem el que he dit abans, i acceptem les del punt quart.

El president

I les del cinquè, també? *(Pausa.)* Ah, perdó.

El Sr. Barceló i Roca

La cinquena i la quarta...

El president

Ja està, ja.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per tant, ara primer votarem, de l'apartat segon, la segona part que s'ha demanat que es voti segregadament, que va des del text: «en la línia exposada en el Manual d'Oslo», i acaba: «d'entitats com el BCD i l'ADI FAD». Aquest és el tros que ara sotmeto a votació segregat. D'acord? *(Pausa.)*

Comença la votació.

Aquest fragment ha estat rebutjat per 58 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació el text de la Moció amb l'esmena transaccional al punt número 1; la part del número 2 que encara no hem votat, i integrant-hi les esmenes números 3, 4 i 5 de Convergència i Unió, més l'esmena tècnica, que en comptes de dir «inclou» ha de dir «ha d'incloure». Estem d'acord? *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, sotmetem a votació això.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

Pregunto si hi ha cap inconvenient a debatre ara la Moció número 22, del Partit Popular. *(Pausa.)* Em diuen que hi ha un acord de base entre tots els grups de poder-ho fer així mateix.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la política mediambiental (tram. 302-00067/06)

Per tant, ara canviàrem, si no hi ha cap inconvenient..., passàrem de la Moció 20 a la 22 i, per tant, la Moció que ara substanciarem serà la subsegüent a la interpellació *(veus de fons)* –és així– al Consell Executiu sobre el desenvolupament de la política mediambiental. La presenta l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu, en nom del Grup Popular.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, fa menys de tres setmanes vàrem tenir en aquest hemicicle l'oportunitat de presentar una interpellació a propòsit d'aquest mateix tema, i, per tant, i donada la circumstància present i jo crec que la necessitat d'una certa economia processal, els estalviaré gran part de les reflexions i dels raonaments que em varen portar a interpellar el Govern en aquell moment a propòsit de la contaminació lumínica i acústica.

És evident que aquestes són dues qüestions d'aquelles que, podríem dir, transcendeixen el llinar estrictament parlamentari, per convertir-se en una qüestió que interessa, que identifica el conjunt dels ciutadans i de les ciutadanes d'aquest país. Tothom en alguna oportunitat s'ha queixat a propòsit d'aquesta circumstància de l'excés de sorolls o, per exemple, de les instal·lacions lumíniques que res tenen a veure amb el necessari i degut respecte que s'ha de tenir pel medi ambient.

Espigant en aquestes consideracions i en aquestes circumstàncies, un es troba amb moltes coses que a simple vista podrien passar inadvertides i, per tant, desapercebudes, però que quan les coneix s'adona que, efectivament, constitueixen raons més que suficients com perquè la gent les blasmí i en demani una regulació, que és exactament l'interès i l'objectiu que animen la iniciativa que, en nom del Grup Parlamentari Popular, tinc l'honor de presentar davant de tots vostès.

En aquesta iniciativa només hi ha hagut una esmena presentada, i aprofito l'avinentsa, senyor president, per dir-li que, per raó d'economia processal, en aquest mateix tràmit faré, diguem-ne, la presentació de la Moció –l'estic fent en aquests moments– i, alhora, el posicionament davant d'aquesta esmena, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

I no vull deixar de reconèixer i d'agrair l'aportació del Grup Parlamentari Socialista, perquè, en efecte –en efecte–, hi havia una, diguem-ne, exclusió per omissió que nosaltres amb aquesta esmena, doncs, manifestem de manera més completa i –personalment ho he de dir també– més tranquil·la.

Hi ha hagut una iniciativa molt positiva en els darrers temps arreu de Catalunya, la iniciativa de la campanya «Cel fosc», que la il·lustre diputada representant del Grup Parlamentari Socialista ha tingut a bé, doncs, recordar-me i corregir-me, raó per la qual hem dut a terme una transaccional que, senyor president, em permeto lliurar-li en aquests moments, que serà, precisament, la que vindrà a recollir aquest esperit que l'esmenant volia incorporar i que nosaltres, com no podria ser d'altra manera, acceptem en aquesta proposta, que, a grans trets, demana de presentar al Parlament, dins del primer trimestre de l'any següent, de l'any 2001, el Projecte de llei de protecció contra la contaminació acústica –tota vegada que el de la lumínica ja ha estat presentat–, que vingui a donar resposta a les reivindicacions reiteradament expressades pels ciutadans i ciutadanes i que reflecteixi –això és important també, perquè hi ha hagut aportacions molt interessants des de la Unió Europea en aquest sentit–, doncs, que vingui a reflectir la normativa promulgada en el conjunt del continent per la Unió Europea; també, que vingui a recollir també les necessàries competències que resulten atribuïbles a les corporacions locals.

I sobretot, clar –això també ho hem volgut deixar avinent en aquest text de la nostra Moció–, l'elaboració dins del primer semestre –ja veuran que els hem deixat tres mesos més– dels corresponents reglaments, no només el de la llei que fa referència a la lumínica, sinó també a l'acústica, donat que, si no disposéssim dels reglaments, passaria el que ha succeït amb altres iniciatives aprovades per aquesta cambra, que no han tingut la seva necessària materialització, precisament, per manca d'aquest instrument, absolutament necessari.

I ja, finalment, l'endegament d'una campanya de sensibilització social, dirigida a promoure la implicació en la preservació del medi ambient acústic i lumínic de tots els ciutadans i ciutadanes i institucions de Catalunya.

Per totes aquestes raons, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, els demano el seu suport a aquesta Moció, que ja d'antuvi els vull agrair.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ha presentat esmena el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, per defensar-la, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Illustres senyors i senyores diputats i diputades, breument, perquè crec que almenys una part important del que planteja la Moció presentada pel Grup Popular tindrem oportunitat de debatre-la en el proper període de sessions, perquè, certament, ha estat ja tramitada la llei que ha de regular el tema d'illuminació exterior, per evitar l'anomenada «contaminació lumínica», però, molt breument, els voldria explicar el perquè de la nostra esmena, que el senyor Fernández Deu ja ho ha explicat, però a mi m'agradaria de fer-hi referència.

Perquè aquesta Moció és subsegüent a una interpellació, i en aquella interpellació es va produir un diàleg..., que ara no m'agradaria treure'l de context ni malmetre'l, perquè sé que es va fer en un cert to..., molt sa i molt divertit, i, per tant, no voldria pas treure'l de context, eh? Però, aleshores, entre que «la seva prosa m'enlluerna i la seva potència de veu m'ensordeix» i que «si no hagués estat perquè, sincerament, crec que s'ha vist compensat per la contaminació lumínica que es deriva de la llum que vostè ens ha portat en aquest tema»..., aquestes són coses que es van dir entre l'interpellant i el conseller de Medi Ambient en aquella interpellació. I jo, asseguda allà, me l'escoltava i pensava: a més d'aquest idilli amorós entre Convergència i Unió i el Partit Popular –en aquesta ocasió, doncs, en forma de conseller de política ambiental i de l'illustre diputat senyor Fernández Deu–, a més a més de tot això, pel que fa al tema de la contaminació lumínica s'estan oblidant d'una cosa importantíssima, que és que, des de fa molts anys, un conjunt de professionals, d'ecòlegs, d'interessats en temes ambientals en general, i molt especialment d'astrònoms o d'aficionats a observar aquesta meravella que és el cel fosc i la part de l'univers que som capaços de veure o bé amb els ulls humans o bé amb artefactes que ens hi ajuden, com ara els telescopis, doncs..., ha anat perdent pes, precisament perquè l'aparició de molta llum en els àmbits urbans en els quals residim ha fet impossible que ara els avis ensenyin els noms de les constel·lacions, els noms de determinades estrelles, astres, etcètera, i fins i tot l'orientació nord-sud, que des de sempre o des de fa moltes i moltes generacions s'havien ensenyat, uns als altres, en base a observar el cel. Hem perdut l'hàbit d'observar el cel, i aquesta campanya del «Cel fosc» ha fet tota una sèrie de, jo crec, aportacions molt i molt interessants, que, com dic, ja les veurem en el debat de la llei que ha estat presentada. Però em semblava important –important– introduir aquesta esmena, per tal que no quedés en el buit i no semblés que veritablement havia estat fruit d'un idilli entre el Partit Popular i Convergència i Unió, senzillament, la presentació d'aquest projecte de llei.

Per altra banda, feta, doncs, l'argumentació del perquè hem presentat l'esmena, m'agradaria dir que votarem a favor de la proposta presentada pel Partit Popular i que faré menció molt ràpidament..., i votarem a favor de tots els punts, però faré menció especial d'un d'aquests punts, que parla de «recollir, dins els esmenats projectes de lleis, les necessàries competències a les corporacions locals». Bé, aquest és un tema, senyor Fernández Deu, que jo li agrairé que mantingui ferm durant tot el procés de revisió de la llei presentada, per-

què tornem a estar davant d'una llei que obliga les corporacions locals, per exemple, a modificar en un termini determinat, doncs, tot el seu enllumenat públic, a canviar tots els elements d'enllumenat públic que emetin llum cap al cel i, almenys en el text de la llei, no es contempla i no es recull, a hores d'ara, a l'avantprojecte, que es compensi econòmicament, que se'ls ajudi, que hi hagi prevista cap línia pressupostària. Per tant, tornem a estar davant d'una llei que obligarà els ajuntaments, però, en canvi, no es crearà la línia pressupostària per aplicar correctament aquesta llei.

Per tant, és bo que el Partit Popular hagi posat aquest punt segon, en el qual ja anunciem el nostre vot favorable, com al conjunt de la resta de punts, i demanem –això sí– que ambdues coses, la de tenir present que ha estat una iniciativa molt interessant, la del «Cel fosc», que també ja en parlarem, i la del tema de les competències del conjunt d'administracions locals..., d'administracions públiques –perdó–, o que, quan una administració pública obliga una altra a fer determinades coses i aquestes tenen un cost, tinguem present que aleshores la primera ha de ser conseqüent i ha de dotar la línia econòmica correcta.

Malgrat això, o per això, perquè s'introdueix això, ja els hi hem anunciat el nostre vot favorable.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la illustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Si bé és cert que estem davant de dos aspectes ambientals que són importants, tot i que sovint no els considerem de primer ordre, també és cert que aquesta Moció potser no es fa en el moment més adequat, tenint en compte que ja tenim un projecte de llei que ha entrat aquí i que, per tant, debatrem aviat, no?

Tot i així, nosaltres hi donarem suport, perquè creiem que és important que es tinguin en compte aquests aspectes, sobretot perquè estem parlant d'uns fets que afecten negativament la qualitat de vida de les persones i afecten negativament la biodiversitat, sobretot pel que fa a la contaminació lumínica, i perquè, en el cas de l'acústica, és de les que té unes repercussions socials més importants, i sobretot a les grans ciutats.

De fet, són dos elements que on més es veuen és en els medis més urbanitzats, i, per tant, doncs, és en aquests indrets on s'hauran de prendre més ràpidament les mesures, perquè no es tracta... Altres vegades ens trobem amb problemàtiques ambientals que, si bé no ens agraden i creiem que s'hi ha de fer alguna cosa, la solució no és fàcil. Aquí no és així: aquí no és tan complicat pensar bé quin tipus de fanals posem, quin tipus de bombetes, de si calen o no calen determinats estris que creen contaminació lumínica, com són els làsers de les discoteques, que de fet ja es planteja que deixin de funcionar.

Per tant, nosaltres creiem que és positiu, creiem que s'ha de posar fil a l'agulla perquè, a més a més, és possible. Creiem que ha de ser, no només per a nosaltres, per als qui vivim ara, sinó també perquè les futures generacions, perquè els científics, perquè els animals, perquè hi han molts aspectes que així ho demanen i que, per tant, com més aviat haguem desenvolupat el que es proposa en aquesta Moció, doncs, molt millor.

Nosaltres hi donarem el suport, com també tenim ganes que es continuï treballant en el procés del debat d'aquest Projecte de llei sobre la contaminació lumínica.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. L'illustre diputat senyor Oliveras, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, tot i agraint que ha de prendre aquesta posició perquè qui hauria de portar-ho no està present aquí. L'hi agraeixo.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Només per manifestar que votarem favorablement la Moció presentada amb les esmenes incorporades, la Moció presentada pel senyor Fernández Deu, i remarcar, només, que és important que dins del primer trimestre de l'any que ve es presenti el Projecte de llei per a la protecció de la contaminació acústica, que cal recordar que també ho havia manifestat, en el seu moment, el conseller de Medi Ambient; i al mateix temps, també, fer-me ressò de la manifestació que ha fet la senyora Tura, en el sentit que és important que aquest Projecte de llei reculli el que han de ser les competències municipals; però, evidentment, no podem entendre les competències si no van acompanyades de les partides pressupostàries corresponents.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president, i amb molta brevetat, perquè existeix un acord significatiu en aquest punt. Evidentment, anunciar el vot favorable de Convergència i Unió; felicitar el Grup Parlamentari Popular per aquesta iniciativa, que és del tot escaient. Hi ha una part d'allò que demanen que ja s'ha complert, però, tal com va quedar reflectit en la substanciació de la interpellació, el mateix conseller Puig va reconèixer que un dels factors pels quals s'havia presentat en els termes que s'havia presentat la llei sobre contaminació lumínica, va ser influït, justament, per la interpellació presentada pel Grup Parlamentari Popular.

Molt ràpidament, respecte a la contaminació lumínica, com els comentava, ja hi ha aquesta llei, la Llei d'ordenació ambiental de la il·luminació exterior per a la protecció del medi nocturn, que hi ha determinada gent

que li sorprèn –no?– que hi hagi una llei o que es presenti una normativa que reguli aquest aspecte concret. S'ha fet referència a la iniciativa «cel fosc», que bàsicament emfasitzava tot aquell aspecte relacionat amb la visió dels astres, però existeix un altre àmbit que potser és més especial, que és allò que fa referència a la biodiversitat. Ahir parlava amb una persona que hi ha treballat des de pràcticament els anys setanta, quan pràcticament ningú no en parlava, de la contaminació lumínica, i em deia, em donava unes dades que eren realment «frapants», com a mínim sorprenents: el 80% de les espècies tenen el seu hàbitat en el medi nocturn. Em parlava, concretament, dels lepidòpters, i em deia que si a Catalunya n'hi ha 3.500, només 219 tenen el seu hàbitat en el medi diürn i, per tant, tota la resta tenen el seu hàbitat en el medi nocturn. I, evidentment, un mal plantejament de la il·luminació pot tenir un impacte irresoluble. Els estels, quan això ho resolguem, hi continuaran sent, però, malauradament, pot passar que la biodiversitat que suposa aquest medi nocturn, doncs, quedi malmesa i que aquest mal sigui pràcticament irreparable. Per tant, s'hi haurà de fer front amb el seguit de mesures que es plantegen en el Projecte de llei que ja ha estat presentat.

Un projecte de llei que intenta ser terriblement sensible amb les competències municipals. No els vull cansar llegint-los exactament quines són les previsions competencials, que hi són. I respecte al que assenyalava la diputada senyora Tura, els terminis que es plantegen són extraordinàriament prudents, prudencials; es parla d'un termini de fins a catorze anys per poder posar-se al dia. Tot i que no hi ha una referència pressupostària específica ni es preveu en el text del mateix Projecte de llei com s'ajudarà els ens locals a poder finançar tota aquesta reforma, evidentment que hi haurà d'haver una col·laboració activa del Govern de Catalunya i una participació del conjunt de les administracions públiques, si no, això és implantable. Per tant, aquesta sensibilitat hi serà. I des del punt de vista reglamentari, per bé que s'haurà de crear una comissió per la prevenció i correcció de la contaminació lumínica, que preveu el mateix Projecte de llei; en el moment que estigui constituïda, immediatament després s'elaborarà el reglament i, tal com ha assenyalat el mateix Departament de Medi Ambient, es podran complir els terminis que a la Moció subsegüent que ha presentat el senyor Fernández Deu s'hi suggereixen.

Respecte a la contaminació acústica, tampoc no vull estendre'm a explicar quins són els impactes sobre les persones. Es tracta d'una de les contaminacions més potents i amb més incidència sobre els ciutadans. Fonts de la Unió Europea assenyalen que un 35% dels ciutadans europeus se senten impactats directament per aquesta contaminació acústica. Des de Catalunya, des dels ajuntaments, des del propi Govern, durant els darrers anys s'han fet coses. Ja va quedar explicat a la substanciació de la interpellació. Des d'una proposta d'ordre estàndard, d'ordenança estàndard, que es va posar a disposició dels ajuntaments, l'any 1995, al Pla Sonicat, que ajuda a fer aquesta zonificació de cadascun dels municipis i veure quines són les zones més sensibles o menys sensibles a la contaminació acústica, aquest cadastre, amb ajuts, amb previsions pressupos-

tàries, l'any 99 de 20 milions, l'any 2000 de 30 milions, l'any 2001 de 30 milions, i ja ha acabat el cadastre de municipis de quatre comarques –de la Garrotxa, la Vall d'Aran, l'Urgell i el Solsonès–, i s'està treballant en altres dinou comarques. De fet, el Projecte de llei, que centrarà de forma immediata el propi conseller Puig, deia que es podia fer a finals d'aquest any o el mes de gener preveurà, i bàsicament donarà força legislativa a tot un seguit d'actuacions que ja s'estan duent a terme en el marc municipal a través d'aquestes ordenances, amb els ajuts específics per poder fer aquesta zonificació i aquest cadastre. I aquí també hi haurà una especial voluntat de consens.

Una llei d'aquestes característiques, senyora Montserrat Tura, no tindria sentit si tots els agents implicats –associacions de veïns, ciutadans en general, municipis, ens locals i Govern de la Generalitat– no actuen d'una forma molt coordinada, molt consensuada. Per tant, o som capaços que aquest Projecte de llei surti amb un consens significatiu, o no tindrà la capacitat de transformar que pretenem. En aquest cas és molt evident, molt clar. De la mateixa manera que s'ha buscat un consens previ a través de les dues entitats municipalistes amb el Projecte de llei de contaminació lumínica, es farà el mateix esforç amb allò que fa referència al Projecte de llei de contaminació acústica.

És per totes aquestes raons, i tornant a felicitar la iniciativa del senyor Fernández Deu i del Grup Parlamentari Popular, que ens ratifiquem en aquest vot favorable a la seva Moció subsegüent.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se davant... Molt bé. Tal com ha quedat és, senyor diputat..., en el punt 1 és la transaccional i l'altre tot el text tal com ha quedat, eh? (Pausa.)

Senyors diputats, anem a sotmetre a votació aquesta Moció que acabem de debatre, amb el text presentat originàriament incloent-hi en el punt 1 el text transaccional.

Per tant, comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei 3/1991, del 18 de març, de formació d'adults (tram. 302-00065/06)

A continuació, anem a substanciar el punt vintè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell executiu sobre l'aplicació de la llei 3/1991, del 18 de març, de formació d'adults. Té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada. (Pausa.)

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Un moment, senyor Boada, si us plau. Si us plau, senyores i senyors diputats, prossegueix el debat amb la següent Moció. Té la paraula l'illustre diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, anem a substanciar, doncs, la Moció següent a la interpellació que varem fer a l'anterior Ple amb la consellera de Benestar Social sobre la formació, l'educació, la formació d'adults. Hem presentat nou punts, que intentaven plantejar la necessitat que hi ha en aquests moments sobre aquest sector, des de la necessitat de la planificació fins arribar a la concreció de les plantilles, dels dissenys curriculars, de la formació del professorat. Des del general fins al concret. I anem punt per punt, per tal d'anar més ràpid i potser fer més clara la discussió.

Amb relació al primer punt, nosaltres plantejàvem retornar les competències de l'àmbit instrumental i bàsic de les persones adultes al Departament d'Ensenyament, que ja hi estaven. Doncs, creiem que és imprescindible que aquesta qüestió estigui en el Departament d'Ensenyament, des del començament fins al final de la vida de les persones, tot el que faci referència a l'educació estigui en un sol departament per poder fer aquesta coordinació i seguiment necessari.

Amb relació a aquest punt hi ha dues esmenes, una del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i una altra de Convergència i Unió, que no podem acceptar. La del Partit dels Socialistes perquè sembla que potser no ha interpretat prou bé el que nosaltres plantejàvem. Diem retornar, retornar vol dir tornar allò que s'havia canviat de departament, i només s'havia canviat de departament l'àmbit primer, que és l'instrumental i bàsic. Llaavors, el que no podem fer és demanar que torni tot a Ensenyament, perquè aquesta no era la nostra idea, perquè per la Llei de Benestar Social, la Llei d'adults, doncs, no s'han desplegat els altres dos àmbits i només s'ha desplegat aquest primer àmbit. I quant a l'esmena de Convergència i Unió, tampoc hi estem d'acord, perquè ens remet a un informe que va fer la consellera de Benestar Social sobre les competències amb relació a la formació d'adults que nosaltres no compartim, malgrat que sí que tingui una virtut, que és la unificació de l'expedició de títols en el Departament d'Ensenyament, però, no n'hi hem sabut veure cap més de virtut. La inspecció ja s'està fent en aquests moments des del Departament d'Ensenyament, i ens sembla que és un error, des del nostre punt de vista, no tornar aquestes competències al Departament d'Ensenyament.

Quant al segon punt, demanem la publicació del Mapa de formació bàsica de persones adultes a Catalunya, i ho concretava amb una dada, perquè és sobretot en relació amb la necessitat que aquest mapa sigui efectiu al més aviat possible. Sabem que ja està elaborat o que ja està mig elaborat, que només falta, com aquell qui diu, posar-lo bonic per tal de plantejar-lo a la resta de la societat i del sector, però que és important que aquesta eina de planificació bàsica, doncs, ja estigui com l'element clau de l'actuació que hagi de fer la conselleria en tot aquest àmbit.

Acceptaríem, amb una transaccional, l'esmena de Convergència –nosaltres plantejàvem que abans de finalitzar l'any 2000; la transaccional, que seria..., doncs, que es presentés en el primer trimestre de l'any 2001; bé, no vindrà aquí de dos o tres mesos, ens sembla que la importància és la presentació al més aviat possible, creiem que aquest primer trimestre ja és un element important–, el que fa que no puguem acceptar l'esmena del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè van molt més enllà, demanen altres aspectes que en tot cas estic segur que el Grup dels Socialistes, a través d'una proposició no de llei, podrà desenvolupar i fins i tot hi podem estar d'acord.

En relació amb el tercer punt, la creació de tots els centres que figuren al mapa de formació bàsica, aquí estem una mica a l'expectativa de si el Departament serà capaç o no d'acabar tots els centres que puguin impartir el GES, el graduat d'ensenyament secundari. En aquests moments, només hi ha al voltant de trenta centres; se n'han de crear vuitanta-un. Des del nostre punt de vista, creiem que anem a un ritme excessivament lent i per això nosaltres creiem o posàvem una data: l'1 de setembre del 2002. Hem arribat a una transaccional amb el Grup de Convergència: que s'acabi abans de finalitzar el curs 2002-2003; ens sembla coherent i correcta, perquè d'aquesta manera ja iríem tancant aquesta planificació, mapa, creació de centres que puguin donar el graduat escolar de secundària; crec que seria un element importantíssim.

En relació amb el punt 4 –ja anem més a la concreció–, definir la plantilla tipus dels nous centres d'educació de persones adultes era un element també important per nosaltres; s'està fent i creiem, doncs, que ja s'ha d'acabar d'una manera definitiva aquestes plantilles tipus per poder desenvolupar, evidentment..., o per poder que el sector, el professorat, doncs, estigui en unes condicions que li facilitin l'ensenyament d'aquestes persones, d'aquest ensenyament. Ho dic perquè si està en una situació no fixa, si està en una situació que no sap ben bé si aquella funció que fa és l'adient amb aquells ensenyaments que imparteix, dóna una situació, doncs, de provisionalitat que ningú vol. Cal definir la plantilla tipus i evidentment cal fixar-la, i per això, a través d'una transaccional, acceptaríem l'esmena de Convergència i Unió, que parla de definir i fixar aquestes plantilles.

El cinquè punt, ja, la necessitat de publicar el disseny curricular. Sabem que s'està elaborant el disseny curricular del GES, del graduat d'educació secundària. Teníem, nosaltres, la por –i sembla que potser..., de ben segur que no serà així– que aquests dissenys curriculars no s'adaptessin a les necessitats de les persones adultes, que no són les mateixes dels nens i nenes que fan aquests mateixos cursos; són evidentment diferents maneres de pensar, de ser, i evidentment diferents expectatives, també, després d'acabar o de tenir aquest títol, doncs, que ens feien..., que el disseny curricular havia de ser adaptat a aquestes necessitats. Per això, acceptem l'esmena de Convergència i Unió, que quasi quasi, doncs, diu el mateix i compleix les expectatives que teníem nosaltres en aquest sentit.

Quant al punt 6, elaborar un pla de formació del professorat, sobretot en relació amb el fet que vagin adoptant

els nous coneixements, sobretot pel que fa referència a les noves tecnologies de comunicació i informació, bàsiques també, evidentment, per tot aquest professorat i, sobretot, bàsiques per poder-lo impartir en condicions a les persones, doncs, que també han de necessitar estar al dia de totes aquestes tecnologies per tal de poder arribar en un moment determinat també al món del treball o, si no, exclusivament com a element d'emancipació personal, també tenir aquests coneixements, per tal de no fer una marginació, tecnològica en aquest cas, amb la resta de persones o amb la resta de societat, i que nosaltres plantejàvem en aquests moments.

El punt 7 parla d'integrar les aules d'autoformació a les escoles on hi ha ensenyaments presencials. Creiem, nosaltres, que hem d'evitar, com passa ara en aquests moments, que dóna la sensació que aquestes aules d'autoformació, algunes vegades proposades des del Consell Comarcal, doncs, deixen que aquest professorat estigui en una solitud total, sense cap tipus de vinculació amb un centre on es donés aquella formació... Per això, per nosaltres era bàsic vincular aquestes aules d'autoformació..., que no tenen per què ser amb ensenyaments presencials, poden ser amb ensenyaments semipresencials també, a través, doncs, de la informàtica, a través d'Internet, etcètera, etcètera, però que sí que estiguin vinculats amb un centre de formació de persones adultes. I amb la transaccional que hem arribat amb Convergència i Unió, amb les esmenes de Convergència i Unió també es compleix, doncs, aquesta idea de vincular les aules d'autoformació als centres d'educació d'adults.

El punt 8 seria dotar del professorat adequat per al tractament pedagògic de l'alumnat amb característiques específiques. No hi ha cap tipus de problema en acceptar l'esmena de Convergència i Unió en aquest sentit, perquè va en la mateixa línia que nosaltres plantejàvem.

I per últim, el punt número 9 era la creació de l'Institut Català d'Educació Permanent de Persones Adultes. Nosaltres creiem que és un element importantíssim; entès com un organisme autònom i responsable del desenvolupament i l'execució de totes les actuacions i programes d'aquest sector de l'educació. O sigui, aquesta seria l'eina que coordinaria, que engreixaria els tres àmbits, doncs, en què es divideix –que s'ha dividit– la formació de persones adultes a través de la Llei que feia referència abans: tant el que fa referència a l'instrumental, a l'ensenyament instrumental i bàsic, com el que fa referència a la formació ocupacional, com el que fa referència a la formació sociocultural –ara hi ha una comissió interdepartamental que des del punt de vista..., del nostre punt de vista, no funciona, no funciona; estem acostumats que aquest Govern, les comissions interdepartamentals funcionen ben poc i són més d'aparador que no pas una qüestió concreta–, i que faci aquesta funció de transversalitat. Nosaltres creiem que amb la constitució d'aquest Institut Català d'Educació Permanent, doncs, sí que faria aquesta funció, com un organisme autònom i amb la participació efectiva de les administracions comarcals i locals, que també hi participen i també actuen en tot aquest àmbit, i a vegades –a vegades–, en alguns casos, amb més intensitat que no pas l'Administració de la Generalitat.

Per això, nosaltres no podem acceptar les esmenes ni del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi a aquest punt 9 ni tampoc la de Convergència i Unió, perquè des del nostre punt de vista és una eina imprescindible, doncs, per potenciar l'ensenyament, la formació de les persones adultes, repeteixo, com un element clau, també, d'emancipació d'aquestes persones, i sempre –sempre–, des del nostre punt de vista, sota un mateix departament –pensem que des del d'Ensenyament, que seria millor..., o serviria, ajudaria millor a aquesta idea de la formació des del naixement fins a la mort de totes les persones.

Gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. Han presentat esmenes el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup de Convergència i Unió. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Les nostres esmenes parteixen de l'anàlisi de la Moció subsegüent, que va presentar el Grup d'Iniciativa, i que ens va sorprendre perquè ens sembla que s'ha quedat molt amb una part del que és la formació d'adults; únicament i exclusivament amb la part més de l'àmbit instrumental i bàsic.

Per tant, ha tingut una mirada de curta volada i ha anat, jo crec, més a la recerca de l'acord puntual per veure si podia aprovar-se algun aspecte en concret en aquesta línia que no a donar i a recuperar el que en el seu moment havien sigut les aportacions i el treball, en la línia de la formació d'adults, de la mateixa Llei i de les interpellacions i les mocions que vàrem fer l'any 98, i que han anat en la mateixa línia d'aconseguir que la formació bàsica d'adults no quedés únicament i exclusivament en els aspectes més instrumentals i bàsics, sinó que recollís tot el contingut de la Llei, i ens sembla que és aquesta Llei, que evidentment no existia abans que passés d'Ensenyament cap al Departament de Benestar Social..., però és tot el conjunt de la Llei, perquè cada vegada més..., i ens ho diuen informes com l'informe Delors, que l'educació, cada vegada més, ocuparà més espai en la vida dels individus, que el temps per aprendre ha de durar tota la vida i cada tipus de saber s'introdueix en els altres i els enriqueix, i, no en va, aquell que té més formació..., com més formats estem, més ganes tenim de formar-nos, i això, evidentment, fa que la formació estigui estretament relacionada amb el tema de la igualtat d'oportunitats.

I aquesta igualtat d'oportunitats no ens la podem deixar, únicament i exclusivament, coixa, amb un sol pal. Necessitem obrir tot aquest ventall i necessitem, per tant –i aquesta és l'esmena número 2– que el mapa no contempli únicament i exclusivament la formació bàsica, sinó que tingui tots els aspectes que preveu la Llei –la formació reglada, la professionalitzadora, la del lleure–, que s'hi contempli tot el tema dels plans locals d'adults –sembla que hàgim oblidat que, des dels ajun-

taments s'està fent molta i molta feina, i que no posant-ho en aquest mapa, doncs, deixem que això sigui únicament i exclusivament un tema dels ajuntaments.

La nostra esmena número 3 es vincula amb la nostra esmena, també, número 5, que es demana la supressió del punt 9 de la Moció, el que impulsa la creació d'un institut català d'educació permanent d'adults. Nosaltres creiem que no és..., amb uns recursos escassos, que tots els recursos han d'anar per veure com podem enriquir aquesta formació, a crear instituts que sobretot, i a partir de l'experiència que tenim del Govern de Convergència i Unió, l'únic que fan és posar una mica de plantilla i anar passant els dies, i, per tant, destinar uns recursos més cap a personal. No, nosaltres diem: «és important assegurar» –i aquesta és la nostra esmena número 3– «la coordinació de tots els departaments i instàncies de l'Administració». I si no es fa, ho exigim, exigim que es faci, i quan hi hagi el Govern alternatiu a Catalunya, el Govern que realment tiri endavant aquests aspectes, hi ha d'haver aquesta coordinació interdepartamental. No creem més instituts, creem eines i fem-les funcionar i exigim que realment funcionin.

La nostra esmena número 4, veig que tampoc ha tingut, doncs, l'èxit esperat de dotar d'aquestes aules d'autoformació, perquè, si les hem d'integrar, primer les hem de dotar, i, per tant, ens sembla que si només hem d'integrar el poquet que hi ha, fem poc camí i, per tant, continuem amb aquest vol ras.

I aquí faríem el nostre posicionament respecte a la Moció en què, evidentment, lamentem que estiguem gairebé igual que l'any 98 i l'any 99. El 25 de juny del 99 vaig escriure un article relacionat amb tots els avatars del mapa de formació bàsica d'adults i el Departament de Benestar Social, i el periodista me la va titular «La formació d'adults a Catalunya o el joc dels despropòsits.» De llavors ençà, crec que el joc continua sent el mateix, l'únic que s'ha canviat és la direcció de l'equip: hem passat d'un conseller a una consellera, que evidentment deu parlar més amb les escoles que són de la seva competència, però, la situació continua malauradament igual, senyora consellera. Continuem sense que es reuneixi el Consell d'Adults, continuem sense veure aquesta coordinació entre els Departaments, no s'ha publicat el mapa ni s'ha donat resposta a les alegacions que es va fer al mapa en aquell moment, no s'ha completat el mapa amb cap mena de línia; ens sembla que estem perdent un temps d'or de cara al fet que realment hi hagi una actuació, que, cada vegada més, el progrés científic i tecnològic, els avenços en els mitjans de comunicació i d'informació ens exigeixen estar a l'alçada.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per això, nosaltres, que desconeixem totes aquestes transaccions que ha fet el Grup d'Iniciativa i, per tant, no sabem exactament quin és el seu contingut, en principi, respecte al que ells proposaven, ens absteníem del punt 1 i 2; votàvem sí en el punt 3 i 8, i votàvem no en el punt 9. Si se'ns pot dir les transaccions i podem mantenir aquesta votació, ho farem, i, si no, votarem això amb la confiança que les transaccions vagin en aquesta mateixa línia.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Senyor president, senyores, senyors diputats, ens trobem avui, una vegada més, debatent en aquesta cambra un tema tan important com és la formació d'adults. I què direm avui que no hàgim dit ja altres vegades? Hem dit sempre que la formació d'adults és una prioritat del nostre Govern; hem dit sempre que és importantíssim donar a les persones una segona oportunitat perquè puguin accedir al món de la cultura; hem dit tantes vegades que l'important no és la ubicació concreta, sinó el funcionament, la qualitat de la formació d'aquestes persones, tema que no ha estat qüestionat. Es qüestionen els mecanismes, es qüestionen els controls, es qüestiona la ubicació... No he sentit que es qüestioni la qualitat de les persones que ensenyen i de les persones que reben l'ensenyament.

Una vegada més, hem de dir: escolti'm, el tema de la ubicació el vam debatre a la Comissió, vam arribar a una resolució, resolució que ha estat contestada per la Conselleria, concretament, el 20 de novembre d'aquest any. Es va crear una comissió, aquesta va arribar a un consens de distribució de competències entre Ensenyament i Benestar Social; la Conselleria, com dic, ha enviat el seu informe el 20 de novembre a aquesta cambra; el tenim, el podem debatre, podem veure com hi ha hagut..., les conclusions d'aquesta comissió han dividit algunes competències: la concessió de la titulació, molt concretament, al Departament d'Ensenyament; la gestió, al Departament de Benestar Social, la gestió tant de la construcció com de la renovació i adequació dels mitjans dels centres per a l'ensenyament d'adults; tot el que fa referència a la proposició de titulacions, al Departament d'Ensenyament, perquè aquest ho certifiqui i ho faci; la direcció de la inspecció, tot depenent d'Ensenyament, però que correspon a Benestar Social, etcètera. S'han dividit les funcions, i creiem que ha estat adequat i que ha estat correcte.

I diria més: escolti'm, als governs els hem de deixar la possibilitat que s'organitzin de la manera en què creguin que són més eficaços, i aquest Govern va decidir un dia que era més eficaç la seva activitat feta des d'aquest Departament que feta des d'un altre departament. Ho creu així el Govern, ho manté; no sembla que hi hagi cap motiu per tornar a insistir sobre aquest tema. Sé que hi insistirem –sé que hi insistirem–, perquè en el recent debat de pressupostos ens han entrat esmenes a l'estat de despesa. L'estat de despesa és el més llunyà que hi podia haver per plantejar aquest tema. Doncs, s'ha plantejat. Es planteja en l'articulat, a diversos articles, diverses modificacions i diverses esmenes de diferents grups. És a dir, sé que tornarem a parlar d'aquest tema, però permetin, senyores i senyors diputats de l'oposició, que nosaltres mantinguem aquest criteri, perquè ens sembla correcte.

Per tant, en aquest punt número 1, nosaltres no hem pogut arribar, desgraciadament, a un acord amb el Grup proponent de la Moció. Tampoc hem arribat a un acord en el punt número 9 –són els dos punts que ens separen. Per què? Home, creiem..., s'ha dit aquí per part del proponent de la Moció: «És que hi ha una comissió, efectivament, interdepartamental, però no funciona.» Doncs, jo admetria, consideraria raonable que vostè demanés que funcioni aquest instrument, perquè si ja el tenim el que hem de fer és reclamar al Govern que funcioni. I jo crec que funciona. Potser té algun defecte, potser es reuneix menys del que s'hauria de reunir; doncs, parlem-ne i que funcioni. Però no creem una superestructura, no creem un altre organisme, perquè, dit més amablement, i no dit amb la contundència i negativitat amb què ho ha dit la diputada del Grup Socialista, és veritat que no cal crear més instruments per burocratitzar una acció en què ens convé que els recursos que hi hagi arribin més directament a les persones que se n'han de beneficiar, que no anar creant infraestructures que, al final, el que fan és que burocratitzen l'acció del Govern. És per això que direm que no al punt número 9.

En canvi, direm que sí, textualment, al punt número 6, punt número 6 que parla de la formació del professorat. Em sembla, ens sembla, li sembla al Govern i li sembla al Grup Parlamentari que li dona suport majoritàriament, doncs, que és una aposta correcta i una redacció correcta, i nosaltres l'hi votem favorablement.

No entraré en l'anàlisi dels punts que hem transaccionat, perquè ja ho ha fet el senyor Boada i ho ha fet bé, molt bé, i considero que la Mesa del Parlament ja té les transaccions. Lamento que algun grup potser no les tingui, però, en fi, en tot cas, seria... (*veus de fons*), em sembla que sí que les tenen tots els grups; potser no les tenen tots els propo-nents, però sí tots els grups. En tot cas, lamentàriem que algun grup no les tingués, però em diuen que sí que les tenen.

Res a dir respecte al posicionament a les esmenes del Grup Socialista, perquè, com que en principi no estan..., ha estat anunciat que no serien acceptades, res a dir. Hi hauria la possibilitat de fer algun comentari..., que tampoc faré, perquè avui és un dia que tampoc es presta que estiguem d'humor per fer segons quin tipus de debat ni segons quin tipus de comentari. Per tant, com que a més tinc la sensació que amb la senyora Assumpta Baig tornarem a parlar d'aquests temes, doncs, ja tindrem ocasió de poder parlar més directament i contestar-li algunes de les incògnites que ella ha plantejat avui aquí en aquesta tribuna.

Per tant, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Senyores i senyors diputats, al començament de la sessió d'avui he dit que el ritme institucional davant del fet aquest que ens ha passat..., podria anar interferint el ritme. Ara, a dos quarts de dues, hi ha Junta de Portaveus convocada, i jo no puc, com a president, coartar o

limitar la voluntat d'expressió dels diputats en aquest sentit. Per tant, els pregaria, ara que només queden escassament cinc minuts..., si creuen que val la pena suspendre ara i continuar el debat, o ells es veuen amb cor de fer una compressió. *(Pausa.)* Sí?

Molt bé, doncs, té la paraula l'illustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Sí, senyor president, per anunciar l'acord del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana als vuit primers punts, el no-acord en el novè punt, i, en tot cas, per tant, per demanar votació separada d'aquest novè punt.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyora Caridad Mejías...

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, també, per afegir-nos a les propostes de la Moció presentada pel senyor Boada i a les transaccions efectuades.

Res a dir sobre el primer punt, perquè ens referirem a l'acord pres amb el Grup de Convergència, que s'establiria una comissió que estudiaria els temes i que determinaria quines eren les competències que s'adscriurien a cada un dels departaments, com així s'ha fet, informe que es va presentar a la Comissió de Benestar Social. Per tant, nosaltres mantindrem aquest acord i votarem en contra del primer punt.

Pel que fa a la resta de punts, haig de dir que han estat transaccionats, i per la nostra part ens sumarem a aquestes transaccions.

I, pel que fa al punt novè de la Moció, dir que considerem que és una duplicitat d'organismes que només fa que dispersar esforços i dispersar recursos; per tant, hi votarem en contra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. *(Pausa.)*

Anem a començar la votació... *(El Sr. Hinojosa i Lucena demana per parlar.)* Sí, senyor diputat? A veure, tal com penso plantejar la votació, seria la següent: primer votar separatament el punt 1, després votar el punt novè i després el conjunt de la Moció. És així mateix?

El Sr. Hinojosa i Lucena

Sí, es podrien votar l'1 i el 9 conjuntament, perquè... Però, en fi, vostès mateixos.

El president

Crec que no, crec que no. *(Veus de fons.)* Gràcies.

Passem, per tant... *(El Sr. Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.)* Sí, senyor diputat?

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

El 2 separatament, també.

El president

El 2, separatament.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Podria anar conjuntament amb l'1, però si Convergència demana que es voti l'1 separat..., l'1, el 2, del 3 al 8 i el 9, eh?

El president

Molt bé. Comencem la votació pel punt número 1 de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 14 vots a favor, 68 en contra i 42 abstencions.

A continuació, el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 82 vots a favor, 1 en contra i 42 abstencions.

A continuació, els punts 3, 4, 5, 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

A continuació, el punt novè.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 5 vots a favor, 111 en contra i 9 abstencions.

Es suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda *(veus de fons)*..., perdó, a dos quarts de cinc, amb preguntes, exactament.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pels lletrats Sr. Santaló i Burrull i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Economia, Finances i Planificació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia, el conseller d'Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar Social i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que romanguin en els seus escons i els prego una especial atenció.

Declaració institucional de condemna de l'assassinat de l'agent de la Guàrdia Urbana de Barcelona, Sr. Juan Miguel Gervilla Valladolid

En la Junta de Portaveus i amb l'assistència dels presidents dels grups hem acordat fer la següent declaració de condemna de l'assassinat del senyor Juan Miguel Gervilla Valladolid, agent del Cos de la Guàrdia Urbana de Barcelona.

«El Parlament de Catalunya expressa unànimement el rebuig i la condemna més enèrgica pel brutal assassinat del senyor Juan Miguel Gervilla Valladolid, agent de la Guàrdia Urbana de Barcelona i ciutadà d'Esplugues de Llobregat.

»El president, la Mesa del Parlament, els presidents dels grups parlamentaris i la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya, reunits amb caràcter extraordinari, volem manifestar també la solidaritat amb tots els familiars de Juan Miguel Gervilla, amb l'Ajuntament de Barcelona i amb tots els membres del Cos de la Guàrdia Urbana a qui donem el nostre més sentit condol i amb qui ens unim per expressar la repulsa més enèrgica per la sempre injustificada provocació terrorista.

»El vil assassinat d'un agent del Cos de la Guàrdia Urbana de Barcelona en acte de servei omple d'indignació el poble de Catalunya, que, una vegada més, ha estat colpejat per la mort d'un dels seus ciutadans, un treballador públic que amb el seu sentit del zel i la seva responsabilitat professional ha contribuït a salvar altres vides i ha perdut la seva davant la desraó terrorista. La barbàrie dels violents i el seu menyspreu intolerable per la vida, el més fonamental dels drets, ens fan refermar el nostre compromís més absolut amb la democràcia, la pau i la llibertat.

»En aquests moments, que una vegada més l'acció terrorista intenta interferir inútilment en la voluntat democràtica del nostre poble, totes les forces polítiques presents al Parlament de Catalunya expressem la nostra unitat d'acció contra el terrorisme i la violència dins el pluralisme i la convivència democràtics i condemnem enèrgicament l'acció dels qui assassinen sense motiu ni raó i seguen indiscriminadament la vida de qui ha fet de la seva un servei a la collectivitat.

»Finalment, expressem la voluntat del Parlament i, amb aquest, la de tot el poble de Catalunya de continuar treballant per enfortir l'actuació conjunta de tots els demòcrates, de contribuir d'una manera definitiva a la consecució de la llibertat, la pau i el diàleg entre tots els demòcrates, i fem una crida a tots els catalans i catalanes a sumar-se a les concentracions de condemna i de rebuig de la barbàrie terrorista.

»Palau del Parlament, 20 de desembre del 2000.»

Prego a ses senyories que fem un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures a adoptar amb relació als accidents de trànsit (tram. 317-00152/06) (retirada)

En el torn de preguntes al president, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, malauradament, les circumstàncies del dia d'avui ens fan pensar, al nostre Grup Parlamentari, que no són les més escaients per formular ara aquesta pregunta que havíem de fer al molt honorable president de la Generalitat. Per tant, procedirem a retirar-la, i ens sembla que el que s'escau és manifestar que totes les diputades i tots els diputats del nostre Grup Parlamentari s'adhereixen, una vegada més, al manifest que acaba de llegir la presidència.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la reforma de la Llei orgànica 7/1985, de l'1 de juliol, d'estrangeria (tram. 317-00154/06) (retirada)

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la pregunta l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Nosaltres preguntàvem al molt honorable president de la Generalitat sobre la Llei d'estrangeria. Creiem que per la unitat de les forces parlamentàries d'aquesta cambra i per l'expressió de suport al manifest que vós acabeu de llegir en nom de totes i tots els diputats, s'escau no formular aquesta pregunta i retre un nou homenatge a aquest servidor públic assassinat aquest matí.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el calendari de l'acció legislativa i de Govern per al 2001 (tram. 317-00157/06) (retirada)

Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Alberto Fernández Díaz.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Ateses les tràgiques circumstàncies del dia d'avui, aquesta sessió no pot ser una sessió de control parlamentari, per tant, en certa manera, de controvèrsia política, sinó ben al contrari, una sessió d'unitat i de fermesa per part de tots i, per tant, aquest Grup Parlamentari renuncia al seu torn de paraula i s'adhereix a la declaració institucional que ha llegit la presidència d'aquest Parlament.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els propòsits a fer amb relació al Pacte antiterrorista (tram. 317-00161/06) (retirada)

Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable senyor president, tal dia com avui el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi renuncia a l'ús de la paraula en la sessió de control del Govern. Ens limitem a ratificar la nostra adhesió a la declaració que vós acabeu de llegir.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició adoptada respecte al Pacte antiterrorista (tram. 317-00163/06) (retirada)

I pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. El manifest llegit per aquesta presidència expressa a la perfecció no només les nostres conviccions i els nostres sentiments, sinó també el nostre estat d'ànim. Per això, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya renunciem a l'ús de la paraula per fer el control democràtic a què tenim dret al Govern de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Senyor president, senyores i senyors diputats, i d'una manera molt especial els representants dels grups polítics que acaben de parlar, permetin-me que els digui

tres coses molt breus. Primera, agraeixo molt, molt, i a més amb un toc d'emoció, la decisió que vostès han pres i les paraules que ara acaben de pronunciar.

Segona cosa, tinguem ben present que en el terreny dels sentiments i en el terreny de les idees de fons, i també moltíssimes vegades, afortunadament, en el terreny de l'acció en aquesta mena de coses, entre nosaltres hi ha molta més unitat del que de vegades pugui semblar a través dels discursos, dels pronunciaments o del que en podríem dir la legítima activitat política. I em sembla que avui això es posa de manifest, i l'adhesió que tots acabem de fer, i jo també, com a president de la Generalitat, en el manifest dels portaveus que ha llegit el senyor president, està precisament exactament en aquesta línia.

I l'última cosa que els volia dir és que jo crec que avui podem sentir-nos orgullosos del que ha estat aquest Parlament, no solament pel manifest, sinó per l'actitud dels diversos grups polítics i per les paraules que acaben de dir vostès, els representants dels grups parlamentaris. I que, concretament, això que s'ha fet avui en aquest Parlament està en la línia d'allò que necessitem per tal de fortificar, mantenir la moral i la confiança de la nostra gent, del nostre país; podem merèixer la seva confiança, però sobretot que la gent tingui confiança en el propi país, i és això el que pot fortificar, el que pot reforçar la seva fortalesa.

Jo els agraeixo, doncs, aquestes paraules, el to seré en què han estat dites, l'actitud de renúncia a qualsevol protagonisme personal que comporten i el fet que s'hagi fet passar d'una manera tan manifesta i tan generosa i tan responsable per davant de qualsevol altra consideració el que és allò, el bé comú, el bé general.

Els en dono molt, molt assentidament les gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, molt honorable president, presidents dels grups parlamentaris, i a tots vostès, senyores i senyors diputats.

Passem, per tant, a les preguntes adreçades al Consell Executiu. Les preguntes 13 i 14 es pregunten que siguin posposades per part del Grup que les planteja.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació per arribar a destinar el 2% del producte interior brut a despeses de R+D a Catalunya (tram. 310-00117/06)

La pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre les previsions del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació per arribar a destinar el 2% del producte interior brut a despeses de R+D a Catalunya, la formula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, tots estem d'acord en la importància de destinar recursos a recerca i desenvolupament, recursos públics i recursos privats. Els països que no ho fan acaben quedant endarrerits. Catalunya es troba, aproximadament, a la meitat, aproximadament al 50% de la mitjana europea en aquest sentit, en la despesa de recerca i desenvolupament sobre el PIB.

Tots varem anar a les eleccions amb l'objectiu concret d'arribar a la mitjana europea, aproximadament al 2% al 2003, al 2004. Observem, malgrat aquest desig, que en els pressupostos del 2000 i del 2001 no hi hem vist el canvi de tendència necessari per arribar a aquest 2%, per tant, senyor conseller, li formulo la següent pregunta: com pensa arribar al 2% el 2003, el 2004, concretant, les xifres dels pressupostos de la Generalitat, les previsions de despesa pública i privada durant aquest període i, finalment, els programes concrets previstos en aquest sentit? Quina serà, en definitiva, l'evolució presupostària de la CIRIT fins al 2004?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller. (*Pausa.*) Senyor conseller, això de la tecnologia és més complicat del que sembla.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Bé, ho sento; és que no és una tecnologia prou moderna. (*Rialles.*) Home, una primera resposta és que es miri el pressupost millor, però, en fi, continuem. El programa electoral del Govern parlava del 2%; el programa de la coalició de Socialistes i Ciutadans pel Canvi parlava del 2,3. Era evident el context, que els dos s'estaven referint a R+D+I. És, per tant, important que distingim les dues coses i siguem precisos amb els nombres: l'R+D i la I són coses diferents; en particular, tècnicament, l'R+D es determina per una cosa que se'n diu el *Manual de Frascati*, i la I, per una cosa que se'n diu el *Manual d'Oslo*.

L'objectiu en el pla de la ciència, el dit Plan nacional a Espanya..., es pretén arribar a l'1,2 en R+D –ara em restringiré a R+D– i al 2 en R+D+I a l'horitzó del 2003. Pel que fa a Catalunya, ens sembla realista i factible arribar al 2,4 en R+D i tot fa anticipar que per sobre del 2% en innovació, sumant-hi la innovació, en el 2003. Jo crec que és important tindre idea del que aquests nombres signifiquen: un 1% del producte interior brut català ve a ser uns 200.000 milions de pessetes, la qual cosa vol dir que, per augmentar de l'1,1 on estem a l'1,4, hauríem d'augmentar la despesa global privada i pública 60.000 milions, que, comptant el creixement del PIB, vénen a ser uns 75.000 milions. Si compta els números, veurà...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el temps. Pot repreguntar el senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Ens temíem que jugarien amb això de la I, eh? Jo m'he mirat molt atentament el pressupost de la Generalitat, i d'aquí ve la nostra preocupació, perquè amb aquests pressupostos, 2000 i 2001, no arribarem mai al 2%, i tots ens referíem al 2% d'R+D, que és la mitjana europea. És a dir, l'objectiu que ens fixem tots és d'arribar a la mitjana europea, perquè qual-sevol escenari alternatiu és un escenari no desitjable per al nostre país. I nosaltres parlem del *Manual de Frascati*, perquè es el manual a través..., són les xifres amb les quals es comparen tots els països. I la mitjana europea és del 2% d'R+D, i nosaltres hem de fer l'esforç d'arribar al 2%. Nosaltres, a la dècada dels vuitanta, vam fer l'esforç de passar del 0,5 a l'1; per tant, ja sabem com podem duplicar, i nosaltres ho hem estudiat.

Senyor conseller, efectivament, el PIB d'aquí a tres anys serà d'un 20%, i dos punts volen dir 400.000 milions, i ara estem en 200.000 milions. Per tant, necessitem fer l'esforç en els propers anys d'incorporar recursos per a 200.000 milions, privats i públics –200.000 milions–, a l'R+D. I això ho ha de liderar la Generalitat. I la Generalitat no pot dir que ja vindran els diners de Madrid...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Barceló i Roca

...o que no sabem com vindran.

El president

...se li ha acabat el temps.

El Sr. Barceló i Roca

Se m'ha acabat. Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Però no s'assegui, perquè la següent pregunta la formula vostè mateix, i va adreçada al mateix conseller, sobre l'estimació de l'evolució pressupostària de la CIRIT fins al 2004.

El Sr. Barceló i Roca

Senyor president, hem demanat ajornar aquesta pregunta.

El president

Molt bé. Doncs, així serà.

El Sr. Barceló i Roca

D'acord, gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la lliure competència en el mercat de les telecomunicacions (tram. 310-00119/06)

La següent pregunta la formula al Consell Executiu l'il·lustre diputat senyor Bernardo Fernández Martínez, del

Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la lliure competència en el mercat de les telecomunicacions. Té la paraula.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. El passat dia 18 d'octubre, a la Comissió per a la Societat de la Informació, es va presentar una proposició no de llei sobre la lliure competència en el mercat de les telecomunicacions. Aquesta Comissió va aprovar per unanimitat una resolució que instava el Govern a continuar les accions pertinents, davant de les administracions i les empreses de telefonia, perquè a Catalunya es donin les condicions adequades per a la lliure competència en el mercat de les telecomunicacions. La meua pregunta, senyor conseller, és: quines accions ha fet i està fent el Govern per donar compliment a aquesta Resolució?, perquè pugui existir la lliure competència en el mercat de les telecomunicacions a casa nostra?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Fem el que ens correspon, donat que en aquest tema no tenim competències; la Constitució les va reservar al Govern central.

A pesar de tot, donem gran importància al tema, i des del 18 d'octubre li podria mencionar els acords que hem signat amb Telefònica i Localret, els quals hem anunciat que estem disposats a signar amb qualsevol operador, i també les preguntes que el passat, em sembla que és, 18 de desembre vàrem dirigir a la Comissió Nacional de Telecomunicacions, la Comissió del Mercat de Telecomunicacions, sobre quins són els compromisos exactes, tant en termes jurídics com financers, dels diferents operadors.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Fernández Martínez

Gràcies, senyor president. És cert, senyor conseller, vostè té raó: no és competència del Govern de la Generalitat. Però en política hi ha una cosa: que de vegades voler és poder també, eh?

Els ministres de telecomunicacions dels quinze van aprovar a Luxemburg el 3 d'octubre una disposició que obligava a obrir la xarxa local abans del proper 1 de gener. La senyora Anna Birulés, la ministra del ram, es va comprometre a liberalitzar el mercat de les telecomunicacions el 15 de novembre; avui, el 20 de desembre, seguim igual, i no sembla que l'1 de gener això sigui possible. Vostès tenen els mitjans per parlar amb el Govern i amb el partit que dona suport al Govern; partit que, per cert, també els dona suport aquí a vostès, són els seus socis.

Per tant, li demano, senyor conseller, què faran en el futur amb aquesta situació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Nosaltres, evidentment, estem en contacte permanent amb el Govern de l'Estat en aquests temes. Li puc dir que la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions ha pres fa poc la decisió d'eliminar algun dels entrebancs que impediè la liberalització del bucle local; també hi ha el compromís del Govern, i nosaltres hem de tenir tota la confiança que el Govern complirà el seu compromís.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la relació entre la formació professional específica i la formació professional ocupacional (tram. 310-00125/06)

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Joaquim Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, adreçada al conseller de Treball, sobre la relació entre la formació professional específica i la formació professional ocupacional. Té la paraula l'Assumpta Baig, en nom del senyor diputat.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta pregunta la formula el nostre Grup, la fèiem al Consell Executiu –sense, per tant, predestinar si la contestaria un conseller o una consellera–, i sorgeix de la nostra percepció –que ens sembla que també és una percepció que té una gran part de la ciutadania– sobre la situació en què es troba en aquest moment la formació professional a Catalunya, que ens sembla que és una percepció preocupant, en tant que no hi ha una acció activa del Govern, no hi ha una gestió important de la formació professional; hi ha, per altra part, temes preocupants, de manca de transparència, d'escàndols, de percepció de frau... I per això el nostre Grup volem preocupar-nos avui d'una cosa molt concreta, que és com i de quina manera pensa el Consell Executiu articular la relació entre la formació professional específica i la formació professional ocupacional.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. L'honorable conseller de Treball té la paraula.

El conseller de Treball (Sr. Lluís Franco i Sala)

Illustre diputada, els nostres criteris de capteniment, no de com pensem afrontar-ho, sinó com ho estem afrontant a hores d'ara, passarien per dues grans línies. La

primera és la integració d'aquests dos subsistemes, tant l'específica com l'ocupacional, però aniríem més enllà. Nosaltres, i com hem dit en aquesta cambra, anem a la integració dels tres sistemes de formació: la formació reglada, la formació ocupacional i la formació contínua.

És per això que precisament, el 24 de juliol d'aquest any, vam constituir el Consell Català de la Formació Professional, on, com vostè sap perfectament, estan presents les organitzacions empresarials, sindicals, diferents entitats públiques –com poden ser les associacions municipals o les cambres–, conjuntament amb alguns departaments de la Generalitat de Catalunya. I un dels objectius que té de forma prioritària el Consell Català de la Formació Professional consisteix precisament en la interrelació, cooperació i integració dels subsistemes que concorren en la formació professional, és a dir, l'específica, l'ocupacional i la contínua. Aquesta seria una línia.

I l'altra línia, evidentment, ajustar el que és tota aquesta formació a les necessitats del mercat de treball. Per això ja durant l'exercici 2000 –i també s'aplica ara a l'exercici 2001– s'ha tingut en compte tot el que han estat els suggeriments de les meses locals, on també són presents sindicats, patronals, ajuntaments i la Generalitat de Catalunya, i, a més a més, l'any vinent posarem en marxa, ja començarem a finals d'aquest any la primera fase, en els propers dies, i continuarem l'any vinent..., comptant amb l'eina de l'Observatori del Mercat de Treball per poder fer la planificació més adient.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora diputada pot repreguntar.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Ens ha sorprès la resposta, però, evidentment, com ha començat el senyor conseller, són intencions de futur. Hem perdut molt de temps, molts anys, i això, evidentment, repercuteix en l'economia de Catalunya i en el país que volem fer.

Una bona formació professional és determinant i decisòria per a qualsevol país que pretengui impulsar el seu desenvolupament econòmic i proporcionar feina digna i estable als ciutadans. Vostè encara parla del que farem; hem perdut molts anys per fer aquest Consell de la Formació Professional, que, per cert, ens sembla que en aquest moment presideix la consellera d'Ensenyament, i per això ens pensàvem que seria la consellera la que ens donaria avui la resposta. Però, en tant que nosaltres la fèiem al Consell Executiu i ens ha respost el conseller de Treball, volem lamentar que encara estiguin només constituint aquest Consell i no donant eixos ni eines de futur per fer que la formació professional en aquest país es dignifiqui, sobretot en el sistema públic, i es deixi, en canvi, únicament i exclusivament en mans dels centres privats.

Hem vist com diferents propostes anteriors de la...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies.

El president

El senyor conseller pot intervenir de nou.

El conseller de Treball

Sí, en primer lloc, no estem parlant de futur: estem parlant de coses que ja s'han fet i que ja s'han aplicat durant el present exercici. En tot cas, estariem parlant del passat, el present i el futur.

En segon lloc, amb relació al tema concret del Consell Català de la Formació Professional, dir que, pel que fa concretament a la seva pregunta que ha fet ara –perquè la pregunta genèrica era quina interrelació hi havia entre..., el criteri de capteniment, entre la formació professional i la formació ocupacional–, precisament aquest Consell està treballant de forma molt ràpida, i que hi ha una subcomissió creada per determinar quins seran els criteris de planificació de la formació professional amb tots els agents...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball

...criteris que es calcula que en un termini..., abans de juny estaran fets.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La següent pregunta ha estat posposada.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al Museu d'Història de Catalunya (tram. 310-00141/06 i 310-00142/06)

Passem a la número 11, que la formula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell, del Grup Parlamentari Popular –l'adreça al conseller de Cultura–, sobre els projectes museístics i el calendari d'exposicions del Museu d'Història de Catalunya. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Una prèvia, si el Reglament ho permet i la Presidència no hi té cap obstacle i el conseller tampoc: demanaria acumular, perquè més o menys són del mateix tema, la pregunta número 11 i la pregunta número 12, fins i tot per facilitar el tràmit.

El president

Molt bé.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, gràcies.

Realment, quan vaig formular les preguntes, estic convençut, a aquestes altures de la meua vida, que vaig cometre un error, un error temporal. En aquell moment, senyor conseller, estem parlant del mes de juny, juliol, és a dir de fa sis o set mesos, doncs, un potser va quedar sobtat per dues coses: una, pel nomenament del senyor Sobrequés com a director del Museu d'Història de Catalunya, i l'altra –també ho voldria dir, dic sobtat, jo no dic si a favor o en contra, dic simplement sobtat–, per la inauguració d'una exposició sobre els vint-i-cinc anys de Convergència –per cert, quan en feia vint-i-sis. Aleshores, aquestes dues coses a un el van sobtar i potser vam pensar que havíem de preguntar-li, en aquesta sessió de control –bé, en aquella, ara en aquesta–, quins eren els motius.

Realment, ha passat el temps i el temps té molts avantatges, i també, amb sinceritat li he de dir, senyor conseller, que començo a pensar que el nomenament no era desafortunat i que començo a pensar, després d'haver vist algunes..., d'haver vist l'exposició –no, jo crec que les coses s'han de dir com són–, després d'haver vist l'exposició que a mi em va provocar la pregunta, i la continuació de les exposicions, que el pla d'exposició del Museu d'Història de Catalunya començava a ser un pla sensat i potser començava a explicar la història del nostre país i no la història d'un país imaginari. Per això m'agradaria, senyor conseller, que ens expliqués, actualitzant-ho una mica, quin és el futur dels plans museístics del Museu d'Història de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor conseller. No repreguntaré, senyor president.

El president

No repreguntarà i acumula les dues. Moltes gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Vendrell, en primer lloc li agraeixo, en primer lloc, això, que en sis mesos l'hàgim pogut convèncer que això anava bé; una miqueta, diu vostè; doncs, estem bé, jo crec que en sis mesos ha estat bé. Sobretot, jo, el que volia dir-li és que el Museu d'Història de Catalunya, des del seu primer moment, té per objecte exposar i difondre la història de Catalunya com a patrimoni col·lectiu, i això és el que intentem fer des del seu naixement, i vostè considerarà que ara millor, doncs, jo també estic satisfet que es faci ara millor, però crec que s'ha fet així des de l'inici. Però també tenim projectes concrets per a aquest període legislatiu, 2001-2004, que em sembla que seran importants per al Museu d'Història de Catalunya, que volem que sigui un gran museu del nostre país.

El primer pla que volem assumir és la remodelació de la segona planta de l'exposició permanent, concretament la que correspon als segles XVIII a XX. Aquesta exposició permanent del Museu, que es va inaugurar l'any 96, va ser concebuda i dissenyada com una mostra interactiva de caràcter dinàmic i evolutiu, i això vol dir, entre altres qüestions, que l'esmentada exposició ha de poder experimentar d'una manera progressiva i

constant canvis en la seva forma i en els seus continguts per tal d'adaptar-se a una sèrie de necessitats que creiem que ha de tenir aquest Museu, que és reflectir els progressos del coneixement històric, possibilitar i estimular un creixement de les col·leccions del Museu, adequar-se a les necessitats i expectatives dels usuaris, evitar el deteriorament per l'ús continuat dels materials i del mobiliari del mateix Museu, i després, també, reflectir les tendències més innovadores en el camp del disseny de les exposicions i també intentar incorporar-hi les aportacions que ens poden afavorir quant a les noves tecnologies.

Llavors, lligat a aquest mateix tema, en el període 2001-2004 volem fer aquest canvi, concretament en aquests segles, XVIII, XIX i XX, i en aquesta remodelació el que voldríem també és incorporar la visió que ja podem començar a tenir els historiadors de la darrera època, que arriba fins al 2000 –és a dir, s'acaba al 80, voldríem que acabés al 2000. Aquesta tasca la volem fer, concretament, l'any 2001. S'està treballant ja en el projecte museogràfic i museològic, i això s'ha fet amb una comissió d'experts, assessora, integrada per especialistes en diversos camps del tema de la museologia i de la història. I això ho volem desenvolupar en el 2002 al 2004 en funció dels recursos pressupostaris, però en tres fases anar desenvolupant tota aquesta època.

Per altra banda, a part d'aquesta exposició permanent, volem també seguir desenvolupant les exposicions temporals a què vostè abans alludia. En aquesta línia volem mantenir els cicles que ja teníem, un d'ells era «Les cròniques per a un millenni», que té com objectiu presentar les aportacions culturals fetes per diferents col·lectius culturals i religiosos en el transcurs de la història, i la previsió que tenim per a l'any 2001 és presentar una exposició sobre «Els jueus i Catalunya», i en el 2002 una altra sobre «Catalunya i la Mediterrània».

Un altre cicle que ja estem fent i que vostè també abans hi ha alludit és «La memòria contemporània», que té com a objectiu presentar diversos aspectes de la història política catalana durant el segle XX i, especialment, també dedicar-ho a la història dels partits polítics catalans, sempre que alguna efemèride o alguna ocasió especial ho justifiqui, i en aquesta línia, li vull avançar que en aquest any 2000 tenim previstes exposicions d'Esquerra Republicana i d'Unió Democràtica perquè celebren el seu setantè aniversari de la seva fundació, però voldríem seguir desenvolupant aquesta línia amb la totalitat dels partits polítics del país.

En una altra línia d'exposicions, no lligada a aquests dos segles, tenim previst, també, per a aquest any 2001, organitzar una exposició amb el títol de «Cançons per a un segle», sobre la història de la música popular a Catalunya durant el segle XX, i estem preparant, l'equip del Museu n'està preparant una altra sobre la temàtica de «La fam, les pestes i les epidèmies durant l'edat mitjana».

Aquest seria, una mica, el conjunt d'iniciatives que tenim ara, a més a més d'això, de fer un esforç important, que ja s'està fent, el Museu l'han visitat, l'any 99, 161.000 persones; en aquest any 2000 tenim les prime-

res dades, que està creixent aquesta, però, sobretot, que les escoles del país vegin el Museu d'Història de Catalunya com un lloc de referència per anar a visitar-lo i treballar-hi i, en aquesta línia, també estem potenciant la difusió d'aquest Museu.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Les dues següents preguntes han estat posposades.

Pregunta al Consell Executiu sobre la reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell (Alt Urgell) (tram, 310-00084/06)

I, per tant, la pregunta següent la formula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'adreça a l'honorable senyor Pere Macias, conseller de Política Territorial, sobre la reobertura de l'aeroport de la Seu. Té la paraula.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, els contactes entre el Govern de Catalunya i el Govern d'Andorra han de ser necessàriament fluids, han de ser estrets per tal de fer possible la reobertura de l'aeroport de la Seu d'Urgell, tenint en compte que aquest és un projecte que, ben segur, interessa les dues parts, és a dir, Andorra, amb aquest projecte tindrà un aeroport internacional a la principal porta d'accés al seu país, i l'Alt Urgell, la Seu d'Urgell, la seva àrea d'influència esdevindrà un punt neuràlgic de les comunicacions a l'alt Pirineu.

A través dels mitjans de comunicació, tant l'exconseller de la Presidència, Xavier Trias, com vostè mateix, conseller, han expressat l'interès de la Generalitat, del Govern de Catalunya de participar en aquest projecte de reobertura de l'aeroport dels Pirineus, la Seu - Andorra, i disposats, també, a participar econòmicament i en la gestió d'aquest. Aquestes manifestacions, però, no s'han traduït ni en cap compromís públic, ni tampoc en cap compromís pressupostari del Govern de Catalunya, tot i que, des del Govern de Madrid, el ministre Álvarez Cascos s'ha compromès a la redacció del pla director i el Govern d'Andorra ha mantingut ja contactes, negociacions amb la propietat d'aquestes instal·lacions amb la família Betriu.

Arribats a aquest punt, honorable conseller, interessa al diputat que li parla de saber quina serà la participació del Govern de la Generalitat en la reobertura de l'aeroport de la Seu, quina serà la seva participació en la gestió, quina serà la seva aportació econòmica, quines actuacions i quines inversions té previstes el Govern de la Generalitat en aquest pressupost del 2001 i en els successius per fer un calendari d'inversions de les vies que han de donar accés a aquesta instal·lació aeroportuària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, com el senyor diputat coneix perfectament, el Govern de la Generalitat durant aquest any passat ha fet molta feina, que crec que està donant fruits molt positius pel que fa a les expectatives de reobertura al trànsit comercial de l'aeroport de la Seu d'Urgell. Concretament, vam signar un conveni amb el Govern d'Andorra i vam cofinançar un estudi d'aptituds aeronàutiques per determinar la viabilitat d'aquest i també d'altres instal·lacions aeronàutiques com a possible aeroport de trànsit comercial. Els resultats van ser taxatius, concloents, jo crec que van ajudar molt a desbloquejar el tema, i a partir de les conclusions d'aquest estudi, que el mateix Govern d'Andorra, igual que el Govern de la Generalitat van fer arribar al Ministeri de Foment, jo crec que s'ha encetat una dinàmica que jo espero que en poques setmanes culmini ja amb la definició del model definitiu que ha de permetre la reobertura.

S'albiren dos tipus de solucions, una és que l'Estat, que en funció de les atribucions que té pot declarar aquest aeroport d'*interés nacional* –i aquí «nacional» vol dir «estatal», per entendre'ns vostè i jo–, ho pot fer en qualsevol moment i, a partir d'aquest moment, com un aeroport més d'AENA, invertir-hi, aquesta és una opció que en aquests moments el Ministeri de Foment està estudiant i que, per tant, estem a l'espera de la seva resposta. I en cas que no fos així, el que sí és, és que hi ha voluntat, no només pel Govern de la Generalitat, sinó per un ampli ventall d'institucions, entre les quals jo puc esmentar el mateix Govern andorrà, el Govern de la Generalitat, les cambres de comerç, el Consell Comarcal, diferents ajuntaments, de participar amb un consorci per gestionar aquest aeroport. Si l'opció escollida fos aquesta última, jo ja li anuncio que el Govern de la Generalitat està, com ha dit ja moltes vegades, disposat a invertir, en el marc de la coparticipació necessària, els fons per tirar endavant.

Nosaltres, també, el que estem suggerint dintre del marc del Pla comarcal de l'Alt Urgell, que en aquests moments s'està elaborant, és que si no ha arribat la notícia del Ministeri de Foment, en el sentit de prendre ja cartes en aquest assumpte, és de, nosaltres, incloure-ho dintre de les previsions del futur Pla comarcal de muntanya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Repregunta? Té vint-i-set segons.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, d'una manera molt breu agrair la concreció del conseller Macias i, en tot cas, em sembla que ja m'ha con-

testat. És a dir, entenc que si l'opció fos la segona, el Govern de la Generalitat estaria en disponibilitat de poder invertir en aquest mateix exercici, entenc, en l'exercici 2001.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Sí, senyor conseller, té nou segons.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Doncs, el Pla comarcal ho preveurà, però, en qualsevol cas, les primeres actuacions és lògic que, si es pren la decisió, com més aviat millor hauríem de començar, i aquest com més aviat millor, òbviament, és el 2000.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre els terminis de la connexió amb Europa a través del TGV (tram. 310-00105/06)**

La darrera pregunta que formulem l'adreça l'illustre diputat senyor Carles Bonet i Revés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, a l'honorable conseller senyor Pere Macias, conseller de Política Territorial, sobre els terminis de la connexió amb Europa a través del TGV. Té la paraula.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, si mal no recordo, aquesta pregunta fou feta arran d'una cimera hispano-francesa, en la qual, no recordo ara quan va ser feta aquesta reunió, però sí que recordo que, en acabar, la part francesa va dir que no es podia comprometre a fer arribar l'ample de via europeu a la francesa pel 2004, a la frontera francesa.

Ara estem centrats, sobretot, en el sistema de finançament, però crec que hi ha una cosa igualment important, i és la necessària inversió i, sobretot, garantir els terminis en un tema tan cabdal per a Catalunya com és la qüestió de l'ample de via europeu, la qüestió del TGV; el TGV que ha de passar per l'aeroport, que ha de passar per Barcelona, que ha d'enllaçar amb la frontera francesa i, sobretot, que ha de ser un motor de desenvolupament econòmic i social per a Catalunya.

Mentrestant, però, veiem que hi ha una evident desunió entre les principals institucions catalanes, és a dir, la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona, per variar, i també veiem que hi ha un grup d'alcaldes de la Catalunya entre Valls i Lleida, que s'han organitzat legítimament per reclamar compensacions a què tenen dret per les servituds que els obliga el pas del TGV.

Aleshores la meua pregunta és: no li sembla al conseller que caldria fer un esforç, primer, per tractar d'arri-

bar a un acord entre Generalitat, Ajuntament de Barcelona i aquests ajuntaments per fer un front comú, una negociació comuna davant de Madrid? Ho dic perquè, mentre ens barallem, assistim a declaracions, com han fet últimament els dirigents del Ministeri, on afirmaven, per exemple, que, és clar, és lògic que un únic país tingui un únic aeroport, un gran aeroport. I, també, si creu aquest conseller que efectivament cal arribar...

El president

Senyor Bonet, se li ha acabat el temps.

El Sr. Bonet i Revés

...a un acord de negociació conjunta.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el senyor diputat planteja una varietat de temes que em confesso impossible de contestar-li en dos minuts i mig, però, en tot cas, anant una mica de pressa, li diré els temes més importants.

Jo crec que les coses van raonablement bé. Un dels mateixos temes a què vostès feia referència, que és el de la conflictivitat en el traçat, per entendre'ns, entre l'Alt Camp, les Garrigues, la Conca i el mateix Segrià, jo crec que està, francament, en vies de resolució a través del diàleg que s'ha fet. En aquests moments hi ha algun conflicte amb la ciutat de Lleida, que esperem també que es pugui resoldre, com s'han resolt els altres, sempre en la via del diàleg, que és el que el Govern de la Generalitat ha fomentat. També tenim una actuació que s'ha de millorar; el seu pas per Vilafranca del Penedès, i, en aquest sentit, també hi ha el suport del Govern de la Generalitat als municipis, com ha estat sempre i, sobretot, amb la via del diàleg que és que la que sempre serveix per arreglar les coses.

Dir-li que, des del punt de vista del tram internacional, que era originàriament la seva pregunta, les coses també han avançat molt fins al punt que una trobada que hi va haver fa pocs dies entre el ministre de l'Estat espanyol i de l'Estat francès corresponent al de Transport i al de Foment, del qual n'hem estat informats, estan ja pràcticament acabats els treballs jurídics, que poden comportar que els primers mesos de l'any que ve hi hagi ja la licitació del concurs per a la construcció del tram internacional, que és la peça clau des del punt de vista del que vostè formulava.

Voldria acabar dient-li que, pel que fa a l'entorn barceloní, crec que ha estat especialment positiu el tràmit d'informació pública i que nosaltres i la resta d'institucions hem fet un gran esforç per acostar posicions i jo estic segur que, en aquests moments, arribarem a una solució que podrà ser assumida pel mateix Ministeri de Foment. En qualsevol cas, en aquests moments, la valoració és positiva sense ser exempta de dificultats, i el

senyor alcalde de Lleida, que el tinc ben bé aquí davant en la seva vessant, també, de diputat, doncs, pot donar constància que queden encara coses per resoldre. El Govern de la Generalitat, com sempre ha fet i com ho saben tots els alcaldes, el que fa és intentar restablir, establir i potenciar totes les vies i totes les línies de diàleg.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Ara passem ja al vint-i-unè punt de l'ordre del dia.

Els voldria, també, indicar les pautes de cara a les votacions, perquè hi han senyors diputats que tenen obligacions de tipus institucional de fer acte de presència allà on correspon, donats els fets que avui han esdevingut. Aquesta Moció la votarem al final de quan s'acabi, però no farem cap més votació fins demà al matí. Per tant, votarem aquesta Moció i després els senyors diputats que tinguin altres obligacions les podran acomplir.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica (tram. 302-00066/06)

Per tant, passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és al Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la implantació de l'energia eòlica. La presenta, per Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Jo voldria començar l'exposició d'aquesta Moció amb una reflexió prèvia, una reflexió que, evidentment, va molt lligada amb el desenvolupament de tot el que són els punts que es plantegen en aquesta Moció i que fa referència a tot un seguit de conflictes que històricament hi han hagut i que en aquests moments hi ha al que són les comarques més meridionals del Principat de Catalunya, conflictes que, curiosament, sempre estan relacionats amb el medi ambient, conflictes que, a més a més, estan relacionats amb territoris, conflictes que, a més a més, comencen a ser preocupants en alguns àmbits.

El Plan hidrológico nacional ha provocat un conflicte molt important a les terres de l'Ebre; la implantació d'energia eòlica en determinats paratges d'espais naturals provoca, en aquests moments, conflictes importants i, com he dit abans, són conflictes que no tenen l'arrel en la immediatesa, sinó que la tenen, ja fa alguns anys, amb la implantació d'una enorme quantitat, a la concentració, una de les concentracions més grans d'Europa de centrals nuclears, precisament en aquest indret. La contaminació produïda per la implantació d'un important –segurament dels més importants a nivell de l'Estat– complex petroquímic, etcètera; els històrics i endèmics problemes amb l'aigua, fan que tota aquella zona, totes aquelles comarques sempre hagin tingut conflictes de tipus mediambiental. I per tant, seria bo que en el conjunt, a la visió global, a la visió

conjunta del país, comencéssim també a donar una certa preferència i una certa prioritat a la resolució d'aquests conflictes que, en definitiva –insisteixo–, acaben sempre en conflictes socials i crec que no és bo per al país i, sobretot, per al futur de les comarques més afectades.

En aquests moments, entre d'altres, tenim un problema amb el tema de l'energia eòlica. I, a més a més, ens trobem amb una certa contradicció perquè, en definitiva, aquí i avui tots defensem i de manera entusiasta que el que cal, el que és imprescindible és la implantació de l'energia eòlica i que, d'alguna manera, aquesta és l'alternativa més real i de futur, i que, per tant, en això seria fàcil posar-nos d'acord tots plegats. El que passa és que, també, per la mateixa sensibilitat que comentava abans, sobretot amb relació a tota aquella mena de conflictes que hi ha hagut, aquesta usurpació d'una part important del territori, aquesta degradació del que és el medi ambient en aquelles comarques, fa que hi hagi una sensibilitat molt elevada, tant des del punt de vista ambiental com des del punt de vista de la protecció d'espais naturals i culturals, que sembla que es posi en contradicció l'energia eòlica per una banda i el patrimoni natural i cultural per l'altra. I aquí tenim un problema greu, perquè les dues coses són absolutament necessàries, les dues coses són absolutament imprescindibles, les dues coses, en definitiva, haurien de formar part del mateix projecte de futur amb relació al que són les energies alternatives i la protecció del medi ambient.

I és a partir d'aquí que, d'alguna manera, nosaltres vam presentar la interpellació, i ho vam fer malgrat que el Govern havia presentat el seu decret, que fa pocs dies ens ha entregat el Mapa ja més detallat de tota la zona i, per tant, d'alguna manera, aspectes que es plantegen a la Moció ja els tenim damunt la taula; el que passa és que els tenim, però també hem de manifestar que, tot i estar en període d'allegacions, no volíem renunciar al seu debat parlamentari.

Què plantegem en la Moció? En la Moció plantegem, en primer lloc, la revisió i complementació precisament d'aquest Pla director de parcs eòlics. És evident que no podem renunciar –com he dit abans, l'energia eòlica és una energia de futur–, que no podem renunciar als objectius que s'han fixat d'implantació d'aquesta energia per a l'any 2010, però, sense haver de renunciar a aquests objectius, és evident que hem de trobar l'equilibri, sobretot pel que fa al respecte del medi natural. Tot això implica que hi ha d'haver una definició clara de criteris ambientals, i un dels objectius importants en aquest sentit seria evitar l'impacte dels parcs eòlics sobre el patrimoni natural, cultural i paisatgístic de Catalunya.

Plantegem, també, en aquesta Moció..., d'alguna manera, el que plantegem és que s'elabori el Mapa; el Mapa ja està fet; el que passa, segurament, és que el Mapa presenta molts dubtes en aquests moments. Molts dubtes i, a més a més, molts dubtes concentrats en determinats indrets del nostre país; curiosament, concentrats, una altra vegada, a les mateixes zones que històricament hi ha hagut conflicte. I, francament, això és, des del punt de vista –com deia abans– d'una certa visió global del país, altament preocupant. Per tant, en el segon punt el que plantegem és que aquest Mapa tingui en compte tot

un seguit de criteris, sobretot criteris tècnics i també, d'alguna manera, criteris proposats per personalitats independents vinculades ja sigui amb les universitats o amb entitats mediambientalistes, és a dir, contrastar al màxim possible el parer d'uns i el parer dels altres.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Des d'aquest punt vista, jo voldria remarcar aquí i avui que per a nosaltres ha estat una sorpresa, sobretot, el fet que no s'hagi tingut en compte, o el Departament hagi ignorat, i aquí pràcticament s'hagi volgut amagar, un informe que existia —entre altres coses, perquè nosaltres l'hem vist, i com nosaltres altres grups parlamentaris i altres entitats—, un informe signat per tècnics del Departament de Medi Ambient, amb noms i cognoms, i del Departament de Cultura, que plantejaven tot un seguit de qüestions que, en definitiva, una mica abonarien aquestes tesis que hem estat defensant nosaltres i d'altres grups. Per tant, a nosaltres ens queda el dubte, en aquest sentit; en la interpellació el conseller no va voler entrar en aquest tema; jo no sé si en la Moció d'avui voldrà o no voldrà entrar-hi, però, en qualsevol cas, l'existència d'aquest informe avala encara més la necessitat que aquest Mapa tingui una revisió feta a fons i amb una certa urgència.

Un altre dels temes que plantejem és que es defineixin funcions. Mirin, jo aquí voldria, tot i que no estic d'acord amb el que fa el Departament de Medi Ambient en aquest sentit, i, en tot cas, com que no hi ha el conseller tampoc l'hi podré manifestar, però com a mínim reconec —i prego que l'hi facin arribar—, com a mínim reconec que ha tingut la valentia d'afrontar-ho, i reconec també, i ho dic avui aquí, que el 80% del problema que en aquests moments tenim damunt la taula és culpa del Departament d'Indústria, de la poca habilitat amb què va plantejar el Departament d'Indústria aquest tema, de la poca sensibilitat que va tenir el Departament d'Indústria en relació amb tot un seguit de plantejaments que es feien en el seu moment, que, si s'haguessin abordat d'entrada i en principi i s'hagués començat a parlar de les coses sense una certa prepotència que de vegades gasten determinades persones del Departament d'Indústria, ara segurament que estariem parlant d'una altra manera.

Després, el mort li va caure al Departament de Medi Ambient, que ha fet el que ha volgut. Jo no comparteixo el criteri del Departament de Medi Ambient, però com a mínim voldria, sí, reconèixer que ha estat el que, d'alguna manera, ha estat capaç de posar fil a l'agulla, de parlar, de tenir alguna mena d'interlocució, que no ens posarem d'acord, com a mínim, és cert que no ens posarem d'acord, però com a mínim hi ha aquesta voluntat, i voldria expressar-ho avui aquí. El que fem ara en aquest punt és això: escolti, definim funcions, què fa el Departament de Medi Ambient, per què ho fa, i què fa el Departament d'Indústria i per què ho fa.

Un altre aspecte que plantejem és el de les compensacions, aquest és l'altre gran problema que hi ha en tot aquest àmbit. Aquí s'han promès, s'han suggerit, s'han insinuat compensacions importants en municipis petits,

i aquesta és un trampa mortal. Per què? Primer, perquè els municipis petits, normalment, no tenen recursos, i quan s'ofereixen o be recursos directes de fons, ingressos directes a les arques municipals, o bé quan s'ofereixen llocs de treball a conseqüència d'una implantació industrial d'aquestes característiques, aquí s'acaba tota la discussió i aquí s'acaba tot el debat, i això no pot ser. En aquest sentit, és evident que, per una banda, s'han de plantejar compensacions a aquells municipis, per definició, a aquells municipis que per la seva ubicació territorial tenen moltes més dificultats, és allò de l'equilibri territorial, creure-s'ho i portar-ho a la pràctica, i és evident, també, que hi ha d'haver compensacions específiques, clares i importants per a aquells municipis rurals que estan dintre de plans d'espais d'interès natural perquè, en definitiva, el que no pot ser és que s'associï el fet d'estar en un espai d'aquests amb perjudici econòmic i perjudici com a municipi. Per tant, des d'aquest punt de vista, el que plantejàvem era una política fiscal que gravés les energies no renovables, precisament per compensar aquests municipis i afavorir les energies renovables i netes.

També manifestem, al llarg de la Moció, que l'aposta clara ha de ser per l'energia eòlica de cara al futur i, en aquest sentit, manifestar que hi ha un endarreriment important i que s'ha de recuperar el temps perdut; que s'ha de fomentar al màxim la implicació de les grans companyies elèctriques, que fins ara han girat l'esquena absolutament a l'energia eòlica, als projectes eòlics. És evident que la implantació del sector elèctric a la indústria eòlica en el nostre país és gairebé nul, i aquí hi ha un repte pendent, i al mateix temps, també, obligar a aquestes companyies elèctriques, que per aquest mateix motiu acostumen a desviar bastant l'atenció, que defineixin amb caràcter previ el mapa de connexions dels parcs eòlics.

Finalment, hi ha tot un seguit de demandes de protecció d'espais concrets. Nosaltres som restrictius en aquest sentit, n'estem convençuts que això és possible, que malgrat que algú digui que no és possible, perquè resulta que en els espais protegits és on hi ha el vent, és cert, en els espais protegits hi ha vent, però en els espais no protegits també hi ha vent i, d'alguna manera, en aquests moments podríem assolir perfectament els objectius plantejats per al 2010 sense haver de malmetre cap mena d'espai natural. Això és el que planteja el sisè punt; això és el que planteja, en definitiva, la Moció subsegüent a la interpellació sobre la implantació de l'energia eòlica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Benach. Ara els grups que han presentat esmenes poden fer ús de la paraula. Per a la seva defensa, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Sabaté.

El Sr. Sabaté i Ibarz

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, el nostre Grup Parlamentari vol deixar

constància de la nostra ferma posició favorable a les energies renovables i, per tant, al desplegament i a la implantació de l'energia eòlica. Nosaltres pensem que el nostre país ha de redefinir el seu model energètic, per minimitzar l'impacte que la producció d'energia elèctrica basada en els recursos fòssils té de negatiu de cara al medi ambient.

En aquesta direcció, la Comissió Europea i el Parlament Europeu van elaborar lo Llibre blanc de les energies renovables, que fixava com a objectiu, en l'horitzó del 2010, assolir el fet que el 12% del consum d'energia primària provingués de les renovables. Així ho recollia també la Llei estatal del sector elèctric, de l'any 97, com també el Govern de Catalunya va aprovar, també l'any 97, lo Llibre verd de les energies renovables en l'Euroregió, fixant, en aquest cas, un horitzó de cara al 2005 que fos el 7,5% del consum de l'energia primària que provingués de les energies renovables, com a pas previ per a arribar al 2010 i assolir el 12%; un objectiu que –cal dir-ho també– recentment, a nivell comunitari, a nivell de la Unió Europea, s'ha replantejat d'ampliar-lo del 12 fins al 22%.

D'altra banda, el Pla director de parcs eòlics de Catalunya, que abraça els períodes 1997-2010, pretenia que s'acabés el 99 amb 80 megawatts eòlics instal·lats, però la realitat és molt diferent. Catalunya té quatre parcs eòlics, amb una potència total de 59 megawatts, avui. Per tant, l'endarreriment en què es troba el desenvolupament de l'energia eòlica a Catalunya nos situa gairebé a la cua de tot l'Estat, per darrere d'Andalusia, d'Aragó, de Galícia i de Navarra.

Nosaltres pensem que la ineficàcia del Govern en el foment de les energies renovables en el nostre país és del tot evident. Les causes les trobem, des del nostre punt de vista, primer, en la desorientació de la Conselleria d'Indústria, que continua sense dotar el nostre país d'un pla energètic català –s'ha demanat moltes vegades en aquest Ple, fins i tot també en diferents sessions de la Comissió d'Indústria–, i, per tant, també sense un marc que ens permeti una planificació coherent i sostenible. En segon lloc, creiem que aquestes causes les podem trobar en les diferències de criteris o de sensibilitats entre les conselleries d'Indústria i de Medi Ambient. I, en tercer lloc, en la mateixa política del Departament de Medi Ambient, que sembla entossudit a incentivar polèmiques en el territori al voltant de qüestions tan importants per a un futur sostenible com és el cas de la implantació de l'energia eòlica.

Precisament com a conseqüència d'aquesta crispació en el territori, diputats de la circumscripció de Tarragona ens vam reunir amb l'honorable conseller de Medi Ambient, per a intentar consensuar un mapa respectuós amb l'entorn; compromís inicial que es va caracteritzar per un seguit d'incompliments. El primer fou el calendari, ja que es donava un termini de dos mesos per presentar la proposta del Departament. Aquesta reunió la vam tindre el dia 19 de gener, i no va ser fins gairebé després de sis mesos, el 17 de juny, que ens va tornar a reunir, i allí ens va explicar criteris genèrics, i d'aquesta reunió del mes de juny vam passar al 25 d'octubre, amb la presentació d'un decret que fixa els criteris d'implantació, d'autorització, i un mapa que

contradiu informes –l'illustre diputat senyor Ernest Benach hi feia referència– elaborats per catorze tècnics dels departaments de Medi Ambient i també de Cultura, i també s'enfronta, aquest mapa, a d'altres criteris d'estudiosos i científics que sostenen la compatibilitat de la ubicació de parcs eòlics i la preservació de zones d'especial protecció i interès natural. És a dir, se pot arribar a assolir l'objectiu i respectar, alhora, tots aquests espais que estan creant polèmica i crispació en el territori.

Un decret que ha obviat la participació de les entitats municipalistes, que no defineix lo grafiat de la xarxa elèctrica on caldrà evacuar l'electricitat produïda; un decret que discrimina territoris amb contradiccions sobre els parcs naturals. Quina explicació o quin sentit té que es marquin com a zones d'exclusió los parcs naturals vigents avui i, per contra, aquells parcs naturals que fins i tot el conseller ha agafat el compromís que ho siguin en un futur immediat, aquests parcs naturals no siguin una zona d'exclusió d'entrada? Nosaltres no entenem que es produeixi aquesta contradicció. Un decret que sembla presoner de sollicituds del sector o determinades sollicituds del sector, en lloc de formular-se amb plantejaments objectius, científics i concertats.

Per tot això es fa inevitable aquesta Moció que presenta Esquerra Republicana de Catalunya, com ho hauria estat, si no l'hagués presentat aquest Grup, alguna iniciativa parlamentària del nostre Grup. Nosaltres l'hem esmenat, i hem constatat coincidències bàsiques amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Per això hem arribat a transaccionar, i el resultat final del redactat recull substancialment les nostres aportacions: que revisi lo Pla director de parcs eòlics, que fomenti l'ús i ampliï objectius en la direcció de l'ampliació, també, d'objectius que ha fet la Unió Europea; recull també el replantejament del Decret del desplegament de l'energia eòlica, en base a la participació de les entitats municipalistes i de l'àmbit tècnic i científic; la definició del grafiat de la xarxa de conducció de l'energia produïda, i la concreció clara de les zones d'exclusió, amb especial referència als parcs naturals, com deia abans, tant els que ho són actualment i els que volem que ho siguin en un futur immediat. I volem que s'expliciti que aquestes zones d'exclusió d'aquests parcs naturals han de ser els Ports de Tortosa - Roquetes - Beseit, el parc natural proper del Montsant, el proper parc natural de Prades - Poblet i l'Alt Pirineu. I també volem que siguin zones d'exclusió, d'entrada, aquelles zones d'interès històric, artístic, cultural i paisatgístic, com Pàndols i Cavalls.

Que el Govern se replantegi el Decret; que marqui pautes i normes concretes que facilitin l'autonomia local sense hipotètiques contradiccions; que es dibuixi un atlas coherent, amb la preservació dels ecosistemes i dels paisatges, i que això es faci bé i de pressa –no podem perdre més temps–, que això es faci concertant amb el territori i amb la societat, i també que es faci concertant amb els grups parlamentaris, perquè, en cas contrari, los grans temes naixen estripats i creen conflictes. I nosaltres, que apostem per les energies reno-

vables i apostem, alhora, per un futur sostenible, pensem que, pel bé del nostre país, aquestes decisions s'han d'enfocar d'aquesta manera: des del diàleg i des de la concertació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Sabaté. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula la illustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, no sé si estaríem avui parlant d'aquest tema si no s'hagués donat una situació de proliferació de projectes de parcs eòlics sense criteris d'ordenació, que ha creat alarma i crispació en determinades comarques –com deia el senyor Benach–, i si no fos també perquè estem davant d'una situació en la qual en aquest país, a Catalunya, no tenim un model energètic clar de cara al futur.

Sabem que el model que tenim no és bo, és un model energètic basat en energies fòssils i en la nuclear, que és conegut de tots que provoca degradació de la que se'n diu «de llarga durada», està provocant i provocarà canvis –sense voler ser catastrofistes, ja se n'han dit com a canvis devastadors en àmplies àrees–, que provoca misèria als països del sud pels anomenats «desastres naturals», i que és una situació que tendeix a empitjorar amb el temps. Això està reconegut, però en el que no acaba d'haver-hi acord és en les estratègies que hem de fer servir per evitar-ho.

Sabem que s'ha de canviar aquest model i que, per tant, caldrien propostes diferents de les actuals. Ara, encara que se'ns digui des del Govern i, en concret, des del Departament de Medi Ambient que es promourà l'energia eòlica, això no garanteix, ni de bon tros, que s'assoleixi la potència eòlica necessària per canviar aquest model energètic, i menys si no canvien les polítiques d'incentivació del consum que hi han en aquests moments. Ens sumem a les opinions del senyor Benach i del senyor Sabaté amb relació a la mala actuació que ha tingut –i que encara no demostra un canvi prou important– el Departament d'Indústria.

Tot plegat fa que ens hàgim de mirar en detall i, jo diria, amb molt de rigor aquesta Moció que s'ha presentat des del Grup d'Esquerra Republicana; una moció que ara s'ha convertit en una transaccional i que podríem dir que ara retrata la manera de veure, la manera d'entendre com s'ha de desenvolupar l'energia eòlica en aquest país que tenim els grups d'esquerra d'aquesta cambrà.

És una moció que diu o vol dir quins són els objectius que pretenem. Pretenem que..., tot i que es preservin al màxim els espais amb valors naturals i els ecosistemes que són necessaris per preservar la biodiversitat, és necessari que mentrestant es propugni un desplegament de la potència eòlica necessària per evitar la degradació d'aquests espais naturals. No té sentit que ens fixem en

quins espais hem de preservar si no pensem que hem de canviar molt a fons el model que tenim, perquè, si no, també seran amenaçats. En el fons, el que pretenem és anar cap a un escenari de reducció d'emissions de CO₂, en el marc d'aquesta solidaritat nord-sud, aconseguint al màxim possible la preservació dels espais que per nosaltres tenen un valor natural, cultural, paisatgístic..., tota la llista que ja s'ha enumerat abans.

Tot i que, com hem dit, hem arribat a una transaccional, voldria explicar els criteris en els quals ens vam basar nosaltres, el nostre Grup, a l'hora de presentar les esmenes. Plantegem que en la revisió del Pla director no ens limitem a l'objectiu de 1.000 megawatts que es recollia en la introducció del punt 1, perquè nosaltres creiem que s'ha d'anar molt més enllà. Creiem que s'ha d'aconseguir que la potència eòlica sigui suficient per minimitzar l'impacte que la generació de l'altre tipus d'energia, de l'energia elèctrica d'origen fòssil, provoca sobre els ecosistemes. Creiem que és aquí on s'ha d'incidir, i els 1.000 megawatts més aviat, ara en aquests moments, ja ens semblen una mena de xifra publicitària per compensar l'endarreriment que aquesta comunitat autònoma té respecte a la resta de comunitats autònomes de l'Estat.

Un altre element que per a nosaltres és important i que vam recollir en les esmenes és que hi ha d'haver un procés participatiu, i que en aquest procés participatiu hi ha d'haver la participació de les administracions locals. Nosaltres creiem que hi ha hagut una manca important de voluntat de diàleg i d'iniciar el procés de participació tant amb la societat civil com amb la mateixa Administració local, i, per tant, plantegem que ja va sent hora que es canviï aquesta manera de fer.

Una altra cosa que per a nosaltres era bàsica és la part econòmica, la part econòmica de la Moció, que ve representada en el punt 2, i que vinclem a la política fiscal. El que diem aquí és que hi hauria d'haver una recaptació que gravés les energies fòssils o les energies no renovables, i que aquesta recaptació servís per promoure després el foment de les energies renovables, especialment l'eòlica, però també la fotovoltàica. Aquestes partides podrien servir per compensar municipis que, tot i tenir un bon potencial eòlic, han de renunciar-hi pel fet que tenen algun element que els dona més importància..., en els quals es dona més importància a la protecció a la biodiversitat o al patrimoni cultural, per exemple.

Nosaltres també plantegem esmenes que es refereixen a l'impacte ambiental dels parcs eòlics. De fet, el que fem és basar-nos o parlar o analitzar el mapa eòlic. D'una banda, creiem que en les zones excloses, com ja han dit tant el senyor Sabaté com el senyor Benach, hi ha d'haver tant els actuals parcs naturals com els futurs parcs naturals. No té sentit aquesta discriminació, no entenem per què es fa aquesta diferència.

Alhora, creiem que quan es diu que una zona ha de ser condicionada, que és quan es planteja que hi han d'haver uns estudis d'impacte ambiental rigorosos, com que estem una mica escaldats de com estan anant els processos dels estudis d'impacte ambiental en aquests moments, plantegem que hi ha d'haver alguna fórmu-

la per garantir que aquests estudis d'impacte ambiental són rigorosos. Aquí proposem una fórmula que és la que hi hagi dos estudis d'impacte ambiental: un encarregat per l'empresa que té interès a fer el parc eòlic i un altre per l'Administració o per entitats que ho suggereixin, perquè, de fet, ens ha passat moltes vegades que quan veiem, quan analitzem en detall els estudis d'impacte ambiental que se'ns presenten per a determinades carreteres o, fins i tot, en una central tèrmica, doncs, allò és increïble, el que s'obliden d'analitzar.

En aquest aspecte, voldríem fer una reflexió que és important. El que estem plantejant no vol dir que ara per a la instal·lació de parcs eòlics s'hagi de ser més rigorós que amb altres instal·lacions o amb altres activitats que es posin en zones protegides o en zones que vulguem protegir. Ha de tenir el mateix tracte o encara més gravós una central tèrmica o una determinada infraestructura viària que un parc eòlic, perquè, de fet, el que pretenem en aquests moments és potenciar l'energia eòlica, però, això sí, fent les coses ben fetes.

Creiem que per tot això és important que coneguem bé quin és el potencial eòlic en el nostre país, i per això, des del nostre Grup, hem proposat que es faci un atles eòlic més detallat del que tenim en aquests moments. De fet, ja s'hauria d'haver fet; ja s'hauria d'haver fet abans de presentar un mapa eòlic, perquè si se'ns diu que de tot el país hi ha un percentatge molt important en el qual es poden posar parcs eòlics, gairebé sense condicions, però resulta que en un percentatge molt important són zones on el vent no és ni el suficient ni de suficient qualitat, doncs, ens trobem amb una situació que pot portar alguns desenganys i pot no permetre que s'arribi als objectius desitjats.

Per acabar, hem de dir que creiem que aquesta transaccional recull realment els criteris que el Govern hauria d'incorporar o considerar en les seves polítiques, inclosa, fins i tot, la part que s'ha incorporat com a conseqüència d'una esmena del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi sobre la xarxa de transport elèctric que s'ha de planificar. I no solament s'ha de planificar la que afecta com s'evacuarà l'energia generada en les centrals eòliques, sinó que s'ha de planificar tota la xarxa de distribució de l'energia elèctrica aquí en aquest país.

I bé, només, ja per acabar, que desitgem que aquesta Moció no se l'endugui el vent i que, per tant, sigui votada favorablement pels grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. Poden ara intervenir els grups que no han presentat esmenes per fixar la seva posició. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull entendre que, realment, el que ens hem de posicionar és sobre la Moció que s'ha presentat i les

esmenes que estan acceptades o d'alguna manera..., acceptades, dic, per part dels grups restants.

Per tant, nosaltres en primer lloc mantindre i dir que és important tot el que sigui les energies renovables, com poden ser i com són, sens dubte, el que són els parcs eòlics i la importància que això té, sens dubte, el seu desenvolupament, per anar desincentivant o anar reduint unes altres indústries energètiques d'aquestes que no són renovables, com poden ser les d'energia nuclear o algunes com poden ser les tèrmiques.

Per tant, és un aspecte en el qual tots els grups parlamentaris estem totalment d'acord, que, sens dubte, aquestes energies, l'energia eòlica i els estudis que es puguin fer en un futur en el que són les energies solars, són el futur en el que és el nostre país, en el que és a Catalunya.

També és ben cert que aquestes energies eòliques arriben una mica tard, no?, i jo el que puc veure en aquesta Moció que s'està presentant és que hi ha moltes coses que falten per lligar encara i moltes coses que s'haurien de portar a terme, i portem un retard.

Però l'important de tot això, sens dubte, és que és un fet amb el qual tots tenim una coincidència, i el que haurien d'anar és treballant de quina manera i de quina forma podem desenvolupar, tots conjunts, que aquestes energies –sense perjudici dels parcs naturals o de les zones PEIN o del que pugui afectar els valors culturals o els valors i elements de territori– puguin tirar endavant. També és ben cert que s'haurà d'utilitzar o hi haurà d'haver una gran generositat per entendre que hi haurà llocs concrets que estan situats en zones especials, com poden ser els plans PEIN, però que, sense tindre una agressió d'una manera clara i concisa a la zona o al territori o als espais, es puguin tirar endavant.

Per tant, nosaltres, referent a aquesta Moció que s'ha presentat, amb una interpellació que va presentar el Grup d'Esquerra Republicana, el seu diputat senyor Benach, nosaltres farem el següent posicionament, conjuntament amb les esmenes –amb aquest document que ens han passat– conjuntes.

Referent al primer punt de la Moció, nosaltres hem de dir que té a veure o té alguna connotació o bastant connotació amb el que és el Decret regulador de la implantació d'energia eòlica a Catalunya. I referent a això, manifestar que el primer punt, el punt 1.1, s'està desenvolupant la definició de criteris mitjançant dues accions. La primera és la que el Mapa d'implantació ambiental d'energia eòlica a Catalunya exigeix el tràmit d'avaluació d'impacte ambiental en aquelles zones que són motiu de protecció, per tant, el Decret, en aquest sentit, ja ho especifica amb tota claredat; i una base de dades ambiental de vulnerabilitat eòlica que defineix amb caràcter previ els valors naturals i culturals de cada lloc. Per tant, hi ha una correlació del que és el Decret amb el que aquesta Moció, en el seu primer punt, està parlant.

Referent al punt 1.2, en el qual s'ha presentat el projecte..., i es diu a la Moció amb la qual se presenta que puguin fer-lo el que són tècnics independents. Nosaltres pensem que si hi ha una exposició pública, que s'ha

fet a partir del 7 de desembre..., una exposició pública vol dir sens dubte que hi ha una participació no solament de tècnics o de professionals independents, sinó de tots els grups o sectors concrets relacionats amb el medi ambient, per tant, la possibilitat que dóna és molt més àmplia i no solament s'especifica un grup concret d'independents o de tècnics.

Pel que fa referència al punt 1.3, per descomptat, el projecte de mapa del Decret del 7 de setembre queda clar que ha estat consensuat pel Departament d'Indústria, Comerç i Turisme amb el Departament, concretament, de Medi Ambient. Aquest Decret –aquest Decret– garanteix que sense la corresponent autorització ambiental no es pot atorgar autorització administrativa i que mitjançant la base de dades ambientals de vulnerabilitat eòlica queden definits aquells valors de cada lloc de protecció amb motiu d'orientar els promotors sobre el grau de viabilitat de cada projecte.

Per tant, nosaltres, el primer punt d'aquesta Moció el votàrem en contra, perquè estem..., i creiem, estem segurs que té una connotació molt directa en el que és el Decret.

El que és el punt número 2, que parla realment d'iniciar una política fiscal que gravi les energies no renovables, nosaltres estem en aquesta línia, però a l'inversa, canviant-lo; nosaltres en el que estem d'acord és que es beneficiï el que és conegut com el quilowatt verd, per una qüestió molt simple: si nosaltres el que estem fent a les energies que no són renovables és gravar-les amb un incentiu fiscal, el que estem fent realment al final és que això està repercutint en els consumidors, perquè d'alguna manera aquestes indústries hauran, aquests costos, d'aportar-los en algun cas. Per tant, nosaltres som més partidaris..., i penso, no penso: el Decret preveu que el Govern pugui desenvolupar taxes a càrrec dels promotors del parcs eòlics, però que aquestes taxes tinguin una repercussió als municipis i tinguin una repercussió també al que poden ser els plans PEIN.

Però també és ben cert que si en alguna cosa... –i la Generalitat en això sí que hauria de ficar-s'hi– és buscar maneres que repercuteixin, sens dubte, a beneficiar el que són la instal·lació d'energies renovables o el que és conegut com el quilowatt verd. Per tant, nosaltres, al punt 2, sí que, en principi, estem totalment d'acord que sí que hi ha d'haver alguna manera que consolidi, alguna manera que faci que tots els municipis o zones PEIN els quals es veuen desequilibrats..., tots aquells municipis que sí que poden tindre uns ingressos per a les instal·lacions d'aquestes energies eòliques..., però nosaltres el que pensem és que nosaltres el que no podem, al final, és gravar unes indústries, perquè al final qui sortiria perjudicat seria, sens dubte, el consumidor.

Estem totalment d'acord amb el punt tercer, i el votarem a favor; creiem que promoure la implantació de parcs eòlics a les zones d'implantació compatible és una cosa lògica i normal, per tant, aquí no hi tindríem cap problema.

Al punt quart de la Moció, nosaltres votarem favorablement sempre que no s'accepti l'esmena que fa referència, que diu: «així com a la definició d'un sistema d'in-

centius que faci que els promotors donin prioritat a les zones compatibles amb bona velocitat mitjana anual del vent». Per tant, nosaltres estem completament..., i la votàrem a favor si aquesta esmena no es tingués en compte, perquè nosaltres considerem que promoure o incentivar aquelles empreses o aquells promotors a parcs que siguin compatibles aquí el que sí que hi ha de dir, i molt, l'Administració és quines són les zones i on es fan.

Referent al punt sisè, nosaltres dir que estàrem d'acord a votar-lo favorablement si s'exclou, si es retira –si es retira– tot l'aspecte dels espais compromesos..., vull dir l'esmena que s'ha presentat en la qual es diu: «els espais compromesos en els actuals parcs naturals, així com els que haurien de ser d'un futur, en aquests moments, com són els Ports de Tortosa, Roquetes, Beseit, Prades»; la segona que parla de la serra de Pàndols i Cavalls, les reserves naturals; i quedés, i quedés el punt sisè amb el que és primer paràgraf i el que és l'esmena del Partit Socialista que diu: «tanmateix, pel que fa als espais de PEIN i d'altres espais de la xarxa Natura 2000, caldrà considerar-los, amb caràcter general, exclosos, excepte en els casos motivats objectivament». Nosaltres estàrem d'acord amb aquest text. I per una qüestió molt simple: miri, si realment aquestes esmenes no s'haguessin presentat parlant de zones com pot ser la zona de la serra de Pàndols i Cavalls, nosaltres encara ho hauríem vist d'una manera diferent, però han de ser conscients que nosaltres estem parlant o s'està parlant, en aquesta Moció i en algunes esmenes que s'han fet, de la importància o la repercussió que han de tindre els municipis, i tots som conscients que moltes d'aquestes comarques, o precisament pel que fa referència a la serra de Pàndols i Cavalls, hi ha ajuntaments que implícitament han dit que hi estan d'acord.

Per tant, jo penso que, si l'Administració local l'hem de tenir en compte, la tinguéssim en compte, i aquest paràgraf o aquesta esmena que proposa el Partit Socialista és una esmena que dóna una amplitud generalitzada per poder tenir dintre aquestes característiques amb les quals nosaltres diem que, dintre de les zones PEIN o dintre de zones d'espais d'interès natural històric, haurien de tenir una cura especial al que l'Administració diu i, sobretot, que no tingués una incidència al territori.

Pel que fa, per últim, a les esmenes presentades, la 7 i la 8, que estan en aquest document on es recullen les esmenes, dir que nosaltres, aquestes dues esmenes, les votàrem en contra. Considerem que l'esmena número 7, presentada per Iniciativa - Verds, en la qual diu que s'han de fer dos estudis o dos projectes, un de l'empresa promotora del projecte i l'altre a petició dels representants municipals, jo penso que el Decret queda molt clar que ha de ser qui ho fa, i, a part, les alegacions que es poden fer són àmplies, en les quals no solament són els representants municipals i els representants de la societat civil..., sinó perquè tampoc especifica quina representació de la societat civil té, quins són aquests representants, mentre que, quan es puguin presentar les alegacions, quedi bastant ample per poder saber i per poder fer-ho qualsevol persona.

I, per últim, dir que sí que és cert que s'ha d'actualitzar el Mapa o l'atles eòlic, però la veritat és que s'ha fet un

començament per fer-ho, i que aquest Grup Parlamentari, en el cas que en un temps prudent no estigui actualitzat o no estigui realitzat, nosaltres faríem la iniciativa parlamentària convenient perquè això fos possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Luna. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, manifestar-los el que sembla que és un tòpic en aquesta Moció, en les intervencions, que és manifestar la nostra aposta de futur, també, per l'energia eòlica i el nostre repte, en aquest cas, és fer compatibles tres polítiques ambientals, que són la necessitat de disminuir les emissions del CO₂, el desenvolupament local sostenible i la preservació del patrimoni natural.

Nosaltres, quan vam veure aquesta Moció vam pensar també, i fins i tot vam creure oportú, presentar esmenes a la Moció, però les nostres esmenes haurien estat el Decret i el Mapa que està actualment ja a informació pública, perquè aquesta és la nostra proposta sobre el tema de l'energia eòlica. La nostra proposta per a la implantació de l'energia eòlica és la que recull el Decret regulador de la implantació de l'energia eòlica a Catalunya, que està, com deia, en informació pública des del dia 7 de desembre i ho estarà fins al dia 16 de gener, perquè puguin presentar totes les alegacions i comentaris que creguin oportuns, tothom i per tots els mitjans.

Aquesta Decret crea, també, el Mapa d'implantació ambiental de l'energia eòlica a Catalunya, que exclou o exigeix el tràmit d'avaluació de l'impacte ambiental en aquelles àrees on els valors objecte de protecció podrien veure's malmesos per la implantació d'un parc eòlic, i també amb la base de dades ambientals de vulnerabilitat eòlica, que defineix amb caràcter previ aquells valors naturals i culturals de cada lloc, la protecció dels quals ha de garantir tot projecte de parc eòlic que es vulgui establir en aquells indrets.

Vostès han presentat, el senyor Benach va presentar, Esquerra Republicana va presentar una moció, que finalment és una moció d'Esquerra Republicana, d'Iniciativa i el contingut final; vol dir que la propietat és d'Esquerra Republicana, però recull en una transaccional totes les esmenes que s'havien presentat i el text original, i el senyor Luna ja ho ha fet, ha anat parlant de cadascun dels punts. I si els sembla, jo també en faré una mica d'esment, perquè el que es demana al punt 1 ho preveu l'article 9 del Decret, quan enumera els requisits de vulnerabilitat ambiental eòlica. El punt 1.2 queda clarament definit tant al Decret com al Mapa, que queden dibuixades totes les zones; en primer lloc, les que són d'exclusió, i en segon lloc, les que són d'implantació condicionada i, per tant, clarament queda definit, per tant, no cal anar més enllà perquè és el que és.

També parlen, i aquí han introduït unes modificacions, de l'elaboració definitiva d'aquest Mapa i que caldrà la participació de les entitats municipalistes de Catalunya –la Federació i l'Associació de Municipis– i el criteri de tècnics del Departament de Medi Ambient. Vostès aquí fan una distinció: pel que fa a la Generalitat, parlen que qui ha d'actuar són els tècnics dels departaments; en canvi, quan es tracta de les associacions municipalistes, aquí han de ser els representants polítics, amb la qual cosa es produeix una desigualtat manifesta en els criteris que entenc que haurien d'inspirar, que serien els d'igualtat quant a l'opinió sobre el Mapa.

Tal com els deia al començament, aquest punt jo crec que queda molt millorat amb la informació pública, que tothom hi podrà presentar les alegacions que consideri oportunes. També els municipis que tenen la previsió que al seu terme municipal s'hi installi un parc eòlic, perquè el respecte a l'autonomia municipal o local, que tots en parlem, que tots n'estem convençuts, també s'hauria de tenir en compte a l'hora de definir quina és la política de creixement que decideix cada municipi lliurement. Això s'hauria de tenir en compte i em sembla que el que es pretén des d'aquí és fer un dirigisme que no té en compte les necessitats o les voluntats –equivocades o no– de la gent que cada dia permanentment habiten un territori i crec que tenen molt a dir respecte al seu futur i el model de creixement i de vida que volen tenir. I entenc, jo entenc les paraules del senyor Benach quan parla de les compensacions; el Decret també preveu la creació de compensacions, però el que li vull dir, els vull dir a tots vostès, és que aquestes municipis tampoc no volen viure del subsidi; volen fer una aposta pel seu creixement, no tan sols viure a base de la recaptació de les taxes que es puguin fer sobre l'energia eòlica i que això els faci continuar sent, a ulls de molta gent, una reserva índia per als caps de setmana.

El punt 1.3 també està recollit en el Decret i el Mapa, i concretament a l'article 9, que són els requisits de vulnerabilitat eòlica.

Al punt 2, vostès parlen d'una política fiscal que gravi les energies no renovables i que afavoreixi les energies renovables. Vostès obliden que actualment aquesta discriminació positiva, interessant, compartida, ja es dona, i vostès saben que actualment hi ha el règim general pel que respecta al preu del quilowatt i el règim especial que inclou les energies renovables. El règim general és el que surt del *pool* i que acostuma a estar sobre les 6 pessetes, i en èpoques molt extremes pot arribar fins a 8, i, en canvi, el de règim especial, el de les energies renovables, és el *pool* més una prima que garanteix en tot moment que es cobri un preu diferent. Actualment, en lloc de les 6 o, en casos extrems, 8 pessetes, està a les 10,23 pessetes el que es cobra pels quilowatts que es connecten a la xarxa produïts per energies renovables, entre elles les produïdes per l'energia eòlica. Per tant, això ja existeix, i creiem que és molt més interessant continuar-ho fent d'aquesta manera que gravar els combustibles fòssils, perquè al final, tot això repercuteix en el consumidor final, i no sé si amb la política de rebaixes de tarifes elèctriques que s'ha estat portant des de la creació, des de la posada

en funcionament de la Llei del sector *eléctrico nacional*, s'ha anat produint; això no sé si seria assumible o no per part de la societat.

El punt 3, que és el de promoure la implantació de parcs eòlics a les zones d'implantació compatible, doncs, totalment d'acord i, per tant, el votarem a favor, perquè també és la voluntat del Govern de la Generalitat, també és la voluntat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i també queda reflectit en el Mapa eòlic, a la part dispositiva. (*Remor de veus.*)

El punt 4, que parla de prendre les mesures per a fomentar la implicació de les companyies elèctriques en els projectes eòlics, atesa la poca implantació del sector elèctric en la indústria eòlica en el nostre país, fins aquí, també, tindria el nostre vot favorable, que és el que recollia, inicialment, la proposta de la Moció.

Vostès han de tenir en compte que...

El vicepresident primer

Esperi un moment, senyor Sabanza, si us plau...

El Sr. Sabanza i March

A la segona part, quan es parla d'incentius, els incentius poden ser per activa o per passiva, i vostès saben que les dificultats, en els altres dos casos, un és incompatible, per tant les té totes, i els condicionats, hi ha l'obligació de presentar l'estudi d'impacte ambiental i garantir que les mesures que es facin durant un any, durant tot un any, del vent, siguin superiors als cinc metres per segon a deu metres d'alçada. Per tant, els condicionants ja hi són perquè s'afavoreixi la implantació als llocs que no tenen condicions. De totes maneres, el principal incentiu per a la instal·lació de parcs eòlics és que bufi el vent, i el vent bufa allà on bufa, no allà on ens agradaria per poder preservar altres valors que aquí no queden contemplats. Quant a obligar a les companyies elèctriques a definir amb caràcter previ les connexions als parcs eòlics, els diré que l'estudi d'impacte ambiental que es requereix preveu aquesta connexió i, a més a més, difícilment es pot fer la previsió quan no sabem quines seran les peticions d'instal·lació de parcs eòlics.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Quant al punt 6, doncs, també en la mateixa línia que comentava el senyor Luna, estariem disposats a votar-los l'últim paràgraf, perquè, quan es refereix al PEIN i als espais de la xarxa Natura 2000, que caldrà considerar-los en caràcter general exclosos, excepte en els casos motivats objectivament, això és el que recull i és la pedra de toc de tot el Mapa eòlic i del Decret. Per tant, com que hi ha coincidència, perquè no es pugui dir que aquí també hi ha discrepància, els hi votarem a favor.

I quant a la presentació dels dos estudis d'impacte ambiental, entenem que aquí el que hi ha...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sabanza i March

...en tot cas és una manca de consideració, de respecte amb la professionalitat als tècnics que els elaboren.

Veig que m'he passat del temps, molt més del que jo tenia previst. Demano disculpes, senyor president.

Anunciar-los que, per tant, votarem a favor els punts 3 i 4 i l'últim paràgraf del punt 6.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'últim paràgraf del punt cinquè, diu?

El Sr. Sabanza i March

Sisè.

El president

Sisè. Molt bé. Té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. En qualsevol cas, li entrego la transacció que substitueix tota la Moció que ha presentat el nostre Grup Parlamentari, que està elaborada a partir de la Moció i a partir de les esmenes que han presentat els grups parlamentaris d'Iniciativa i Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que, per tant, d'alguna manera, conforma el text exacte que caldria votar.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. Benach i Pascual

I en tot cas, si em permet, fer una referència de per què hem arribar a aquesta transacció a partir de les esmenes presentades.

Jo crec que aquest és un tema, com he dit en més d'una ocasió, que no s'ha fet bé, no s'ha portat bé; és un tema bastant conflictiu, ho serà encara més i, en qualsevol cas, el procés d'informació pública, del procés d'informació pública i, sobretot, de la sensibilitat amb relació a les al·legacions que es presentin, dependrà molt el resultat final.

Ens demanaven, d'alguna manera, que retiréssim... –concretament el senyor Luna, em sembla que era–, que retiréssim un paràgraf concret que feia referència a llocs determinats –Ports de Tortosa, Roquetes, Beseit, Prades, Poblet, Montsant i el Pirineu, concretament, era això que demanava que retirés. Miri, aquesta és una aportació que es fa a partir d'una esmena del Grup Socialista; no podem retirar-ho, això, entre altres coses perquè precisament és aquí on hi ha el conflicte, i, és clar, jo, sentir parlar que no es pot fer dirigisme amb els municipis quan el Mapa que s'ha fet és dirigisme, perquè, és clar, si un municipi està en zona no compatible, per molt que vulgui fer, no podrà fer, i això és dirigisme, també. Per tant, el que és evident és que també ha de prevaldre un criteri des del punt de vista global i amb responsabilitat global.

En aquest sentit, jo li explicaré una anècdota, si em permet, que ens van explicar –em sembla que vostè també hi era– un bon dia un antic diputat d'aquesta cambra quan, si no ho recordo malament, era a Porrera, exactament, quan un antic diputat d'aquesta cambra, de Convergència i Unió, concretament, ens deia: «És que jo li he demanat al president, al president de la Generalitat, que no posi cap parc eòlic al Montsant, perquè seria, d'alguna manera, com posar un parc eòlic a Montserrat, i això el president ho ha entès.» Doncs, miri, jo m'agafa a aquest exemple.

Efectivament, segurament que posar parcs eòlics a Montserrat no estaria bé, però és que no està bé ni a Montserrat ni a cap d'aquests llocs, perquè, en definitiva, per a una sèrie de gent, per a molta gent, doncs, el Montsant i les muntanyes de Prades concretament, i altres zones, representen tant com per a altra gent representa Montserrat. I en aquest sentit segurament que la terra en què hem viscut, que ens ha vist créixer, que hem mamat, en definitiva, la terra que tenim més propera, és la que sempre tendim a defensar. I des d'aquest punt de vista deu ser tan català Montserrat com el Montsant, i tan català el que està de Barcelona cap amunt com el que està de Barcelona cap avall. Per tant, sobre la petició que em demana el Grup Popular de retirar aquesta part, li dic, senyor Luna, que, sentint-ho molt, no podrà ser.

Entenem que la línia marcada seria aquella que ve a partir d'aquesta Moció, precisament, de la incorporació de la negociació..., no hem fet un *totum revolutum* i ho hem posat tot, no: hem negociat, hem polit..., d'alguna manera, com he dit abans, hem intentat fer una cosa al més seriosa i racional possible. Depèn de vostès, en aquests moments. Avui, evidentment, aquesta Moció, doncs, desgraciadament se l'endurà el vent, i poca cosa més. El que és evident és que, en aquests moments en què hi ha prou conflictes socials per temes ambientals en una part important del territori, no seria desitjable afegir-n'hi un més. I des d'aquest punt de vista penso que la transacció que hem aconseguit els tres grups parlamentaris era una bona eina per intentar evitar, precisament, tot això.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Amb el text transaccionat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya i amb el Grup Socialista, es vol fer alguna votació separada, o tot conjuntament en un sol bloc? (Pausa.) Senyor Sabanza, té vostè la paraula.

El Sr. Sabanza i March

Senyor president, havíem demanat votació separada dels punts 3, 4, i del..., el punt 4 del text original; per tant, de la transacció seria fins «en el nostre país»...

El president

Fins «en el nostre país», del punt 4. Ah!, molt bé.

El Sr. Sabanza i March

...i l'últim paràgraf del punt 6. Tot això junt... L'últim paràgraf del punt 6 transaccionat.

El president

A veure, el que vol segregar del punt 4 és la primera part o la segona?

El Sr. Sabanza i March

La primera part, votar-la conjuntament amb el punt 3 i l'últim paràgraf del punt 6. I la resta tot junt.

El president

Molt bé, perfecte. Alguna votació separada més? (Pausa.)

Molt bé. Per tant, ara votarem la part segregada del text, que són el punt 3; del punt 4, la primera part, fins «el nostre país», i l'últim epígraf del punt sisè. És així mateix? (Pausa.)

Comença la votació.

Un segon, que no funciona el daixò, eh? No funciona. (Pausa.) Un momentet...

Comença la votació.

(Veus de fons.) No, en la meua pantalla no surt... (Veus de fons.) Moltes gràcies.

Prego als serveis de la cambra que la pantalla meua que em fa de monitor..., funcioni, si és possible.

Aprovada per unanimitat.

I ara... –si veiessin el que surt, és una cosa esgarrifosa (rialles)–, ara votarem la resta del text d'aquesta Moció transaccionada.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Els voldria indicar la seqüència de les coses que anirem fent al llarg de la sessió d'avui.

Ens queda encara una moció; després entrarem en la Proposició de llei sobre els drets d'informació concernents a la salut i a l'autonomia del pacient; després retornarem al punt 4, que va quedar ajornat, i acabariem amb el punt 25, si l'hora és raonable.

Mentrestant, no hi haurà cap votació, que les acumulem en el moment de votar el primer punt de demà. D'acord? (Pausa.) Demà serà a les deu del dematí, eh?

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el compliment dels plans comarcals de muntanya (tram. 302-00069/06)

Per tant, passem al debat de la Moció número 23. La presenta Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs. (Remor de veus.)

Senyors diputats, ens queda encara bastanta feina per fer aquesta tarda, i els agrairíem que ens poséssim ja en

disposició de poder fer el debat. Senyors diputats, sé que tot el que vostès estan dient en aquest moment és altament interessant, però procurem que la sala estigui en condicions de fer el debat.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, substanciarem la Moció subsegüent a la interpellació que va tenir lloc en el darrer Ple amb relació al compliment o bé l'incompliment dels plans comarcals de muntanya. Vam presentar aquella interpellació en un moment que consideràvem oportú, precisament quan finalitzaven un bon nombre de plans comarcals de muntanya, i era un bon moment per parlar-ne de cara a l'elaboració dels propers; uns plans comarcals de muntanya que nosaltres vam explicar en el debat de la interpellació que, tal i com diu la Llei d'alta muntanya, són un instrument bàsic per al desenvolupament de la política de muntanya i són uns plans que, tot i encertar de manera molt precisa en la diagnosi de la situació que viuen o que pateixen, en molts casos, aquestes comarques, encertar, dic, en la diagnosi de la situació, els plans comarcals perden sovint molta credibilitat quan es constata un alt grau d'incompliment tant pel que fa a les seues actuacions com –i el que és més important– pel que fa també als seus objectius.

Cada cop que s'interpella el Govern –i la interpellació darrera no en va ser una excepció–, el Govern de la Generalitat respon que, lluny de produir-se incompliments dels plans comarcals, el que es constata des del Govern de la Generalitat és que ha passat el contrari: s'ha invertit molt més del que estava previst. Nosaltres vam tenir ocasió de constatar en aquella interpellació, precisament, que això no responia als compromisos que s'adquirien en els plans comarcals; que el Govern és evident, és lògic que ha d'anar invertint en aquestes comarques de la mateixa manera que ho fa en el conjunt de Catalunya, independentment de si aquestes inversions figuren en els plans comarcals o no figuren en els plans comarcals, i que, en definitiva, les programacions dels plans comarcals de muntanya no són altra cosa o no volen ser altra cosa que una discriminació positiva dels ciutadans i les ciutadanes que habiten en aquesta comarca. És a dir, en definitiva, i resumint, cal garantir aquelles actuacions i aquells objectius que figuren en els plans comarcals de muntanya i, a més a més, cal dur a terme les actuacions, les inversions, doncs, que en el conjunt de Catalunya i també en aquestes zones el Govern de Catalunya duu a terme. Per tant, dèiem que no es podia posar tot dins del mateix sac i que calia separar el que eren aquestes inversions programades del conjunt de l'actuació del Govern de Catalunya en aquestes comarques, no?

Fruit, doncs, d'aquesta interpellació i de la necessitat de dur a terme una política diferenciada en tots els àmbits en aquestes deu comarques de muntanya, és a dir, una política diferenciada de la que es practica en el conjunt del país..., posem per cas, en el camp de l'ensenyament, diferenciada en les comarques de muntanya de la que es practica a la resta del país, o en el camp de la sanitat, diferent de la que es practica a la resta del país, o en

el camp de les infraestructures, diferent de la que es practica a la resta del país, o en el camp de l'agricultura, en el camp de la ramaderia, diferent de la que es practica a la resta del país. Per tant, aquesta discriminació positiva que la Llei d'alta muntanya, que els objectius dels plans comarcals de muntanya ja estableixen i que les mateixes actuacions delimiten, dur-ho a terme i, a més a més, complir-ho.

Els punts que nosaltres presentem en la Moció no són sorprenents, els vam anunciar, i, per tant, avui els posem a la consideració dels diputats i les diputades.

El primer punt: garantir en el termini de dos anys l'execució d'aquelles actuacions incloses dins els anteriors plans comarcals i que encara són pendents de realitzar. Estem demanant una obvietat. Hi han actuacions –i no pas una, ni dos, ni tres, sinó moltes actuacions– que estaven previstes en els primers plans comarcals –per tant, fa vuit anys– i que no s'han fet, que estaven previstes en els segons plans comarcals i que no s'han fet, i eren previstes fa quatre anys, i que, per tant, el que diem nosaltres és dir: bé, vejam, més enllà del que prevegin els tercers plans comarcals de muntanya, aquelles actuacions necessàries que no han quedat obsoletes, que demanen els ajuntaments i que demanen, al mateix temps, els ciutadans i el territori, doncs, en aquestes pendents, que s'havien d'haver fet de vuit anys o de quatre anys cap aquí, que encara no s'han fet, ens dotem d'un termini de dos anys per poder-ho desendreçar. Deixem de banda aquelles que estiguem tots d'acord que no cal fer-les perquè són obsoletes i perquè no són de prioritat; deixem-les de banda. Però aquelles que realment són necessàries, en un termini de dos anys –ja dic que s'havien d'haver fet fa vuit anys algunes i fa quatre anys unes altres–, fem-les en un termini de dos anys. Aquest és el primer punt de la Moció.

El segon punt de la Moció és crear una direcció general de muntanya que, dependent del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, impulsi una autèntica política de muntanya diferenciada de la que es practica a la resta del país; per tant, de caràcter transversal, de caràcter interdepartamental, que abasti tots els àmbits, que abasti tots els sectors i que garanteixi als ciutadans de les deu comarques de muntanya la mateixa igualtat d'oportunitats, el mateix nivell de vida i de drets dels quals gaudeixen els habitants del conjunt del país. Per tant, el punt número 2 no demana res més que el mateix que diu la mateixa Llei d'alta muntanya; per tant, és una altra obvietat.

El punt número 3 de la Moció diu: garantir el compliment dels objectius estratègics i de les actuacions incloses en els plans comarcals de muntanya actuals i futurs. Per tant, és una altra obvietat dir que es compleixi el fons, o sigui, la filosofia i les actuacions dels plans comarcals, aprovats solemnement per aquest Parlament, aprovats solemnement pel Govern de la Generalitat. Per tant, una altra obvietat.

El punt número 4: incorporar en els nous plans comarcals de muntanya les actuacions necessàries per tal de garantir la igualtat de connectivitat que permeti l'ús de les noves tecnologies en igualtat de condicions en tot el territori. És un moment importantíssim, és ara o mai;

això és tant com una revolució industrial. No podem deixar despenjats aquells nuclis més allunyats, aquelles zones del territori més despoblades d'aquesta revolució que suposen les noves tecnologies, i, per tant, o hi som ara en igualtat de condicions, o arribarem tard, una vegada més, i quedarem despenjats. El punt número 4, per tant, garantir igualtat d'oportunitats i de drets, tal i com diu la Llei d'alta muntanya, també en el camp de les noves tecnologies.

El punt cinquè de la Moció: adoptar les mesures corresponents per tal d'aconseguir que tots els ciutadans que habiten en aquestes zones de muntanya, mancats d'un servei de transport regular, puguin utilitzar, puguin gaudir dels serveis públics específics –com ara transport escolar i altres, però com ara el transport escolar, que ja existeix– com a element de comunicació per a les seues necessitats sanitàries, comercials, de relacions personals, etcètera. Sembla ben lògic que, si existeix un transport escolar, pugui ser utilitzat com a transport regular de viatgers sense que això suposi cap tipus de problema, i en algunes comarques de muntanya avui això no és possible, i en altres sí. Aquesta és, diguem-ne, la contrarietat, no?

I el punt 6 de la Moció que nosaltres proposem: incloure en els nous plans comarcals de muntanya les actuacions a realitzar a cadascuna de les deu comarques i que són competència de l'Administració de l'Estat perquè hi hagi el compromís de vetllar, compromís del Govern de la Generalitat, de vetllar per tal que es portin a terme.

En els nous plans comarcals de muntanya que s'estan elaborant ara, en alguns d'aquests plans comarcals de muntanya ja hi figura d'una manera molt explícita aquest afegit, és a dir, de vetllar..., el Govern de la Generalitat vetllarà perquè aquelles actuacions que depenen de l'Estat es duïguin a terme. Per tant, hi ha l'obligació de..., no, no es competència d'ells, evidentment, però un govern d'un país, un govern de Catalunya pot vetllar; per tant, entenc que és una altra obvietat; per tant, i si en alguns plans comarcals de muntanya figura aquest afegit, és lògic que figuren en tots els plans comarcals de muntanya que s'han d'elaborar, que s'han d'aprovar al llarg d'aquest any.

Això és tot. En tot cas després, en funció de la intervenció dels diferents grups, ens posicionariem respecte de les diferents esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Han presentat esmenes els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi i el Grup de Convergència i Unió. Pel Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Amb la màxima brevetat possible, per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi referents a aquesta Moció tan oportuna que presenta l'illustre diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Jordi Ausàs.

Crec que no hem d'entrar en una discussió de xifres, entre altres coses, perquè, certament, els documents que hem tingut a l'abast, cal reconèixer, com deia l'altre dia el conseller quan es va fer palesa la interpellació, que són xifres importants, estem parlant..., ell parlava de 90.000 milions de pessetes; en els documents dels quals hem tingut abast i que es poden consultar públicament, estem parlant de xifres al voltant de 21.000 milions de pessetes per als diferents sectors sobre els quals influeixen els diferents plans comarcals de muntanya. No entrarem en un debat de xifres, però sí que és important, i afirmar també unes paraules que va dir l'altre dia el senyor Jordi Ausàs, que és veure si realment la utilització d'aquests diners ha garantit els objectius que perseguien aquests plans comarcals de muntanya, i aquí és segurament on està la clau del debat.

Jo hi afegiria una altra qüestió, que em sembla que també és important i que l'hem de dir aquí, és a dir, on s'han invertit aquests diners, amb quins criteris i a quins ajuntaments han afavorit amb preferència i en detriment d'altres. I aquesta consideració la deixo perquè vostès objectivament puguin després, quan s'avaluï el compliment d'aquests plans comarcals, tenir present, també, aquesta qüestió que no és una qüestió menor.

Per tant, jo diria que l'altre dia, el conseller va tenir un excés de triomfalisme en parlar del compliment d'aquests plans comarcals, i jo crec que em referiré a alguns aspectes que estan lligats a les esmenes que nosaltres hem presentat en aquesta Moció i, entre altres coses, fer avinent la situació, per exemple, de la ramaderia a l'alta muntanya, la qual és un sector molt estratègic per al nostre territori. L'altre dia es va parlar aquí de les ICM, jo no m'hi tornaré a referir, però el conseller, en una resposta que feia al diputat que els parla, parlava d'una inversió mitjana al conjunt de les comarques d'alta muntanya aproximadament de 35 milions de pessetes, una mitjana que podríem dir per a aquests últims anys, la qual, si ho divideixen pel nombre de comarques d'alta muntanya, els donarà una xifra absolutament irrisòria. I aquí podrien sorgir algunes preguntes que no són menors, és a dir, plantejar-se si en aquest moment en comarques com l'Aran han desaparegut pràcticament tots els ramaders de muntanya, què passarà a la vall de Boí, avui patrimoni de la humanitat, i entre altres atributs, lògicament, referents a l'arquitectura, també pel seu paisatge, qui el mantindrà, aquell paisatge? Per què els ramaders de muntanya de Boí no seguiran el mateix camí de deserció que han seguit els ramaders de l'Aran? És evident, que els plans comarcals en això no han sigut eficaços i que cal replantejar-se la utilitat d'aquests plans i, especialment, de la inversió que s'ha fet a través d'aquest plans.

En el tema de l'ensenyament, però, la qüestió no és tampoc d'ordre menor, trenta-dues escoles estan avui en una situació absolutament límit, a punt de tancar-se, i quan tanquem una escola vol dir que posem data de caducitat al poble que tanca aquella escola. Per tant, aquest és també un altre element de reflexió que apunta la necessitat, com dèiem, de dotar el Pirineu de polítiques de discriminació, de polítiques que siguin capaces de donar eines als pirinencs per tal que puguin abordar aquestes problemàtiques.

Jo em referiré, també, a un altre problema que no és menor i que nosaltres hem presentat en una de les esmenes a aquesta Moció. Què ha fet el Govern, on era el Govern quan el sector elèctric al Pirineu s'ensorrava estrepitosament i deixava un autèntic forat negre en el teixit socioeconòmic del país? Què ha fet aquest Govern per prendre mesures, com s'han fet en altres regions de l'Estat espanyol, però també en altres comarques que han estat afectades pel desballestament de sectors com la mineria i s'han endegat programes per tal d'afrontar aquella realitat crítica en el conjunt dels ciutadans d'aquells territoris, què ha fet en el cas del Pirineu? Senzillament, el Govern no ha existit. Per tant, quan nosaltres en aquest moment estem reclamant un pla que tingui capacitat, no de reflotar el sistema elèctric, perquè, escolti'm, les empreses que en aquest moment exploten els recursos naturals del Pirineu continuen traient uns importants beneficis dels nostres recursos naturals; el drama és que hi ha gairebé més de mil persones que han passat a les jubilacions anticipades o directament han emigrat del nostre territori perquè s'han quedat sense feina, i aquesta és una qüestió no menor en algunes comarques, algunes d'elles que tenen realment molts i molts problemes per sortir endavant.

Per tant, demanar que paral·lelament els plans comarcals o des dels mateixos plans comarcals de muntanya s'habiliti un pla per fer front a la situació que s'ha generat amb el desballestament del sector hidroelèctric del Pirineu, no és una qüestió intranscendent, més quan les empreses hidroelèctriques han cobrat, fa poc, un bilió de pessetes dels fons públics i sabem que en l'ànim d'aquestes empreses estava, també, obrir algunes vies per tal de col·laborar en la línia de buscar alternatives a aquesta situació. Vostès, tinc la sensació que no ho volen veure, no ho volen entendre, Nosaltres, com alternativa que som, plantejarem al territori unes iniciatives en la línia de fer possible, perquè és possible fer-ho, algunes accions que vagin adreçades, justament, a recuperar en el terreny de la indústria actius en el mercat laboral del conjunt del Pirineu.

Escolti'm, i en l'àmbit de les comunicacions les coses no estan millor, quan demanem que cal un pla d'accés al Pirineu, i especialment incidir en aquelles comunicacions que són transversals; estem parlant d'obres que fa vuit anys que tenen projectes; estem parlant del túnel de la Bonaigua, per exemple, una obra que si en algun moment té sentit és justament avui, i una obra de la qual jo crec que el Govern ni tan sols s'atreveix a parlar-ne. És veritat que moltes d'aquestes obres estan vinculades i són competència de l'Estat central, però el seu sobiranisme també els ha d'impulsar, segurament, a buscar solucions, a parlar amb el Govern de l'Estat per tal que hi pugui haver un pla consensuat entre Generalitat i Estat que faci possible solucionar una vegada per totes els greus problemes que tenim en el tema de les infraestructures viàries.

Volem parlar, però ho ha fet el senyor Ausàs i, per tant, no m'estendré en el tema de les noves tecnologies, però, és clar, quan la xifra a l'Alt Urgell de pobles que pateixen situació de precarietat en les línies telefòniques, que encara no poden connectar ni tan sols

un fax, parlar d'arribar amb la banda ampla al Pirineu, certament, sona a gran utopia.

I, mirin, per acabar, jo els diré una qüestió que em sembla que pot acabar resumint una mica aquest concepte sobre la importància que tenen les inversions, però especialment la importància que tenen aquestes inversions si estan orientades a complir un objectiu determinat. A l'Aran, i és la comarca, em permetran, més propera i, per tant, de la que puc parlar amb més contundència i coneixement, vostès per a aquest any 2001 tenen un pressupost de 578 milions de pessetes; no cal que els expliqui els desequilibris territorials que existeixen en una comarca on hi ha, tot i que no coincideix amb el nord i el sud geogràfic, un sud i un nord, una zona molt desenvolupada i una altra que té autèntica precarietat en aquest moment. Doncs, vostès, d'aquest pressupost, el 80% íntegrament el destinaran a aquella zona especialment rica, i no dic que no faci falta, dic que el destinaran a la zona que, segurament, i si ho mirem des de l'enfocament de polítiques de reequilibri territorial, menys ho necessita, o, en tot cas, aquesta quantitat hauria d'anar també orientada a poder reobrir alguna escola en un país que tots tenim considerat com a ric, però que, en canvi, hem sigut incapaços en tots aquests anys de reobrir una sola escola en tots aquells pobles que s'ha tancat durant aquests anys.

I, per acabar, jo crec que aquesta Moció que presenta el senyor Jordi Ausàs era especialment oportuna i que nosaltres, crec que el que podem afirmar avui des d'aquí és que hi ha una evident necessitat que el Pirineu tingui possibilitat de participar en la presa de decisions polítiques i participar també, i especialment, en la gestió d'aquestes decisions polítiques. A això, nosaltres n'hi diem regió, això vol dir que avui és més necessari que mai dotar aquest país d'un sistema administratiu que permeti la participació dels territoris en aquesta presa de decisions i, per tant, fer possible aquella regió del Pirineu que, segurament, hauria d'abordar des del territori aquestes problemàtiques que en vint anys jo crec que hi ha una palesa evidència que no hem sigut capaços de solucionar.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en els meus nou anys d'alcalde de Sort i de president del Consell Comarcal del Pallars Sobirà, els plans comarcals de muntanya han estat una mica part de la meva vida política i, per tant, avui a la meva primera intervenció a l'hemicicle tinc el goig de parlar sobre aquest tema.

Responent a la Moció presentada pel diputat Ausàs, del Grup d'Esquerra Republicana, respecte al punt primer, que és la qüestió del termini de dos anys per executar les obres que falten per executar dels dos plans de muntanya anteriors al que en aquests moments estem a punt

d'iniciar, bé, s'ha d'acceptar per part del nostre Grup i per part del Govern de la Generalitat que hi ha una relació d'obres o actuacions previstes en els diferents plans comarcals de muntanya que avui dia encara no s'han executat. S'ha d'acceptar, també, que algunes obres previstes en els plans 95-99 han sofert retards considerables a causa de la política de contenció pressupostària que va afectar tot el sector públic. Al llarg de l'any 2000 s'han anat executant o s'han iniciat les obres més importants d'aquestes obres endarrerides el 97-98.

Cal, però, aclarir que el llistat d'incompliments o d'endarreriments –que n'hi ha– s'incorporen tots en un sac d'obres o actuacions que caldria pentinar perquè algunes d'aquestes s'han incomplert o bé no s'han realitzat. Per exemple, cal, a moltes obres que estan previstes als plans comarcals de muntanya, que els ajuntaments cedeixin solars, i hi ha moltes vegades dificultats per arribar a cedir el solar per part dels ajuntaments. Jo mateix, com a alcalde de Sort, tenia previst l'any 98, al Pla comarcal de muntanya, la construcció d'un CAP a la vila de Sort, i per les dificultats que ha tingut el nostre Ajuntament per disposar d'un solar adient per a la seva construcció, doncs, s'ha allargat i en aquests moments estem executant les obres i estem coberterant l'edifici del CAP. Sense anar més lluny, senyor Ausàs, el CAP de Ribes de Freser, del qual vostè mateix fa menció com a incompliment dels plans en la seva interpellació al conseller Macias, avui mateix encara no s'ha formalitzat la cessió del solar per poder fer la construcció de l'esmentat CAP. Trobaríem obres incloses en els incompliments que han presentat problemes greus d'execució per part dels ajuntaments, com són expropiacions, i que la mateixa política local ha anat arraconant, si més no durant alguns anys, i l'ajuntament ha anat cercant noves línies d'actuació municipal.

Altres projectes. Es preveu en el seu dia una direcció general concreta i queda en poc temps obsoleta i fora de lògica. Estem parlant, per exemple, del cas de la previsió d'inversió en cablejat de fibra òptica per part de l'extinta Direcció General dels Serveis d'Informàtica i Telecomunicacions. Estava previst en el segon Pla comarcal 20 milions de pessetes, per part..., a cada ajuntament cap de comarca, del 95 al 99. Posteriorment, s'ha substituït, amb bon criteri, la inversió pública en cablatge per l'obligatorietat de les operadores segons la filosofia de Localret, la filosofia que és: qui menja carn, també ha de rosegar o rompre els ossos.

La nostra opinió és que cal pentinar i descarregar els plans d'una sèrie d'incompliments o retards de les obres a executar, possiblement per dificultats dels ajuntaments o que han estat obsoletes –obsoletes– i posteriorment incloure aquestes obres en els nous plans per a l'execució al més ràpidament possible. Aquesta és la nostra opinió. Ens és impossible, però, tot i la bona voluntat d'aquest Grup i la conselleria, de resoldre els incompliments, d'adoptar l'acord d'executar les actuacions pendents en dos anys, com proposa el diputat Ausàs, d'Esquerra Republicana, atès que, pel coneixement que tots tenim de la lentitud de la mateixa Administració local, entre que s'inicia la redacció del projecte i el final de l'obra passa, ben segur, més de dos anys; ho tornàriem a incomplir o tornàriem a allargar els ter-

minis, i no és el meu desig, ni el del meu Grup Parlamentari, i tampoc ho és del conseller Macias, per respecte a les comarques de muntanya.

M'agradaria, finalment, incidir en el raonament que la conselleria de Política Territorial i el seu conseller insisteixen un cop i un altre amb bona part de raó –amb bona part de raó–, i tot i que s'ha de cercar alguns incompliments o allargaments dels terminis. El raonament és que és cert que hi han algunes actuacions que no estaven previstes als plans comarcals de muntanya i s'han realitzat; per exemple, a la nostra comarca, en l'any 95 –i penso que és a totes les comarques del Pirineu–, en un moment determinat es va plantejar anar a buscar a tots els estudiants, amb transport escolar, que hi havia, fins i tot als pobles d'una família, de tres famílies o de cinc famílies. Aquest transport escolar és una xarxa que funciona a tot el Pirineu; la despesa no es va preveure tampoc en el Pla comarcal de muntanya previ a aquesta decisió d'anar a buscar a tota la canalla estudiants del Pirineu. Tampoc s'hi ha posat mai una sèrie de depuradores que es van realitzar, com és la depuradora de Pont de Suert, de Trep, de la Pobla de Segur, de Sort. Bé, no parlem tampoc de les inversions dels fons europeus: del Leader I, del Leader II, de l'objectiu 5.b de l'objectiu FEDER, en aquells moments objectiu 5.b, de l'Interreg I i de l'Interreg II. Per aquest motiu, i per la dificultat d'executar aquestes obres que s'han endarrerit durant aquests vuit anys, el nostre Grup votarà en contra d'aquest punt de la Moció.

Quant al punt 2, que és la Direcció General de Muntanya –molt ràpidament–, ens queda pendent una gran discussió i una gran decisió a prendre en aquest Parlament sobre la divisió territorial de Catalunya, com a primer punt. En aquests moments, hi ha una secretaria per a les accions concertades d'urbanisme i habitatge del Departament de Política Territorial, que, entre altres funcions, té la de promoure, impulsar i coordinar els plans i programes del desenvolupament territorial que comportin la participació d'altres departaments i administracions. I, al mateix temps, el criteri que ha guiat sempre el nostre Grup Parlamentari és que el Govern ha de mantenir la seva capacitat d'autoorganització i considerem que el Parlament no ha de condicionar l'organització del Govern de la Generalitat. En aquest sentit, aquest punt el deixàriem, doncs: també el votàriem en contra. I també votàriem en contra de l'esmena d'addició presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi que inclou, com a responsabilitat d'aquesta proposada direcció general, les responsabilitats d'ordenació del territori, ensenyament, turisme i ramaderia, que ens sembla molt interessant parlar-ne, però que, en tot cas, en votar primer..., o sigui, la direcció general, doncs, quedaria també..., l'esmena, la votàriem en contra.

Respecte al punt tercer, que és garantir el compliment dels objectius estratègics i les actuacions incloses en els plans comarcals de muntanya, actuals i futurs, com sabem, els plans comarcals de muntanya estan prevists a la famosa Llei d'alta muntanya, del 9 de març del 83, i, entre altres objectius, és el de crear les infraestructures i equipaments necessaris, així com millorar els existents a les comarques de muntanya i aturar la regressió demo-

gràfica. Considerem que la iniciativa privada recolzada per les inversions de les administracions públiques i molt especialment la Generalitat de Catalunya ha avançat molt en l'assoliment d'aquests i altres objectius; per primera vegada, i després de moltes dècades, entre el cens del 91 i el padró del 96, s'ha registrat un creixement global positiu de la població d'aquest àmbit territorial, cosa insospitada solament fa deu anys.

Bé, per tot això, la Generalitat pensa que bona part dels objectius estratègics s'han complert, i ens proposem votar favorablement aquest punt 3 de la Moció, que assumeix la responsabilitat del compliment dels programes que s'inicien enguany i vetllar per l'assoliment dels esmentats objectius que hi ha. Votarem en contra de l'esmena d'addició del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi respecte a engegar el Pla de reactivació econòmica, tenint en compte que el Pla comarcal de muntanya ja és una eina de planificació i d'inversió compensadora...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps. (*Veus de fons.*) Pot acabar la frase.

El Sr. López i Pla

...d'uns desequilibris que té i ha de tenir en compte la situació econòmica de la comarca i els seus sectors en crisi o els punts dèbils.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Vigo i Sallent demana per parlar.*) Vostè demana la paraula per?

El Sr. Vigo i Sallent

Demano la paraula per al·lusions directíssimes, perquè ha parlat del meu poble i d'una informació que ha donat el senyor Macias, i jo, com a alcalde, el puc desmentir, evidentment, del que ha dit.

El president

Comprenc que hi ha una al·lusió més gran que que t'al·ludeixin el poble...

El Sr. Vigo i Sallent

Exacte.

El president

...malgrat que està aquí com a diputat de Catalunya i no del seu poble.

El Sr. Vigo i Sallent

Exacte. Molt bé. Però, vejam, m'he sentit alludit com a alcalde del meu poble.

El president

Té mig minut.

El Sr. Vigo i Sallent

Vejam, jo li volia fer avinent al senyor Agustí López..., que li trametés al conseller Macias, perquè té una molt mala informació, en el sentit que no sols tenim un terreny per al centre d'assistència primària de Ribes, sinó que en tenim dos. És més, ja ha vingut la responsable d'arquitectura de Sanitat per mirar-se el terreny. I fixi's si arriba a ser contradictori aquest tema que fins i tot la redacció del projecte d'aquest centre d'assistència primària surt enguany als pressupostos de la Generalitat. Imagini vostè com es pot fer un projecte quan encara no tenim els terrenys. Per tant, jo em sembla que estaria bé que el senyor diputat trametés al conseller l'error de les seves informacions.

Moltes gràcies.

El president

Li diré que ho faci. Gràcies. Té la paraula l'illustre diputada senyora Bet Font, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Jo no he viscut tant en pròpia pell els plans comarcals de muntanya com el senyor López o el senyor Vigo, i potser per això, si els hagués de dir què és el que primer em ve al cap quan sento les paraules «plans comarcals de muntanya», que és el que he viscut més aquí al Parlament, és que són promeses incomplertes, que són instruments en els quals s'havia posat moltes esperances, que és exemple d'un retard que se'n diu «retard històric»... —tot això s'ha anat repetint a les comissions, s'ha repetint en els plens, s'ha repetit quan parlem de pressupostos. Aquesta és la impressió que en tinc jo, dels plans comarcals de muntanya. I sap greu que sigui així, perquè em sembla que el que reflecteix és que hi han una colla de persones —moltes persones— que, proporcionalment als sis milions que hi ha al país, potser no són moltes, però que no es mereixen aquest oblit, i no es mereixen que visquin amb una inferioritat de condicions que la resta de comarques.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

De fet, cometríem un error si esperéssim que només els plans comarcals de muntanya resolguessin o compensessin aquestes desigualtats. En la Moció d'Esquerra Republicana es parla de la importància de la transversalitat, allà en el punt dos; és una cosa que afecta els diversos departaments, i no tot han de ser inversions multimilionàries —no és pas això—, sinó de pensar en la gent que viuen en unes comarques que fins ara han estat més oblidades.

Ens sembla que tenim dret a esperar i a demanar que les previsions i les promeses es compleixin, tal com es demana a la Moció. I això és el que no ha passat en els darrers anys: la gent d'allà dalt esperava una escola o esperava un hospital o un centre sanitari o el que sigui, però mentrestant, des del Govern, es destinaven els diners a altres prioritats que segurament moltes vegades

nosaltres no compartíem. No és just que hi hagi pobles que encara tinguin problemes amb l'electrificació o amb la xarxa d'aigües o que no tinguin transport públic, que, per tant, vol dir dificultats greus de mobilitat de les persones que allà hi viuen, sovint persones grans.

En aquest sentit, l'esmena 5, l'esmena cinquena d'Esquerra Republicana creiem que és una bona proposta, perquè del que es tracta tampoc és de fer volar coloms i de dir que hem de posar línies regulars d'autobusos allà on seria difícil que fossin justificades, però sí d'aprofitar els recursos dels quals disposem. El que passa és que ara, en aquests moments, el que s'està produint és que aquesta escletxa que hi ha entre les comarques de muntanya –i altres zones rurals, que també en podríem en altres moments– i la resta del país es pot fer encara més gran per culpa de l'accés o en aquest cas del no-accés a les noves tecnologies, tal com es recull també a la Moció d'Esquerra Republicana.

En general, estem d'acord amb la Moció, estem d'acord també amb les esmenes del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i desitgem que si el Grup de Convergència i Unió dona algun vot favorable en aquesta Moció, no sigui només un acte d'imatge o no sigui pensar que la resolució, doncs, potser es complirà –que de vegades passa així, que després ens n'adonem que al cap del temps han sigut resolucions incomplertes–, sinó que seria bo que significués realment una empenta important del Govern cap al desenvolupament de les zones de muntanya. Si això és el que es despremia de les paraules del senyor López, que semblava que el Govern ja veu que és important, doncs, que es demostrés més amb fets.

I ja que parlàvem de desenvolupament de les zones de muntanya, des del nostre Grup, ens agradaria de fer un toc d'atenció en el sentit que hem d'estar molt al cas amb quin tipus de desenvolupament volem, que ha de ser un tipus de desenvolupament que sigui realment per a la gent de la zona, que afavoreixi el tipus d'activitat, que no posi en perill o que no hipotequi el futur, és a dir, que, per exemple, no faci malbé un dels grans potencials que tenen aquestes comarques com és el seu medi ambient. En aquest sentit, l'esmena del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la cinquena, que parla de la importància de les comunicacions i de la comunicació transversal..., creiem que és important, és bàsic que hi hagi una bona comunicació, però, alhora, hem d'estar alerta que, en la construcció d'aquestes vies de comunicació, no hi escatimem ni un ral, perquè és important que es facin ben fetes i que es facin minimitzant al màxim l'impacte que aquestes vies poden tenir. De fet, això no és una cosa que s'hagi de fer només en les carreteres de les zones de muntanya, sinó que s'ha de fer a tot arreu.

Bé, només per acabar, dir que nosaltres estem d'acord amb la Moció i que hi donarem el nostre vot favorable.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president; des de l'escó estant. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, si s'ha fet publicitat d'alguns temes, molta publicitat d'alguns temes, fins i tot més publicitat que les diferents inauguracions de l'Eix Transversal de Catalunya, ha estat dels plans comarcals de muntanya: cada vegada, la presentació d'un pla, a cada comarca, cada vegada que s'ha vist un pla, no solament amb rodes de premsa per part dels membres del Govern, sinó que, a més a més, moltes vegades, quasi poble per poble, de les diferents comarques. I, com a eina –i se n'ha parlat–, els plans comarcals de muntanya són una molt bona eina. I, com a aquesta eina, la gent que habita a les comarques d'alta muntanya, doncs, ha tingut molta confiança en aquests mateixos plans.

Però s'ha vist reiteradament..., perquè cada període de sessions –cada període de sessions– algun dels grups de l'oposició presentem alguna interpellació sobre els plans comarcals de muntanya, parlem dels seus incompliments, parlem, a la vegada, de les dotacions que s'han de tirar endavant perquè es compleixin aquests plans comarcals de muntanya, però també, a la vegada, el Govern ens diu cada vegada –valgui la redundància– que s'hi està invertint. I és ben cert: s'hi està invertint.

Però el que sí que nosaltres, avui, en aquesta Moció presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya –que després explicaré quins són els punts als quals donaríem suport i a quins no donaríem suport i quin és el raonament–, el que sí que voldríem celebrar d'entrada és una cosa que almenys hem entès o s'ha després de la intervenció de l'illustre diputat senyor Agustí López, del Grup Parlamentari Convergència i Unió, que és que es retiraven les esmenes del Grup Parlamentari Convergència i Unió. Ja hem donat un pas endavant, perquè aquestes esmenes són inacceptables; és a dir, «continuar vetllant» perquè, a la vegada, després puguem estudiar-ho, la veritat, em sembla que les comarques d'alta muntanya no es mereixen el que és alguna de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Convergència i Unió.

Sí que voldríem fer alguna referència també al que ha estat la presentació de l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs, quan fa referència a una direcció general de muntanya; voldria començar per aquest punt, senyor Ausàs. Nosaltres creiem que la capacitat d'organitzar-se l'ha de tindre el Govern; que, en tot cas, hi ha una secretaria d'accions concertades –s'ha dit per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, però, en tot cas, creiem també que és més l'objectiu –almenys des del Grup Popular– que s'acompleixin aquests plans, que són plans interdepartamentals, que no anar a buscar una direcció general de muntanya en aquest moment. No li donarem suport en aquest moment, esperant i desitjant que també la nova organització territorial de Catalunya..., i sap perfectament també quin és el posicionament del Grup Popular al respecte: és que hi hagi una regió o vegueria –per dir-ho d'alguna manera– que englobi comarques d'alta muntanya.

Tampoc li donarem suport en el punt sisè de la seva Moció, quan fa referència al que són actuacions a realitzar per part del Govern de l'Estat, perquè –sí que ho

ha dit vostè-, en alguns moments i en alguns plans, el Govern de la Generalitat està incloent actuacions que s'han de fer per part del Govern de l'Estat, però aquests són uns plans comarcals del Govern de la Generalitat de Catalunya i d'actuacions de la Generalitat de Catalunya, perquè, en tot cas, hi faltarien d'altres aspectes. I les actuacions de les diputacions provincials?, que també hi són. Hauríem de demanar-les. I actuacions previstes pels diferents municipis, també importants, sobretot capitals de comarca d'aquestes mateixes comarques? També hauríem d'incloure-les. Però llavors no estariem parlant dels plans comarcals de muntanya que emanen, a la vegada, de la Llei d'alta muntanya, de l'any 83; estariem parlant d'uns plans entre diferents administracions, a executar en el territori. Evidentment que el Govern de la Generalitat ha de vetllar perquè les actuacions de l'Estat, les actuacions de les diputacions, i també les promeses, de vegades, de les corporacions locals, es compleixin. Però creiem nosaltres que aquest no és un aspecte, en aquest moment, que hagi d'incloure la Moció que vostè ha presentat.

Sí que li donarem suport en els punts 3, 4 i 5 de la seva Moció. I, quant al primer punt, nosaltres lamentem que, entre les diferents esmenes i el seu mateix text, no s'hagi pogut arribar finalment a un text transaccionat. Creiem que és pràcticament impossible el que vostè està..., o ha escrit el seu Grup Parlamentari en aquest text. És a dir, totes les actuacions incomplertes, garantir-les en un termini de dos anys, senyor Ausàs, vostè sap perfectament que és impossible d'assumir pel Govern de la Generalitat en aquest moment; creiem nosaltres que és impossible d'assumir el conjunt d'actuacions pendents, perquè això és, sens dubte, el que faria retardar actuacions que en aquest moment estan previstes pels mateixos plans comarcals de muntanya. Lamentem, com li dic, en nom del Grup Popular, que no s'hagi pogut arribar a un text transaccionat, finalment, pel que fa referència a aquest primer punt.

Sí que, per acabar, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, dir que nosaltres també tenim algunes interpellacions..., o una interpellació, concretament, pendent pel que fa referència als plans comarcals de muntanya i als seus compliments. El que sí que els demanàrem, al Govern de la Generalitat i al Grup Parlamentari que li dóna suport, de Convergència i Unió, és que, d'una vegada per totes, val més que vostès facin uns plans adaptats al que són realitats que puguin assumir, i no facin més cants de sirena i, d'alguna manera, prenguin el pèl, com l'han estat prenent moltes vegades, a les ciutadanes i ciutadans d'alta muntanya, a les ciutadanes i ciutadans de les comarques de muntanya de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de manera molt breu, en primer lloc, agrair a tots

els diputats dels diferents grups, doncs, que ens hem trobat al llarg de força estones d'aquest llarg Ple per poder arribar a acords respecte a aquesta Moció..., i agrair de manera molt especial al diputat Agustí López..., perquè em consta, doncs, que ha treballat i, en fi, ha tingut moltes converses amb representants del Govern per poder, doncs, aportar més contingut a la resolució que finalment aprovarem aquí. Em consta perquè el senyor Agustí López, com tothom sap, doncs, és coneixedor d'aquesta problemàtica, tant o més que qualsevol dels que som aquí; jo diria que molt més en molts casos, no?

Pel que fa al primer punt de la Moció, que no és acceptat, home, és veritat: nosaltres hem posat un termini de dos anys; tenint en compte que són actuacions que s'havien d'haver fet fa vuit anys o fa quatre anys o fa set anys, doncs, home, calia posar-hi una data. Ara bé, és clar, no ens hem posat d'acord perquè per part del Govern tampoc no s'estava disposat a fer-ho en dos anys, ni a fer-ho en tres anys, ni a fer-ho al llarg de la legislatura, i, és clar, si no es volen posar d'acord dos, amb un de sol no n'hi ha prou.

Pel que fa al segon punt, crear una direcció general de muntanya, doncs, molt bé... S'hi podien presentar també esmenes, i evidentment que el Govern té la competència per poder organitzar-se com millor cregui, però, si no és la direcció general, pot ser una subdirecció general o pot ser un altre estament, perquè, en definitiva, el que cal aquí és no marejar la gent, no marejar els municipis i dur a terme una política de muntanya de caràcter transversal, que, com hem dit abans, doncs, abasti tots els àmbits i els departaments. Per tant, ens hauríem pogut entendre també, no?

En fi, agrair, doncs, també al Grup de Convergència i Unió que hagi retirat les esmenes que havia presentat respecte als punts tercer, quart i cinquè. I, francament, no entenc, doncs, l'anunciat vot contrari al punt sisè, quan realment el Govern de Catalunya, és a dir, el Departament de Política Territorial ja inclou aquestes actuacions que competeixen a l'Estat, les inclou en els nous plans comarcals de muntanya, i hi posa que vetllarà pel seu compliment. Per tant, no acabo d'entendre que aquí votin una cosa que, de fet, estan duent a terme amb els nous plans comarcals de muntanya, i, en tot cas, doncs, segurament es deu a la relació que és evident que té i que manté amb el Partit Popular en aquesta cambra.

En tot cas, agrair també, perquè nosaltres entenem que són aportacions molt positives i enriquidores de la Moció, les esmenes que presenta el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El primer punt, la seva primera esmena, doncs, detalla molt encertadament quins són els àmbits i els sectors en els quals s'ha de dur aquesta política de muntanya transversal en el camp de la ramaderia, de les polítiques socials, culturals, etcètera. Per tant, nosaltres acceptem i votarem favorablement aquesta esmena.

De la mateixa manera que acceptem i votarem favorablement el fet d'incloure en aquesta Moció la necessitat d'impulsar les economies d'aquelles zones que han patit el desmantellament de les indústries elèctriques.

Sovint diem que els grans beneficiats de les indústries elèctriques del Pirineu rauen molt lluny del Pirineu i que, per tant, doncs, en el moment en què s'han desballestat aquestes instal·lacions, allà no hi ha quedat absolutament res. Per tant, igual com s'ha produït en les zones mineres en declivi, a les zones que han tingut indústries hidroelèctriques caldria també aquesta discriminació positiva per recuperar la seua economia.

I també l'esmena tercera del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi: és bo fer un pas més enllà del Pla de carreteres de Catalunya i, doncs, marcar un calendari d'inversions i un pla d'actuació dels principals eixos que comuniquen el Pirineu, els principals eixos viaris. Aquí no s'està parlant d'executar ni de posar una peseta avui per avui, sinó de dir què volem fer, quan ho volem i, doncs, amb quina prioritat ho volem fer.

Per tant, anunciar el vot favorable a les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. Si no ho he entès malament, per tant, a efectes de la votació de demà d'aquesta Moció, el Grup proponent, d'Esquerra Republicana, accepta les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi als punts 1, 2 i 3; hi ha retirades les esmenes del Grup de Convergència i Unió als punts 3, 4 i 5, i no s'accepten les esmenes número 1 i número 6 del Grup de Convergència i Unió. És així, oi? *(Pausa.)* D'acord.

Això és... Senyor Fabregat, per què demana la paraula?

El Sr. Fabregat i Vidal

Sí, no, per efectes de votació per al dia de demà, que ara hi ha fet referència vostè mateix, demanaríem votació separada dels punts 3, 4 i 5 de la resta, després d'haver estat incloses les esmenes per part del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i acceptades pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És a dir, votació separada dels punts 3, 4 i 5.

El vicepresident primer

Conjuntament, oi?

El Sr. Fabregat i Vidal

Conjuntament. De la resta. Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat.

Proposició de llei sobre els drets d'informació concernent la salut i l'autonomia del pacient, i documentació clínica (tram. 202-00070/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és el debat de votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre la Proposició de llei sobre els drets d'informació concernents la salut i l'autono-

mia del pacient, i documentació clínica. Atès que aquesta Proposició no té esmenes reservades, per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En nom del Grup de Convergència i Unió, senyor Jaume Camps...

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, des de l'escó estant... Els grups parlamentaris, atès que no hi ha cap esmena, i atès que havíem consensuat aquesta Proposició de llei en ocasió de la seva presa en consideració, hem decidit donar per reproduïts els arguments i passar directament, quan pertoqui, a la votació.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Camps. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Espasa em diu que no hi ha intervenció i que assumeix les paraules del senyor Camp. En nom del Grup Popular, senyora Dolors Nadal... No hi ha intervenció tampoc. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Ridao em diu que tampoc hi intervé. En nom d'Iniciativa per Catalunya - Verds, tampoc hi intervé, em diu el senyor Boada.

Per tant, passarem també demà directament a la seva votació.

Projecte de llei de l'impost sobre grans establiments comercials (tram. 200-00027/06)

Reprenem ara el quart punt de l'ordre del dia, que estava ajornat d'aquest matí, el Projecte de llei de l'impost sobre grans establiments comercials. Té la paraula, per presentar aquest Projecte de llei, el conseller del Govern *(veus de fons)*..., em demanen uns instants per avisar-lo. Haig de dir que és cert que el fet de no poder avisar per a la votació, acabat cadascun dels temes de debat, potser desconcerta una mica. Esperarem un moment que vingui el conseller d'Economia.

(Remor de veus.)

D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller d'Economia, Finances i Planificació, senyor Artur Mas.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Senyor president, senyores i senyors diputats, em complau molt comparèixer davant de la cambra per presentar aquest Projecte de llei de l'impost sobre grans establiments comercials. Aquest Projecte de llei té el seu origen en un encàrrec del Parlament de Catalunya, de fet. En virtut de la disposició addicional segona de la Llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per enguany, per a l'any 2000, el Parlament va encomanar al Govern la realització d'un estudi i, si esqueia, d'un projecte de llei sobre l'establiment d'un tribut que re-

percutís les despeses i les inversions originades per les grans superfícies comercials. Tres anys abans, el mateix Parlament de Catalunya, recollint el sentit d'un àmplia demanda social, va aprovar la Llei d'equipaments comercials, que en l'article 15 ja preveia la possibilitat de creació de tributs propis amb la finalitat de: u, fomentar la modernització dels equipaments comercials de Catalunya, i dos, desenvolupar plans d'actuació en àrees afectades pels nous emplaçaments de grans equipaments comercials.

En compliment del mandat del Parlament, al llarg de l'estiu d'aquest mateix any es va realitzar l'estudi sol·licitat amb l'objectiu de dissenyar un tribut que donés satisfacció a aquella demanda i alhora fos respectuós amb el marc legal vigent. Les conclusions d'aquest estudi van ser que l'adequació del tribut al marc legal vigent requeria configurar-lo com un impost amb caràcter marcadament extrafiscal.

En efecte, la jurisprudència constitucional remarca que per a l'actuació normativa de les comunitats autònomes en aquest àmbit, cal un doble títol habilitant. Per una part, s'exigeix ostentar la potestat estrictament tributària, és a dir, la facultat de crear tributs propis, que reconeixen, aquesta facultat, els articles 133.2 de la Constitució espanyola i l'article 44 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i, per una altra banda, la titularitat de la competència material per tal d'atendre la finalitat perseguida.

Respecte d'aquesta darrera exigència, cal assenyalar que la Generalitat de Catalunya té atribuïdes les competències normatives corresponents en les matèries d'ordenació del territori, comerç interior, protecció del medi ambient. I certament, la finalitat de l'impost sobre grans establiments tendeix a la correcció i a la compensació de l'impacte territorial i medi ambiental que pot ocasionar aquest fenomen de concentració de la distribució en grans superfícies comercials, així com a l'atenció de les necessitats de modernització i foment del comerç integrat en trama urbana.

Resulta palesa, doncs, la concurrència del títol habilitant, material que el Tribunal Constitucional exigeix com a requisit previ de viabilitat de qualsevol tribut propi extrafiscal de les comunitats autònomes; més concretament, sembla difícilment objectable que la implantació d'explotacions comercials en grans superfícies, en bona part dels casos perifèriques als centres urbans, produeix un impacte sobre l'equilibri i l'ordenació territorial del país, tant per la construcció de noves àrees urbanitzades en les rodalies dels centres comercials, com per l'increment del nombre total de desplaçaments que generen. Aquestes circumstàncies imposen –sovint sense alternativa– l'ús de l'automòbil particular per accedir als centres, amb conseqüències indesitjades tan previsibles com la saturació periòdica de la circulació rodada en les zones afectades i el consegüent augment dels índexs de pol·lució atmosfèrica. La implantació d'aquests establiments comporta, així mateix, la construcció d'accessos i vials i la intensificació de les tasques d'ordenació del trànsit i de manteniment de la xarxa viària per causa de la seva sobreutilització; actuacions totes elles que han de realitzar les administracions públiques competents.

D'altra banda, les grans empreses de distribució i de venda al detall es beneficien d'una inicial posició de preeminència econòmica i financera que els permet anar augmentant la seva competitivitat respecte del petit i mitjà comerç, incapaç de mantenir la seva quota de mercat davant dels avantatges que ofereixen al consumidor els grans establiments comercials. La utilització de superfícies extenses, que en ella mateixa ja és expressió de capacitat, no fa sinó incrementar aquestes diferències com a conseqüència de la vis atractiva que exerceixen sobre els consumidors, amb un risc paral·lel de desertització dels centres urbans i d'alteració del model de ciutat que és característic dels països mediterranis. Des d'aquest punt de vista, l'impost tendeix a reequilibrar la posició competitiva d'un i d'altre tipus d'empreses, incidint sobre la superior capacitat econòmica de les que per la seva gran dimensió gaudeixen d'una posició de domini en el mercat.

Pel que fa a l'estructura de l'impost que proposa aquest Projecte de llei, el Projecte de llei inicial consta de deu capítols amb un total de vint-i-dos articles més dues disposicions addicionals i una disposició final.

Del capítol primer cal destacar en primer lloc la configuració de l'objecte de l'impost, que grava l'especial capacitat econòmica d'aquells establiments que, pel fet de disposar de grans superfícies: u, ostenten una situació dominant en el sector, i, dos, poden generar unes externalitats el cost de les quals no assumeixen els propis establiments. També cal assenyalar la previsió d'afectació dels ingressos obtinguts per aquest impost, el foment de mesures per a la modernització del comerç urbà de Catalunya, així com el desenvolupament de plans d'actuació en àrees afectades pels emplaçaments de grans establiments comercials, afectació que palesa la naturalesa extrafiscal de l'impost.

El fet imposable del nou tribut, recollit en el capítol segon, està constituït per la utilització de grans superfícies amb finalitats comercials per raó de l'impacte que pot ocasionar sobre el territori, el medi ambient i la trama del comerç urbà. A aquests efectes, s'entén per utilització de grans superfícies la realitzada pels grans establiments comercials individuals dedicats a la venda al detall i que disposen d'una superfície de venda igual o superior als 2.500 metres quadrats. S'estableix una exempció per a aquells establiments que, ocupant una gran superfície, es dediquen a la comercialització d'una gamma de productes que no afecten el consum de masses i que tenen, alguns, una difícil ubicació en el casc urbà; és el cas dels establiments de venda de vehicles, de materials per a la construcció, de maquinària i de subministraments industrials, així com dels centres de jardineria.

En el capítol tercer, es configura el subjecte passiu del nou tribut, com el titular de l'establiment individual de venda al detall que utilitza la gran superfície, amb independència que es trobi o no ubicat dins un gran establiment comercial col·lectiu.

Quant a la base imposable de l'impost –regulada en el capítol quart–, aquesta, la base imposable, està constituïda per la superfície total de l'establiment, integrada, aquesta superfície total, per la superfície de venda, per

la superfície destinada a magatzems, tallers, obradors i espais de producció i per la superfície d'aparcament. Val a dir que en la tramitació parlamentària s'ha introduït una millora tècnica important que consisteix a establir un mínim exempt de tributació per tal d'evitar que es produeixi el que s'anomena un «error de salt», que perjudicaria aquells establiments que superen de pocs metres la dimensió mínima per considerar-los com a subjectes a l'impost. Així, es deixen fora de gravamen els primers 2.499 metres quadrats de superfície de venda i també la part proporcional corresponent a les superfícies destinades a magatzems i aparcament.

En un altre ordre de coses, la ponderació de les externalitats negatives que poden produir aquests grans establiments troba una adequada traducció a l'hora de configurar els elements quantificadors del tribut. D'aquesta forma, s'introdueixen dos paràmetres que permeten modular la càrrega tributària per tal d'adequar-la millor a les finalitats del tribut. Aquests dos paràmetres són els següents. Per una banda, s'han establert uns coeficients reductors de la base imposable en funció de la superfície del terreny ocupada per la projecció horitzontal de l'establiment, de manera que hom dispensa un tracte diferent a aquell gran establiment comercial individual que ocupa menys terreny respecte d'aquell altre que consumeix una més gran extensió de sòl, per raó de les diferències existents entre ambdós pel que fa a l'impacte mediambiental i territorial. I per una altra banda –segon paràmetre–, s'estableix un supòsit de bonificació en la quota que afecta aquells grans establiments comercials individuals als quals es pugui accedir per una combinació de mitjans de transport. En relació amb aquest segon paràmetre, el dels mitjans de transport, cal assenyalar que el projecte inicial establia una bonificació del 50% que afectava aquells grans establiments comercials individuals als quals es podia accedir per tres o més mitjans de transport públic, inclòs el servei de taxi.

En la tramitació parlamentària, s'ha vist, però, la necessitat d'estendre aquesta bonificació a aquells grans establiments comercials individuals situats en poblacions de menys de 50.000 habitants no integrades en l'àmbit d'actuació de l'autoritat metropolitana de transport, l'ATM, als quals es pugui accedir per dos o més mitjans de transport públic, inclòs el servei del taxi. S'estén també a aquests altres municipis de menys de 50.000 habitants, però enlloc de tres mitjans de transport combinats, amb dos, inclòs el servei del taxi, n'hi haurà suficient per gaudir de la bonificació. D'aquesta manera s'evita la discriminació que, altrament, podrien patir aquells centres ubicats en poblacions on l'existència de transport públic no és obligada, d'acord amb la Llei municipal de Catalunya. Per tal de compensar els previsibles efectes que sobre la recaptació tindria aquesta mesura, el percentatge de bonificació disminueix des del 50% fins al 40%. És remarcable com, novament, l'aportació positiva del debat parlamentari ha contribuït a adequar de forma més precisa l'estructura de l'impost a les finalitats de la llei.

Resulta obligat, també, significar l'atenció que es dispensa a aquells establiments que, per raó de les dimensions de les mercaderies que comercialitzen, per exem-

ple, els mobles, les portes i les finestres, requereixen una superfície més gran. El projecte inicial havia previst una reducció del 30% de la base, però, en atenció a les especials característiques d'aquests sectors, i amb la voluntat d'assolir el màxim consens parlamentari, s'ha acceptat una millora que consisteix a incrementar aquesta reducció des del 30% previst inicialment fins al 60% que consta finalment.

En el capítol setè, dedicat al règim de gestió de l'impost, s'estableix la creació d'un padró anual elaborat a partir de les dades que estan obligats a declarar els subjectes passius. En relació amb el pagament de l'impost, cal destacar que la llei preveu que es faci mitjançant rebut i també la possibilitat de domiciliar i fraccionar el pagament.

Finalment, comentar que, amb la presentació d'aquest Projecte de llei de l'impost sobre grans establiments comercials, el Govern dóna compliment al mandat del Parlament i contribueix a complementar els efectes de la Llei d'equipaments comercials, amb l'objectiu de fomentar un sistema de distribució eficient que permeti assegurar el proveïment dels consumidors amb el millor nivell de serveis possible i el mínim cost de distribució, i que permeti també la millora continuada en els preus, en la qualitat i en les condicions d'oferta i de servei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, per la seva atenció.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, honorable conseller. Permeti'm que els posi en coneixement –que, d'altra banda, els ponents coneixen ja– d'una correcció d'errors a aquest Projecte de llei; en l'article 3, on diu: «d'acord amb els criteris que estableix la Llei 16/2000, de mesures fiscals i administratives», ha de dir: «d'acord amb els criteris que s'estableixen per llei del Parlament de Catalunya». Em fa l'efecte que tots vostès la coneixen ja, però em poso en el seu coneixement.

Passem ara al debat per defensar les esmenes dels grups que les han presentat. En nom del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt ràpidament, el nostre Grup manté vuit esmenes per a aquest debat. Li anuncio, senyor president, que només mantenim la número 1, la número 2 i la número 9. Per tant, les altres, les retirem totes en aquest moment.

Les esmenes que presentem, senyores i senyors diputats, que són quatre, bàsicament són tres. Una té dues esmenes, que és la primera i la darrera, que van referides a allò que nosaltres diem que la Llei de l'impost, quan es refereix a les superfícies comercials que grava, hauria de tenir en compte el que diu la Llei d'equipaments comercials respecte al que és una gran superfície. Sembla difícil d'entendre que, quan aquí hem estat capaços de fer una llei que té com a objectiu, entre molts d'altres, però molt especialment, determinar què

és una gran superfície comercial, i arribem a dir quants metres són per cada un dels trams dels municipis i com queda afectada després a partir del Pla territorial sectorial, que, a l'hora de fer la Llei de l'impost sobre aquestes grans superfícies, ens anem a buscar una altra mesura que no sigui la que la mateixa llei ens diu que és la gran superfície.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Probablement, això s'hauria pogut resoldre amb una modificació del títol; probablement, n'hi hauria hagut prou. Però com que no se li escapen al meu Grup les raons que poden haver portat el Govern a fer aquesta proposta a partir dels 2.500 metres quadrats, no serem nosaltres qui entrarem a crear possibles esquerdes a la Llei, de cap de les maneres. I, per tant, posada de manifest davant de la cambra la incongruència entre el que diem que és gran superfície a l'hora de legislar-les i el que diem respecte a l'impost, els anuncio que, per no crear cap mena de fractura en la Llei i en el seu futur, que voldríem que fos esplendorós i que funcionés com nosaltres hem volgut des del primer dia, quan demanàvem que es fes, retirariem aquestes dues esmenes. Lamentem que algú n'hagi l'explicació pública de dir: «Vostès, el que volen és que els petits paguin més.» No és aquesta la raó. Nosaltres el que volem posar és de manifest la incongruència entre els dos textos legals.

I després ens queden dues esmenes més que mirarem molt ràpidament. A veure, l'impost té com a objectiu –i ens sembla bé– dotar d'un pla de modernització. Un pla de modernització comercial, doncs, segurament, inclourà la necessitat de construir aparcaments. En el treball normal, en el món comercial als municipis, una de les coses que reclama de l'Administració és que, les zones comercials, les dotem de zones d'aparcament. I nosaltres diem en aquesta esmena, a l'hora de buscar els coeficients que s'apliquen de reducció respecte a l'existència de pàrquings en els diferents establiments, que aquells establiments, grans superfícies que disposin d'aparcament, que posin a disposició dels ciutadans en general el seu ús, tinguin una reducció en aquests coeficients que se'ls aplica, perquè ens sembla raonable que es pugui fer així, perquè estalviarà els recursos públics en la construcció d'aparcaments. Hi han alguns establiments que obren els seus aparcaments a les hores d'activitat, fora de les activitats els tanquen... Ens sembla que podria ser una raó d'estalvi per a tots plegats, el fet que, si aquests aparcaments es posen a disposició del conjunt dels ciutadans durant tot el dia, poguessin tenir un tractament fiscal adequat, més que res per poder pal·liar, en part, les despeses complementàries que se'ls pogués generar.

I, en darrer terme, la última esmena que els presentem és una més de matís, més d'intentar lligar, també, aquesta Llei amb la Llei d'equipaments comercials que veurem demà. I és respecte al tema de la inspecció, en què demanem que s'hagi fet totalment el cap de cinc anys. Per què ho diem? Home, no és que no ens vulguem fiar i malpensem de les declaracions de les persones, sinó que, d'aquestes dades, no només aplicarem l'impost; d'aquestes dades també haurà de funcionar el Servei de la Competència de Catalunya, que es crearà, perquè s'haurà de determinar d'acord amb la

lleï quines són les quotes de mercat que tenen unes i altres societats, i, per tant, s'haurà d'entrar, sense cap mena de dubte, a comprovar aquestes dades per poder determinar quina és exactament l'existència de quota de mercat que uns i altres tenen. I diem, amb la nostra esmena –jo crec que des d'una posició de molta prudència–, que aquesta revisió s'hagi fet al cap de cinc anys. Entre la quantitat de nombre de grans establiments que es veuran subjectes a aquesta precisió, que no són molts, i els cinc anys, jo crec que això ens ho podien haver atès i no ho han fet.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, mantenim les dues esmenes aquestes i retirem les altres dues, la número 6, senyor president, i la número 2.

El president

La 6 i la 2 queden vives.

El Sr. Clòfent i Rosique

Retirem la 9 i la 1. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies a vostè, senyor diputat. El senyor Josep Lluís López Bulla, per part d'Iniciativa per Catalunya - Verds. Té deu minuts.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, molt honorable senyor. Haig de dir, d'entrada, que hem treballat a la Comissió molt intensament, a la ponència, i que les nostres discussions han estat certament fructíferes, i una part no menyspreable del nostre debat, del nostre fecund debat, ha estat la reconeguda perícia del lletrat senyor Pere Sol, cosa que un servidor li agraeix molt de veres.

Aquest document que presentem a l'atenció de vostès –després parlaré seguidament de l'esmena–, ho veiem des del meu Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds amb bons ulls i d'una manera positiva, austerament positiva. I esperem que, una vegada sigui aprovat, no provoqui cap recurs a *sensu contrario* –després diré per què. Jo crec que seria un greu error, i la veritat és que no tenen motius seriosos els que s'oposen a les mesures que estem plantejant, ni tampoc amb aquesta ressonància mediàtica que estan aprofitant contra l'impost, per exemple, entre d'altres, l'Asociación General de Grandes Empresas de Distribución o la mateixa CEDAC. No és, per tant, rigorós que aquest tribut sobre grans superfícies vulneri, com s'ha dit de forma imprudent, les normes de la competència de la Unió Europea. Crec, sincerament, que el Parlament no farà el ridícul aprovant aquesta Llei. Ara, la gent o certa gent sol ser molt tossuda, i jo crec, senyor conseller Mas, que hem de ser un xic curosos i ser molt austers perquè quan es parla, i m'ha semblat escoltar-li a la seva intervenció que aquesta Llei pot provocar un reequilibri entre grans establiments i petits, això al Tribunal Constitucional li importa un «pito». És més, el Tribunal de la Competència europeu, doncs, li donaria arguments, ja dic, a *sensu contrario*, de manera que, jo crec que

seria oportú, doncs, ser austers en aquesta explicació i no ser excessivament..., no dic triomfalistes, sinó excessivament publicistes de tot això.

Jo crec és necessari prestar atenció al preàmbul de la Llei –i ha fet molt bé el conseller parlant d'això–, perquè es diuen coses d'una rellevància notable. Són les tesis del teorema d'aquest impost que la seva línia argumental indirectament diu que es confronta, ara, amb la posició dels sectors empresarials que s'hi oposen, amb uns raonaments que jo diria que són fruit del sentit comú. El preàmbul diu que sembla difícilment objectable que la implantació d'explotacions comercials, en la majoria dels casos perifèriques als centre urbans, produeix un impacte en l'equilibri i l'ordenació territorial del país. Difícilment objectable, diu de manera rotunda; *ergo*, cal una compensació, cal la compensació de l'impost. I més endavant es parla de les potencials externalitats negatives que la implantació d'aquests, és a dir, els grans establiments comercials, produeix tant en el sector de la distribució comercial com en l'ordenació territorial i en el medi ambient. I com a colofó argumental, s'afirma allò de la posició dominant del sector. Afortunadament, no hi ha més arguments, i dic «afortunadament» perquè aquestes justificacions em fan recordar els crits dels anys seixanta i setanta, quan dèiem alguns «qui contamina, paga», i més tard, alguns vam aprendre que el millor és no contaminar.

Malgrat aquestes limitacions, que no són conceptuals, el meu Grup es partidari d'aquest impost, i ja he dit abans que fem una valoració molt austera, positiva. La nostra opinió és que aquesta Llei és necessària tal com estan les coses i que, d'aquest debat, no en sortirem amb mala cara, encara que no se'ns hagi acceptat que la quantitat total que resultarà d'aquest impost, que és l'esmena, fos gestionat per una comissió de seguiment integrada pel Departament d'Indústria, Comerç i Turisme, els representants del sector i les entitats municipalistes, juntament amb el sindicalisme confederal català, que la mantinc en aquest Ple. I per què la mantinc? Perquè més enllà del muntant dels diners que resulti de l'aplicació de l'impost –que, de totes formes, serà important–, pensem que cal un control d'aquest i, especialment, de la seva gestió.

És a dir, si es compleix la finalitat de l'impost que estem aprovant. Jo crec que no sobra cap institució que figura en aquest article, cap, però, al nostre parer, hi ha una manca notable, que és un col·lectiu organitzat del sindicalisme confederal català més representatiu, perquè sovint es parla de la responsabilitat i del sentit de país que tenen les nostres organitzacions confederals. De manera que jo penso que aquesta mancança entorbeix un xic el grau positiu d'aquesta Llei. Personalment, crec que no és un oblit, perquè tampoc hi és a la llei que discutirem demà i, en aquest sentit, es pot dir: «Bé, doncs, si el finalisme està clar i si les coses estan clares, no cal que hi hagi massa subjectes que estiguin gestionant.» Bé, doncs, recentment hem tingut un debat amb relació a certa qüestió dels fons ocupacionals, el finalisme d'aquests estava clar, la llei estava clara, els reglaments estaven clars, però ha passat el que ha passat. De manera que, seguint les observacions empíri-

ques de tot el que ha passat últimament i temps enrere, justifica que nosaltres mantinguem aquesta esmena, tot i dient, realment, i reiterant que ens sembla una llei molt oportuna i que nosaltres la votarem amb molt de gust.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Amb les anomalies que hi ha en el dia d'avui, que tots coneixem, hi ha dos grups que tenien la possibilitat de marcar el seu posicionament en l'explicació de vot, però, com que el vot no el farem fins demà, queda una mica estrany que demà surtin amb l'explicació d'un vot, diguem-ne, anacrònic, que no li toca en aquest moment, i algun d'ells ha demanat poder-se posicionar abans; té la seva lògica, si els senyors diputats ho veuen així. I, aleshores, ara pregaria, per veure, també, la seqüència de tot això..., qui ha de fer el torn en contra és la il·lustre diputada... Perdó, a les esmenes no hi ha torn en contra, ho farà tot alhora. Per tant, pregaria que els que han de fer explicació de vot, presumint ja el vot que tindran demà, puguin intervenir ara, i que, aleshores, l'últim d'intervenir sigui el representant del Govern. Els sembla bé? (*Pausa.*) Molt bé, doncs, per tant, ara donaria la paraula, per Esquerra Republicana de Catalunya, al senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, crec que seria convenient recordar –i crec que dimensiona perfectament la importància del nostre Grup en aquesta llei– el fet que aquest va ser un dels punts de l'acord d'investidura d'Esquerra Republicana. Per tant, la importància que donem nosaltres que s'aprovi una llei com aquesta, em sembla que queda suficientment explicada.

També m'agradaria agrair aquest esperit de consens que hi ha hagut en la Ponència de la Llei. M'agradaria molt agrair al senyor Pere Sol, el lletrat, l'ajuda que ens ha fet a nosaltres, els que érem novells en aquesta ponència de llei, tant a la senyora Meritxell Borràs, suposo, com al senyor López Bulla, amb les seves indicacions. És difícil que la tècnica d'una llei, diputats que comencen en una ponència, que no n'han fet mai cap, doncs, gràcies al seu mestratge, al seu guiatge, ens ha pogut fer més fàcil poder seguir aquesta ponència. També m'agradaria agrair als altres companys de ponència, especialment a la senyora Meritxell Borràs, doncs, aquest esforç de consens i de diàleg que hi ha hagut sempre, aquest esperit positiu per a una llei que nosaltres enteníem que havia de sortir àmpliament consensuada perquè enteníem que era molt important per al país. Primer perquè era una llei que venia a pal·liar bàsicament, a part de l'impacte urbanístic, que era molt gran, la posició dominant d'aquest espai comercial. En un tema on pocs ajuntaments s'han dedicat a fer els plecs famosos, els plans d'ordenació d'espais comercials, que és una mica el que ha de dissenyar l'urbanisme, com volem que les nostres ciutats i els nostres pobles estiguin ordenats comercialment; feia falta, doncs, que hi hagués una intervenció per poder pal·liar

aquests efectes negatius que tenia sobre el comerç urbà, la trama comercial urbana tradicional, els impactes d'aquestes grans superfícies.

És evident que hi ha d'haver una intervenció positiva a favor dels serveis, del manteniment d'aquesta trama. No m'estendré ara a reportar els beneficis que això té per al país, per als municipis, el que representa el manteniment d'aquest sistema tradicional que és tan important per a la vida associativa i per a la vida mateixa, la mateixa socialització, que hi ha d'haver indispensablement en qualsevol poble o ciutat i que tenen un efecte positiu importantíssim en les poblacions, i, per tant, ajuden a la cohesió, ajuden a la integració i ajuden, doncs, al fet que ens puguem sentir també més orgullosos dels nostres pobles. Tenir una bona trama comercial moltes vegades vol dir fer bones passejades, vol dir mantenir un sistema que sempre ha sigut important en aquest país. Jo me'n recordo que quan el comerç depenia bàsicament de la climatologia –i ho dic perquè jo sóc de família de botiguers i havia sentit dir moltes vegades a casa, allò de «carrers mullats, calaixos eixuts»– i que, per tant, aquest era, diguéssim, l'únic element que intervenia, de vegades, en la trama comercial. Ens hem trobat, doncs, que els temps han canviat, hi han hagut intervencions d'altres factors que han vingut de fora que han fet perillar moltes vegades aquestes trames comercials, a part, evidentment, de la indispensable necessitat de modernització, de fer empresa moderna, que han de tenir tots els botiguers i que és una responsabilitat únicament i exclusivament seva.

Per tant, estem contents que hi hagi hagut aquest clima de consens tan positiu per a aquesta llei que considerem tan important nosaltres. Lamentem no poder votar a favor de les esmenes del Grup Socialista. M'explicaré molt breument; primer, perquè a l'esmena dels aparcaments ens sembla que hi ha exemples clarificadors que es poden prestar, doncs, a una mala interpretació o a una certa picaresca: un establiment situat a final de trama urbana, com n'hi ha alguns, pot mantenir el seu aparcament obert tota la nit, i, en canvi, aquell aparcament no dóna el servei per al qual es fa la bonificació, i, per tant, en certa manera, no té sentit que es bonifiquin uns aparcaments que durant la nit no donen aquest servei. Per tant, aquesta és l'única raó.

I quant a la inspecció, jo suposo que també la llei ja preveu que hi hagi una inspecció. I creiem, també, que les inspeccions han de ser aleatòries i no han de ser mai, doncs, a termini fix; això crec que la mateixa llei ja ho recollirà i, per tant, ens sembla important, doncs, que la llei també ho reculli.

Quant a l'esmena d'Iniciativa, si no hi votem a favor és bàsicament perquè entenem que aquesta llei és una competència de la Generalitat i que, evidentment, amb totes les prevencions possibles i amb la legitimitat que ens dóna no estar massa confiats en aquest seguiment, hem d'entendre que si és una competència de la Generalitat no té massa sentit tampoc que hi hagi una comissió que externalitza la Generalitat per poder fer un seguiment d'aquest impost.

A mi m'agradaria acabar agraint un cop més aquest esperit que hi ha hagut, i ho torno a dir: per nosaltres

aquesta és una llei molt important; és una llei que sempre hem fet avinent que és molt important, i torno a dir que aquest era un punt de l'acord d'investidura d'Esquerra Republicana que sortosament ha tirat endavant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, poca cosa a afegir al que s'ha dit –i ja m'ho permetrà l'honorable conseller d'Economia, el senyor Artur Mas–; dic «poca cosa» perquè, vostè no solament ha fet la presentació, sinó a més a més ha fet i explicat tots els treballs de ponència, cosa insòlita perquè, en tot cas, normalment, són els ponents qui fan l'explicació dels treballs de ponència o, en tot cas, hauria estat, potser, més lògic que ho hagués fet el mateix Grup Parlamentari que li dóna suport, Convergència i Unió. Però, en tot cas, potser ens ha estalviat el que és un debat, un debat, en tot cas, amb poc debat, no? Valgui la redundància de la paraula perquè hi ha un consens, com bé s'hi ha fet referència, sobretot un consens per les peculiaritats que té Catalunya quant al comerç urbà, que no es podrien donar en d'altres indrets, de ben segur, de l'Estat espanyol, aquestes característiques que tenim a casa nostra. Hi ha fet vostè referència, ja, conseller, quant a alguns compromisos, compromisos de debats d'investidura, compromisos com és el mateix article 15 de la Llei d'equipaments comercials, i un compromís també afegit, també, per part del Grup Popular, pactat amb vostès, amb el Govern, que era una disposició addicional en el text de pressupost de l'any 2000 que, després d'aquest estudi, finalment, s'ha presentat aquesta llei que fa referència a aquest impost sobre els grans establiments comercials.

Sí que voldria fer una breu referència també a un acord que és la distribució d'aquest ingrés sense voler entrar en xifres, malgrat que des del Govern s'han avançat algunes xifres, però, per no entrar en un aspecte que després pot ser motiu de debat –o ja ho és en aquest moment, motiu de debat– i en funció també, després, d'aquest Reglament i del desenvolupament que se'n faci, d'aquesta llei, no entraré, en tot cas, en el que és aquesta xifra que, com dic, s'hi ha fet referència per part del Govern. Però sí que, amb una distribució que –com bé ha dit, també, l'honorable conseller– hem acordat i que s'ha inclòs en la llei d'acompanyament entre el Grup Popular i el Govern de la Generalitat i el Grup de Convergència i Unió, pel que fa a la distribució de la quantitat final que recapti d'aquest ingrés; no sense perdre de banda un aspecte de què també hem parlat aquests dies, pel que fa referència a la promoció del comerç urbà. I crec que ho hem de distingir molt bé, que és un fons, que també figura en una disposició addicional dels textos, dels pressupostos aprovats per a aquest any 2001, un fons de 1.000 milions de pessetes per a la promoció del comerç urbà de Catalunya. I suposo que ha quedat molt clar, almenys esperem que

sigui així, ha quedat molt clar al Govern, perquè així també ens ha quedat clar, i aquesta ha estat una de les raons de presentar-ho al Grup Popular, que un aspecte és els fons de 1.000 milions de pessetes per a la promoció del comerç urbà a Catalunya i l'altre és la distribució del que seran aquests ingressos d'aquest impost sobre els grans establiments comercials.

És conegut que nosaltres estem fent en aquest moment el que és un posicionament final o una explicació de vot sobre aquest Projecte de llei, que les esmenes que varem presentar han estat finalment..., s'ha arribat a acords amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i creiem que aquesta serà una bona llei –o hauria de ser una bona llei– per al que és el comerç urbà a Catalunya, tot allò que ha comportat i allò que ha de comportar, també, per als diferents pobles i ciutats del nostre territori.

Voldria acabar les meves paraules agraint, com han fet també la resta de companys ponents, a la resta de companys ponents, i també a la ponent senyora Meritxell Borràs, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió..., i també agrair-ho als serveis de la cambra, a la persona del lletrat, senyor Pere Sol.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Clofent, té vostè la paraula.

El Sr. Clofent i Rosique

Moltes gràcies, senyor president. Molt ràpidament, per fer el posicionament. Ara em mirava, senyores i senyors diputats, l'esmena número 118, que el Grup Socialista presentava a la Llei d'equipaments comercials de l'any 97. L'esmena era una nova disposició addicional tercera, que deia: «En el termini de sis mesos de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern de la Generalitat ha de presentar davant el Parlament de Catalunya el Projecte de llei de creació de l'impost de grans superfícies, que s'ha de configurar sobre la base dels següents criteris: a) la destinació de l'impost ha de servir per dotar un programa de modernització del comerç urbà, i per al finançament de les actuacions urbanístiques comercials; b) la gestió i la recaptació de l'impost pertocaran a l'Administració de la Generalitat; c) el Govern ha d'establir un programa de modernització del comerç, que es dotarà amb recursos propis del pressupost de la Generalitat i amb la totalitat de la recaptació de l'impost; d) els fons que es dotin del programa de modernització del comerç serviran per finançar els projectes que els ajuntaments realitzin en actuacions urbanístiques comercials», i continua, tres punts més, que els estalvio.

Com no hi podem estar d'acord? Com no hi podem estar d'acord? No només l'esperit, sinó la lletra de la llei coincideixen pràcticament fil per randa amb aquella proposta que, des del Grup Socialista, els fèiem l'any 97, amb certes dificultats –també ho he de reconèixer. Quan vaig veure presentada la Llei de l'impost, recordava quan, a la sectorial del meu Partit, jo els plantejava la necessitat d'anar per aquest camí, la rebuda

que tenia no era pas precisament entusiàstica. I recordo que, al conseller Subirà, quan li ho plantejava, inicialment, també es veia difícil. I es veia difícil, no perquè amb l'objectiu no hi estiguessin d'acord, es veia difícil amb allò que han hagut de fer des del Departament d'Economia, que és muntar-ho. Per tant, moltes gràcies, senyor conseller. No puc fer res més que agrair-los-ho.

Ara bé, aquest impost, espero que arribi, que arribi bé; arribarà tard, senyor conseller, senyors consellers, arribarà tard, perquè algun dels seus antecessors va tenir molts diners, eh?, des de l'any 88, fins que va entrar el conseller Subirà, el conseller anterior, per fer programes de modernització, va esmerçar de l'ordre de 14.000 milions. Saben quin és el problema? Que si anem pel país i els busquem, no els trobarem. Aquests sí que els trobarem. Aquests els trobarem, i per la forma com s'ha pensat l'impost i la forma com es distribuirà, segurament, no només els que es recaptin, els que es generaran, a continuació, d'intervenció de les mateixes administracions locals, com també del mateix sector.

I a nosaltres ens interessa especialment que aquest impost tiri endavant i que aquesta llei tiri endavant, perquè és absolutament vital passar al terreny dels fets. Quan parlem de comerç sovint teoritzem molt. Probablement, l'aspecte electoral que també hi ha al darrere del comerç pesa massa. El Grup Socialista estem, des de sempre, fent l'esforç de parlar poc de comerciants i parlar molt de comerç. L'activitat ens interessa extraordinàriament, forma part de la forma com muntem les ciutats i de la seva pròpia prosperitat. Quan nosaltres defensem el model de comerç urbà no és perquè defensem el comerç de forma etèria; no, no, perquè sabem que aquells municipis que tenen una bona xarxa comercial són més pròspers que els que no la tenen, i que els ciutadans viuen millor. Per tant, volem que hi hagi nous recursos que ajudin les administracions locals, que són qui, fins avui, ha sostingut amb els seus recursos les importants transformacions en el comerç, perquè entre tots, uns i altres, puguem fer allò que és necessari i que ho puguem resoldre.

Per tant, senyors consellers, senyors i senyores diputats, senyor president, anunciar-los que el nostre Grup votarà amb molta satisfacció aquesta llei, i li desitgem llargs anys de vida.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs, en nom de Convergència i Unió.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intervinc en nom del Grup de Convergència i Unió per tal de fer el torn en contra de les esmenes que queden vives del Grup Socialista i també d'Iniciativa per Catalunya, i, per una altra banda, també fer el posicionament del vot del nostre Grup.

En primer lloc, hem de dir que agraïm la retirada de les esmenes número 1 i número 9, per part del Grup Socialista, perquè entenem que s'evita, d'aquesta manera, dependre de possibles modificacions operades en la normativa sectorial, si és que aquesta esmena que vostès presentaven hagués prosperat. Nosaltres no creïem bona, com bé saben, la seva esmena perquè no seria bo deixar en indeterminació el subjecte passiu de l'impost. I això és el que passaria si, la seva esmena –hi insisteixo–, doncs, l'haguessin mantingut i hagués pogut prosperar.

I, després, nosaltres voldríem dir, senyor Clofent, que, amb el seu discurs, nosaltres entenem que el que fa respecte al tema dels metres i tot plegat és crear una confusió entre aquesta llei i la Llei d'equipaments comercials. Per una banda, una llei regula el que és la llicència d'obertura i, per una altra, el que regula és el tribut, que grava en funció de la posició del domini en el sector i els efectes negatius sobre l'entorn. Per tant, malgrat que, una mica, el discurs el mantingui –hi insisteixo–, agraïm la retirada d'aquesta esmena.

Respecte a l'esmena número 2, hem de dir que, darre-re d'aquesta esmena que presentava el Grup Socialista, hi havia la voluntat de, mitjançant aquesta llei, forçar les grans superfícies que es troben als nuclis de la ciutat a tenir l'aparcament vint-i-quatre hores obert, i la idea és nodrir les ciutats, que tots sabem que hi manquen aparcaments, d'uns aparcaments que els ciutadans en poguessin fer un ús. La filosofia, vostè sap perfectament que la compartíem, però la veritat és que ens hem trobat amb una dificultat a l'hora de definir el que és la trama urbana. Aquest ha estat un problema d'indefinició, és un concepte jurídic indeterminat, i això ha estat impossible de superar per part de tots els ponents que hi eren presents. Per tant, doncs, és per aquests motius que nosaltres no recolzarem aquesta esmena que vostès presentaven.

Respecte a l'esmena número 6, hem de dir que les facultats de comprovació de les declaracions ja estan previstes a l'article 14, i creiem sincerament que ho preveu d'una forma més realista i objectiva de la que vostès plantegen, ja que, segurament, revisar totes i cadascuna de les declaracions durant cinc anys és un tema que això no es fa en cap dels tributs existents. Per tant, entenem que aquest és un tema que no podíem recolzar.

Per part d'Iniciativa per Catalunya, s'ha presentat una esmena, que era una esmena viva, i hem de dir, senyor López Bulla, que entenem que, des del Grup, des del seu Grup, cregui oportú fer aquesta esmena en la línia de controlar el Govern o, fins i tot, jo m'atreveria a dir, de suplantar el Govern, ja que, segurament, doncs, el fet de gestionar aquests diners correspon al Govern, lògicament, i entenc que des de l'oposició s'entengui que es vulgui fer d'una altra manera. Però, hi insisteixo, per part, doncs –com no pot ser d'una altra manera–, de Convergència i Unió, nosaltres no podem estar d'acord amb aquesta esmena.

Miri, una vegada fet el torn en contra del que serien les esmenes, nosaltres, també lògicament..., jo voldria agrair sincerament als serveis de la cambra, especialment al senyor Pere Sol, la col·laboració donada en

tot moment; també als serveis de la Conselleria, que, doncs, m'han ajudat moltíssim, i també als ponents, que han facilitat les coses per poder treballar en un moment com és el de final d'any, en què tots anem sobrecarregats de feina, que tots anem, doncs, amb més temes sobre l'espalla que en uns altres moments de l'any. I aquesta és una llei que ha sigut tramitada per urgència i això ha fet que tinguéssim poc temps, però la veritat és que tothom ha sabut trobar aquest temps per parlar-ne, per arribar a acords i, pràcticament, jo diria que per consensuar aquesta llei que veurà la llum. De fet, això ha quedat reflectit, aquesta voluntat d'arribar a acords, en què, en un principi, hi havia cinquanta esmenes en origen i, finalment, això ha quedat reduït a tres esmenes que queden avui, i que estem discutint.

D'aquesta llei, una mica –ho hem pogut sentir en les diferents intervencions que s'han fet–, tothom se'n sent una mica el pare, no?, i una mica podríem dir que és cert: tothom ha col·laborat a tirar aquesta llei endavant, i creiem que, francament, això és bo, i nosaltres ho agraïm.

Els socialistes –és cert– van presentar una esmena a la Llei d'equipaments comercials de l'any 97, que obria la porta a aquesta llei, una esmena que també hem de dir que el Grup de Convergència i Unió acceptava sense pegues, sense reticències, però sí amb prudència; s'havia de tenir prudència per tal que aquella Llei, la Llei d'equipaments comercials, no tingués en cap moment..., doncs, no fos recorreguda i, per tant, era important que aquella Llei pogués veure la llum de forma ràpida, sense inconvenients.

També hi ha hagut prudència a l'hora d'elaborar aquesta llei –i era lògic i així havia de ser– perquè era necessari que es fessin estudis sobre aquest tribut, precisament, per una banda, per donar resposta a la demanda, que tots sabem que existeix, i, per una altra banda, també és important que es fos respectuós amb el marc legal vigent. I per tant, jo crec que s'ha fet una bona feina i que, en aquest sentit, són positius, doncs, els passos que s'han fet per part del Govern per tirar aquesta llei endavant.

També Esquerra Republicana ho deia –i també és cert–, doncs, ha fet resolucions amb nosaltres en el vot d'investidura per tal de tirar aquesta llei endavant –això és cert–, hi ha un mandat del Parlament, també en el pressupost del 2000, i també el Partit Popular, doncs, va fer aquestes resolucions.

De fet, la paternitat de les lleis, em permetran que els digui que és una mica com amb les criatures, no? Pot posar-se en dubte i més d'un se la pot aplicar, la paternitat, més d'una persona se la pot aplicar. Però de maternitat, igual que amb les criatures, en les lleis, també, només n'hi ha una. I si m'accepten el símil, la maternitat correspon, al cap i a la fi, doncs, d'una forma inqüestionable, al Govern i al Grup de Convergència i Unió. El Govern de Catalunya, al cap i a la fi, és qui ha presentat aquest Projecte de Llei, aquest Projecte de Llei sobre l'impost sobre grans establiments comercials, i també és qui aplicarà la llei, després de l'aprovació. El Govern ha impulsat una llei innovadora, una llei sòlida, una llei –ho crec sincerament– oportuna, i també

una llei pionera a l'Estat. Hem de dir que el fet que sigui pionera a l'Estat en l'àmbit del comerç no és la primera vegada que passa; jo diria que és un hàbit en aquest àmbit, que en aquest àmbit, precisament, les lleis, doncs, del Parlament siguin pioneres.

La finalitat d'aquest impost –s'ha dit, però crec que és bo remarcar-ho– té, bàsicament, dues voluntats: per una banda, la correcció i compensació de l'impacte territorial i mediambiental que pot ocasionar, precisament, l'establiment de grans superfícies, degut, per una banda, a l'impacte sobre l'equilibri i ordenació del territori, i, per una altra banda, a l'increment de desplaçaments que habitualment la gent fa amb cotxe particular, amb el que tot això representa; per una altra banda, també l'altra voluntat és donar atenció a les necessitats de modernització i foment del comerç, ja que, les grans superfícies, sabem bé que tenen inicialment una posició de preeminència econòmica. Així la nova llei –hi insisteixo– sobre grans establiments comercials defineix que el tribut grava sobre la posició de domini en el sector, i també els efectes negatius que poden generar sobre l'entorn i que no assumeixen. Per tant, doncs, la previsió d'afectació d'aquests ingressos obtinguts va per al foment de les mesures de modernització del comerç urbà a Catalunya i, per una altra banda, del desenvolupament dels plans d'actuació en les àrees afectades.

Nosaltres –deixi'm que m'entretingui un segon només en el primer punt– creiem que, en el foment de mesures de modernització del comerç urbà a Catalunya, el Grup de Convergència i Unió i el Govern han defensat, sempre, un model propi per a Catalunya. Sempre hem defensat un equilibri entre les diferents formes comercials perquè hem entès que el sector comercial és un sector estratègic, tant des d'un punt de vista econòmic, com de la configuració de les ciutats, i així mateix també estratègic en l'àmbit social i en la configuració convivencial. Per tant, això s'ha demostrat en les diferents legislatures que en aquest Parlament s'han vist, que ha impulsat el Govern, i creiem que el Govern, doncs, ha mantingut sempre aquesta voluntat. Nosaltres creiem sincerament –ja ho ha dit el conseller però voldria repetir-ho– que la Llei que ha impulsat el Govern ha estat millorada per les aportacions dels diferents grups, els grups d'Esquerra Republicana, del Partit dels socialistes, del Partit dels populars i això fa que, en aquests moments, nosaltres podem gaudir d'una llei pionera, tècnicament sòlida i oportuna, i crec sincerament que tots plegats ens hem de felicitar que tinguem aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostès, senyora diputada, excepte en les insinuacions d'una certa promiscuïtat política masculina, que li voldria deixar ben acotada. Té la paraula el senyor López Bulla. *(Pausa.)*

El Sr. López Bulla

Gràcies. Passa igual que amb el conseller Mas... No, és per al·lusions que, fins i tot, en aquesta hora podrien ser

poc amables. Amb l'esmena, s'hi pot estar d'acord o en contra, però mai planteja ni directament ni indirectament suplantar el Govern. Una cosa és controlar i una altra cosa és suplantar, i dic això perquè, si no fos per la simpatia de la ponent, per mi seria una acusació molt greu. En tot cas, canviar el Govern, però això ja són històries molt diferents, però suplantar, mai.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat, sàpiga que hi han hagut molts intents de suplantar el Govern i, de moment, no passa gran cosa.

Gràcies.

Projecte de llei sobre publicitat institucional (tram. 200-00017/06)

Passem a l'altre punt de l'ordre del dia, que és el Projecte de llei sobre publicitat institucional.

He de fer un advertiment primer, i és que cal una rectificació del Dictamen publicat pel butlletí d'aquest Parlament, al número 129, pàgina 59. La rectificació es refereix a l'article 2, apartat segon, i ha de dir: «Dos. Als efectes del que disposa la Llei no es considera publicitat institucional la comunicació pública que les administracions duen a terme amb caràcter estrictament informatiu, en forma de convocatòria o d'avís, o relativa al funcionament dels serveis.»

Fet aquest aclariment que tots vostès han seguit, passo a donar la paraula a l'honorable conseller de la Presidència, senyor Joaquim Triadú.

El conseller de la Presidència (Sr. Joaquim Triadú i Vila-Abadal)

Molt honorable president del Parlament, senyores diputades, senyors diputats, passo a fer en nom del Govern la presentació del Projecte de llei de publicitat institucional.

L'exposició de motius de l'esmentat Projecte constata que la comunicació és un tret fonamental de l'activitat de les institucions públiques, tant per al que és important per al desenvolupament de les funcions que aquestes tenen encomanades, com per a consolidar les mateixes institucions davant de la ciutadania. I aquí, la publicitat institucional és la concreció d'aquesta necessària comunicació de l'activitat pública.

L'Estatut d'Autonomia de Catalunya reconeix a l'article 9.30 que la competència en matèria de publicitat correspon en exclusiva al Govern de la Generalitat, sens perjudici de les normes dictades per l'Estat per a sectors i mitjans específics. Aquest Projecte ha de contribuir decididament en la separació clara entre publicitat política, vinculada als processos electorals, la publicitat que duen a terme les institucions públiques, amb l'objectiu de promoure i defensar el valor de la societat i explicar la seva acció de govern, i el que és la publicitat o comunicació merament administrativa, d'acord amb les obligacions administratives segons

l'ordenament jurídic vigent. En aquest sentit, cal destacar la feina feta, tant per aquesta cambra, el Parlament de Catalunya, com des del Govern de la Generalitat, per a garantir l'ús correcte de l'activitat informativa i de la comunicació institucional. Cal fer esment, doncs, de la creació de la Comissió Assessora sobre la Publicitat Institucional ara fa tres anys –Decret de novembre del 97–, creada, per cert, a proposta d'aquesta cambra i a instàncies del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Val a dir que aquesta Comissió ha fet una feina molt important, sobretot pel que fa a la promoció dels drets humans, la joventut, la igualtat d'home-dona, el medi ambient i la promoció de la salut, Comissió que, com els il·lustres diputats coneixen, compta, a més dels representants institucionals, amb persones relacionades professionalment o acadèmicament amb el sector de la publicitat o dels mitjans de comunicació, com a experts en la matèria, així com amb representants del món local.

Voldria aprofitar la solemnitat d'aquesta cambra per reconèixer públicament la feina feta pels integrants de la Comissió i, especialment, per part dels senyors Miquel de Moragas, Sergi Schaff, senyor Miquel Altarriba i el senyor Joan Manuel Tresserras, tots ells professors, catedràtics de comunicació, a diverses universitats catalanes.

De la feina feta per aquesta Comissió, en voldria destacar una, que crec que continua tenint una clara vigència: l'elaboració dels criteris generals per a l'avaluació de la publicitat institucional. Aquest document va ser realitzat per aquesta Comissió i aprovat pel Govern de la Generalitat el dia 3 de novembre del 98, i publicat el dia 13 del mateix mes al *Diari Oficial de la Generalitat*. Per cert, de tot això, vam tenir ocasió de parlar-ne en una compareixença meua –en aquell cas com a secretari general de la Presidència– davant de la Comissió primera d'aquesta cambra el dia 3 de març del 99. Cal esmentar, també, que en el si d'aquesta Comissió –la Comissió primera– es va aprovar la Resolució 943/V per a l'elaboració del projecte regulador de la publicitat institucional, que avui em plau donar compliment. És ben cert que aquesta instància es va produir en el Govern en la darrera legislatura, però donat que es va publicar en el *Diari del Parlament*, del juliol del 99, la convocatòria immediata d'eleccions va ser impossible complir-ho en l'anterior legislatura. El Govern ha hagut de retardar la seva tramitació en benefici d'un text ben travat de l'anàlisi comparada i consensuada, de manera més que satisfactòria, amb tots els grups d'aquesta cambra.

Hem analitzat amb rigor la regulació existent en altres països o comunitats autònomes, per exemple el Decret de la Junta de Galícia, una llei d'Extremadura i, més recentment, una llei del Parlament andalús. A nivell europeu també hem estudiat la normativa vigent a Alemanya, a França, a Gran Bretanya i als Estats Units d'Amèrica. En qualsevol cas, avui arriba al Ple el Dictamen de la Comissió, que va analitzar i esmenar el text de la Llei amb un nivell de consens destacable de totes les forces polítiques i un treball rigorós de tots els grups, i molt especialment del diputat Joan Ridao, d'Esquerra Republicana, que va presentar en el seu

moment una proposició de llei específica, i que en el marc d'aquest consens la va retirar en el tràmit d'aprovació d'aquesta llei en Comissió. Aquest consens és important en qualsevol llei, però ho és de manera molt especial en una matèria com aquesta que incideix directament en la consolidació del sistema democràtic i en la credibilitat de les institucions que el sostenen.

Hem de ser conscients, sobretot, que aquesta nova llei ens obliga a tots, al conjunt de l'Administració de la Generalitat, però també a les administracions locals i comarcals. De tots és responsabilitat la correcta gestió dels recursos públics, però també és responsabilitat de tots la construcció d'una societat avançada, des del punt de vista del seu progrés econòmic i social i la seva consciència cívica.

Vull destacar, per acabar, en aquest sentit, els principis que, al text que us presentem aquí, i que avui estableix com a fonament de codi de conducta publicitària..., principis que va elaborar la Comissió Assessora de Publicitat Institucional i que ara han estat inclosos en el text d'aquesta Llei: la utilització no partidista de la publicitat; la publicitat institucional que ha de ser clarament identificable; el respecte a la legalitat, a la Constitució i a l'Estatut de Catalunya; la veracitat d'aquesta publicitat; el to i el nivell del missatge han de promoure l'esperit crític, la no-incitació a la violència o a les actituds incíviques; el més curós respecte a la dignitat de la persona i els drets que li són inherents, i la no discriminació per raó de raça, sexe, religió o orientació sexual o qualsevol altra circumstància personal en el respecte a la diversitat; el respecte al medi ambient; la protecció dels infants i dels adolescents, i la no-competència deslleial amb les altres administracions o amb la publicitat privada.

Finalment, voldria insistir en un aspecte que ja vaig tenir ocasió de comentar en aquest Parlament, en la compareixença que vaig fer a la Comissió primera: el debat entorn a aquesta Llei no gira tant sobre si cal o no cal fer publicitat institucional –aquesta és una qüestió assumida des de fa temps per tothom, que cal fer publicitat institucional–, en tot cas, l'eix central d'aquesta llei rau en el fet de plantejar i establir quins són els criteris i les pautes de com fer-la. I és des d'aquest punt de vista, senyores i senyors diputats, que els agraeixo en nom del Govern les esmenes introduïdes, que sens dubte milloren el text inicial, així com el consens assolit, i els demano la votació favorable, si vostès ho consideren convenient, del Dictamen emès per la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i del Govern Local, que és, en definitiva, la que ha emès el Dictamen d'aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Primer, passarem a defensar les esmenes que han presentat els diversos grups, i té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès, del Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, els antics deien que la política era retòrica, i algun analista de la política contemporània ha dit que la política és comunicació. S'ha arribat a dir que la política pot ser reduïda a un sistema de comunicació. Possiblement, és una anàlisi excessivament reduccionista, però ningú nega avui la importància de la comunicació en la política, i només cal comparar l'hemicicle amb els passadissos i la tribuna que tenim aquí al darrere. Entre aquesta comunicació política tan intensa hi cal comptar la publicitat institucional, que és la que regulem amb aquest Projecte de Llei. Per què la regulem? Quina és la finalitat de la regulació? Per a una elemental exigència democràtica. Què exigeix la política democràtica? La comunicació exigeix la utopia, si volen, la tendència que aquesta comunicació es faci en termes d'igualtat, que es faci en termes de transparència, que no hi hagi comunicadors que ocupin posicions dominants en aquesta interacció, especialment comunicadors que es troben davant de les institucions.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Quina ha estat la posició del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi davant d'aquest Projecte? La resumiria en tres estats d'ànim successius, que hem experimentat en les darreres setmanes: una reacció positiva per la seva mateixa existència, una reacció de decepció pel contingut i la forma del text original i una raonable satisfacció en aquesta etapa final.

Inicialment, una reacció positiva per la seva mateixa existència, la importància de la publicitat institucional, la seva intensitat, la seva densitat, obligava la intervenció del Parlament, obligava el Parlament a controlar-ne l'abast i les condicions, i totes les forces polítiques, aquí presents, han denunciat els excessos de la publicitat institucional –la que ha fet el Govern de la Generalitat o han fet els governs de la Generalitat, els governs locals, els organismes públics que en depenen–, generalment, els han criticat o els hem criticat quan els excessos els feien institucions governades per partits diferents dels nostres i, en canvi, ho hem ignorat o hem fet la vista grossa quan aquests excessos els cometien els nostres amics polítics. Bé, un cop més, podríem aplicar aquí la vella paràbola de la biga i de la palla. Per això és important que el Parlament, com a representació de totes les forces polítiques, arbitri, per via de llei i al màxim de consensuada, els requeriments als quals s'hagin d'ajustar les campanyes de publicitat institucional.

Hem de felicitar-nos, doncs, que el Projecte arribi al Parlament, però hem passat també –com deia– per un estat d'ànim no tan positiu davant del text inicial que se'ns proposava: s'hi trobaven mancances d'una certa importància, en la forma, en el seu contingut material. I per què no ens satisfesia el text? El seu contingut material ens semblava insuficient i, especialment, excessivament vague, ens semblava també que li faltaven mecanismes eficaços de prevenció i de rectificació de les desviacions i dels abusos que les administracions poguessin cometre en exercitar aquesta facultat de la pu-

blicitat institucional. Ens deixava insatsfets una part del literal de la Llei, més pròpia d'una normativa deontològica o d'un codi d'autoregulació professional que no pas d'una efectiva prescripció legal. I un jurista prestigiós em recordava que la bona llei és la que mana i ordena, no la que predica i exhorta. Les prèdiques i les exhortacions, les hauríem de deixar per als tractats d'ètica, i les lleis haurien de marcar, més clarament, allò que cal fer, allò que cal evitar i posar a mans de l'autoritat, els instruments que obliguin a fer allò que s'ha de fer i que s'eviti allò que cal evitar.

La nostra decepció inicial es va convertir, com sempre, en una reacció constructiva, tan constructiva que va cristallitzar en una esmena a la totalitat amb text alternatiu i en una sèrie d'esmenes parcials; les més importants es referien a tres punts: la composició i el paper de la Comissió assessora, com a òrgan de supervisió de la publicitat institucional; la major exigència d'informació pública sobre les característiques dels contractes de publicitat institucional, i la prohibició de publicitat institucional durant els períodes electorals o preelectorals. Aquestes esmenes tenien un punt de partida comú; tenien en comú –tenen en comú– la constatació que la Llei que discutim és una llei que, per la seva pròpia naturalesa, va adreçada a les institucions públiques –les institucions de la Generalitat, les dels governs locals i supralocals, les dels organismes que hi tenen relació–, i que són les institucions públiques, les úniques que estan obligades per aquesta Llei. Si es tractés d'una llei que haguessin de complir els ciutadans o els administrats, la Llei, probablement, incorporaria mecanismes de control més efectius –possibilitat de prohibir una determinada campanya, possibilitat de sancionar amb una multa a qui cometés una irregularitat o una infracció–, en canvi, aquesta Llei és una llei, fins a cert punt, desarmada. El text diu, de manera genèrica, què és allò que les institucions no poden fer, però no ens diu massa bé què passa si les institucions no fan el que han de fer. Pot la Generalitat multar-se a si mateixa o prohibir-se a si mateixa una campanya institucional que desbordi els límits del que la llei recomana? Pot l'Administració de la Generalitat sancionar un ajuntament o una entitat pública que es desvii d'aquestes recomanacions? L'única sortida que quedaria és recórrer al contenciós administratiu perquè suspengués aquella campanya? Qui estaria legitimat per a aquest recurs? El Govern de la Generalitat? Qualsevol ens públic? Un ciutadà? Un administrat?

Una via per sortir del pas –modesta, diríem– és la que ha inspirat les nostres esmenes. I quina és aquesta via? Doncs, fer més transparent l'exercici d'aquesta capacitat de publicitat institucional que tenen les administracions i evitar que les mateixes institucions públiques i els seus titulars ocupin una posició dominant quan es tracti de supervisar o de fiscalitzar la publicitat que ells mateixos duen a terme. Si les institucions i les forces polítiques que les controlen en cada moment són les que ocupen aquesta posició, en el moment de determinar si es compleixen o no els requisits previstos per la llei, correm el risc d'una tolerància excessiva cap a les desviacions que es produeixin, o quan hi hagi un efectiva reacció correm el risc que aquesta reacció sigui interpretada en clau de sectarisme –ataco la publicitat

institucional que fa el meu contrincant i defenso la que proposa el meu correligionari.

Per tant, en aquest punt vam insistir a demanar la inclusió de la Comissió Assessora de Publicitat Institucional en el text de l'articulat i no únicament en una disposició addicional, i vam proposar també que aquesta Comissió Assessora, en l'articulat..., constés la participació –que, de fet, ja hi és en aquest moment– de no solament representants del Govern i de les administracions, sinó també representants d'entitats municipalistes i dels sectors acadèmics i professionals relacionats amb la publicitat institucional.

Amb el mateix objectiu, hem proposat en les nostres esmenes que els ciutadans tinguin més informació sobre aquests contractes de publicitat institucional, que hi hagi el màxim de publicitat sobre la publicitat institucional.

I finalment, es pot pensar, també, o es pot opinar, que la limitació de publicitat institucional durant els períodes electorals prevista en el Projecte és tan tímida, tan moderada, tan delicada que alguns ciutadans, potser massa escrupolosos, podrien titllar-la d'un petit exercici d'hipocresia. Quan tots sabem que les campanyes electorals són precedides per llarguíssimes precampanyes, limitar la prohibició de la publicitat institucional al període que s'inicia amb el decret de convocatòria té molt de mesura simbòlica i un efecte pràctic limitat. No està malament. Tot i així, per tant, i afortunadament, el text que arriba avui al Ple, després del dictamen de la Comissió, ha resolt algunes de les carències més clares del projecte original.

Pel que fa a les nostres esmenes, creiem modestament que han influït en una millor sistemàtica del text i en la incorporació d'algunes de les propostes, però ho han fet també –i potser de manera particular– les contribucions de tots els ponents i l'actitud constructiva de la senyora Cuenca, diputada que presideix la Comissió i en aquest cas ponent per part de la majoria, juntament amb la intervenció eficaç i experimentada del lletrat que ens ha assistit. I ho ha fet, també, la disposició manifestada pel conseller de la Presidència a tenir en compte les propostes de l'oposició en el moment de preparar el decret que ha de desplegar la Llei. Per això deia que finalment hem arribat a un tercer estat d'ànim, un estat d'ànim que és de raonable satisfacció en la última etapa de la tramitació parlamentària; per això retirem les nostres esmenes i donem suport a les esmenes transaccionals que han estat presentades a la Mesa, si no m'enganyo.

Acabo, senyor president. Deia en començar que tota política pot ser vista com a comunicació, que la publicitat institucional n'és una part, que la democràcia exigeix que aquesta comunicació sigui feta en els termes de màxima igualtat entre comunicadors i destinataris d'aquesta comunicació, i que no hi hagi situacions de privilegi respecte dels competidors o respecte de la ciutadania. Creiem que amb aquesta Llei podem donar, efectivament, un pas endavant en la moderació d'aquestes desigualtats. Podríem haver anat més enllà, en una direcció que pensem que satisfaria encara més els ciutadans i les ciutadanes que volen el canvi per

millorar la qualitat de la nostra democràcia, però la política democràtica és transacció amb els propis coreligionaris sovint i amb els contrincants polítics de vegades; això obliga a renúncies i això fa que, amb un realisme conformat però esperançat, considerem el text actual com un pas adequat en la direcció correcta.

I aquesta és la raó per la qual el votarem afirmativa-ment.

Moltes gràcies per la seva atenció, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vallès. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és cert el que ha començat dient i ha acabat també subratllant l'illustre representant del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi en el sentit d'atribuir-hi, a la comunicació, un valor polític, o en tot cas donar a la política un caràcter fonamentat, també, en el fet de comunicar.

Aquesta, probablement, és una forma de veure la raó que ve a justificar de forma plena i expressa aquesta Llei que estem a punt d'atorgar-nos tots plegats. El que passa és que en el terreny de la comunicació esdevenen coses que cal no oblidar, en cap supòsit, i en aquest menys que en cap altre, i és que el territori susceptible de ser objecte de comunicació mai resta buit. Quan qui ho ha de fer no comunica, algú se n'encarrega, d'ocupar aquest buit. Per tant, és bo –és bo– de saber que qui té la responsabilitat de dur a terme una comunicació –en aquest cas, la comunicació institucional–, doncs, sàpiga que gaudeix de la possibilitat de fer-ho amb la màxima garantia que no hi haurà cap mena d'intromissió per part d'altres instàncies en el que és el seu legítim dret, però que, alhora, es veurà també –igualment de forma legítima– condicionat per una sèrie d'aspectes, per una sèrie de normes que són les que, entre tots plegats, doncs, ens donarem a partir d'ara.

Ho dic, això, perquè el tema de la publicitat institucional, legislar a propòsit d'aquest tema, no constitueix una activitat escadussera. Hi ha un exemple significatiu en el nostre país respecte d'aquesta qüestió, i és la Llei que l'any 95 varen promulgar a la Comunitat Autònoma d'Andalusia. Aquesta Llei –com molt probablement alguns de vostès saben– va haver de ser rectificada l'any 99, és a dir, n'han fet dues, de lleis, a Andalusia sobre publicitat institucional. Per quina raó? Perquè..., i llegint-la i tenint oportunitat d'accedir-hi, a ella, un s'adona perfectament que havien comès l'error de no fer referència expressa a determinats supòsits que era necessari d'incloure per tal d'evitar qualsevol tipus de contravenció.

Estem d'acord amb el que deia l'honorable conseller en el sentit d'evitar qualsevol temptació partidista en la comunicació institucional, amb la necessitat de fer-la identificable i veraç –vostè ho ha dit també fa un mo-

ment, senyor conseller-, respectuosa amb els drets fonamentals de la persona, protectora dels infants i obviadora de la competència deslleial.

Aquest i no altre ha estat l'esperit que ha portat el Grup Parlamentari Popular a presentar-hi, a aquest Projecte de Llei, setze esmenes; setze esmenes que anaven en el sentit, doncs, de definir –una mica en la línia que li expressava o per la raó que els expressava–, doncs, problemes que en altres indrets ja s'han donat. Per exemple, l'establiment, en concret, de les diverses modalitats publicitàries; o, per exemple, del tipus de missatge tributari d'aquesta denominació; o de l'especificitat d'un dels objectes principals de la Llei; o del procediment a seguir; o del fet d'intentar palesar allò que té a veure amb la promoció de determinats sectors de la nostra economia, com ara el turisme –posem per cas–, els hàbits que són o que poden considerar-se positius en els comportaments individuals i col·lectius de la gent del nostre país, la promoció en l'exercici de drets, etcètera; altres qüestions, com els principis d'objectivitat i de veracitat, de no-discriminació –com deia abans–, prohibicions –això també era important i per això ho vàrem voler introduir–, i limitacions també, alhora, en els casos que resultin d'aplicació, de concurrència en el patrocini d'activitats, per exemple, amb empreses dedicades a la producció i comercialització de drogues institucionalitzades, i, en fi..., per exemple, també, i per no deixar-m'ho en el tinter, la garantia de la lliure concurrència.

La il·lustre..., rectifico, l'honorable representant de la minoria majoritària a la Ponència va tenir a bé recollir –si no de forma expressa, sí tàcitament en els alguns casos, expressament en uns altres– les inquietuds i, en tot cas, l'esperit d'aquestes aportacions que ens varen permetre d'intentar introduir; cosa que en aquest moment li vull agrair molt especialment.

Hi ha..., al capdavant de tot aquest procediment, només pel que fa al nostre Grup Parlamentari, va quedar viva una esmena, que és l'esmena número 2, amb la qual coincidíem –si no recordo malament– amb l'il·lustre ponent representant del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que era aquella que deia..., que venia a incloure en els tributaris de la regulació no només les administracions de Catalunya –entenent-les com la Generalitat, les locals i les supralocals–, sinó també els organismes, entitats de dret públic i societats mercantils vinculades o dependents d'aquelles participades principalment de forma directa o indirecta, que no fossin de caràcter industrial o comercial. Això, felicitement, ha estat resolt a través d'una transaccional que s'ha vingut a produir entre el Grup Parlamentari de..., entre tots els grups de la cambra, raó per la qual en aquests moments no existeix cap circumstància que ens impedeixi fer dues coses: felicitar-nos per la consecució d'aquest Projecte de Llei, i anunciar, des del nostre Grup Parlamentari, el vot favorable en el moment oportú, que, si no erro, serà en la sessió de demà.

Per tant, això és tot. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Deu. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Com ha dit el senyor conseller, aquesta Llei arriba amb un treball precedent de la Comissió Assessora de la Publicitat Institucional, i jo li agraeixo que hagi citat que això fou una proposta del nostre Grup Parlamentari en l'anterior legislatura, i jo faré més extensa la cita: fou una proposta que la va dur molt personalment el diputat Jordi Guillot.

Ara fem un pas més, anem una mica més enllà. Jo comparteixo algunes de les crítiques o neguits que expressava en Josep Maria Vallès. Crec que alguna d'aquestes coses les retrobarem, en part, quan fem la llei electoral, que –toco fusta amb una mà, perquè amb l'altra aguantó el micròfon– tant de bo l'abordéssim en aquesta legislatura.

I pel que fa al que hem treballat, crec que s'ha fet una bona tasca, amb moltes transaccions. Nosaltres teníem nou esmenes –moltes d'elles provenien de treballs anteriors; per això coincidien també, com ha assenyalat el senyor Fernández Deu, amb esmenes presentades idènticament per grups diversos– i han quedat tres esmenes, per part nostra. Una, que és la que volíem i volem que s'inclougui l'Administració en un sentit extensiu, que ningú, des de cap administració, pugui fer la trampa de presentar una campanya a través de qualsevol entitat que depèn de l'Administració però no és administració *strictu sensu*; això ha estat transaccionat. Creiem que era bo suprimir el darrer criteri sobre la competència deslleial, però de totes formes aquesta esmena la retirem de la seva consideració. I, per últim, una esmena sobre l'abast de les campanyes importants, que també hem transaccionat.

Jo voldria fer una reflexió que continua en la línia dels que han parlat abans, que connectaria amb el fet que aquesta Llei ha de servir per evitar l'ús i abús de la publicitat institucional. M'ha semblat molt encertat que en Josep Maria Vallès ens recordés que això ho han fet totes les administracions, de tots els colors, i que, per tant, és una temptació, és un caramel molt atractiu poder fer autèntica publicitat electoral a través de presentar coses que, de fet, serveixen poc a la ciutadania però serveixen bastant als interessos electorals de l'opció governant, i que, per tant, haurien d'anar posant criteris objectius davant d'això. N'hi ha un del temps; ens discutíem –i voldria que constés així en el *Diari de Sessions*– sobre el període que hauria de tenir vigència aquesta activitat, i jo sóc dels que creu que hauríem d'anar més enllà de la campanya electoral, dels seixanta dies; del que en diem «campanya electoral», que són quinze dies, o del que és tot el procés del decret de convocatòria, perquè sovint sembla que estem molt abans ja en campanya electoral.

Reconec que, en les darreres legislatures, com que vivim sota –diguem-ne «carinyosament»– l'amenaça de l'humor de l'actual president de la Generalitat sobre quan seran les eleccions, és difícil poder determinar

quan hauria de començar la vigència d'aquesta Llei. Això, ho esmenarem ràpidament, quan canviem les majories de govern, però, mentrestant, és evident que tenim aquesta problemàtica damunt de la taula.

I objectivar, també, el que és publicitat i el que és informació, cosa que la Llei fa molt encertadament. Jo els vull recordar que, en aquesta cambra, està en marxa un acord sobre el finançament dels partits polítics, que tant de bo també arribi a bon port, en el qual alguns grups parlamentaris hem intentat disminuir al màxim el que podíem anomenar «el circ electoral», i això, a més, significaria una disminució de les despeses de les formacions polítiques. Ara, amb aquesta Llei, també, hi podríem contribuir. I, en definitiva, qui sortirà guanyant serà el contribuent i el ciutadà; el contribuent, perquè veurà un millor ús dels seus impostos, i el ciutadà, perquè esperem que rebí informació, no pas propaganda.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. Per posicionar-se ara, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en les darreres campanyes electorals, el nostre Grup ha estat molt, molt crític amb relació a la utilització, per part de les diverses administracions actuant a Catalunya –tant la Generalitat com l'Administració local–, i ha vingut alertant, tot sovint –i recordaran alguns de vostès– sobre l'increment, en aquests períodes preelectorals, de la propaganda institucional. Una propaganda que, de vegades un pèl de manera grotesca, nosaltres havíem, fins i tot, dit que els directors de campanya dels diferents partits governants ja hi comptaven, i que, fins i tot, es caracteritzaven –es caracteritzen, de fet, en la majoria dels casos–, doncs, per ser campanyes que aflaguen la gent –«la gent és la força de Catalunya», o aquest més recent del «Catalunya, un país que creix»–; campanyes, per exemple, que presenten tot un seguit de realitzacions, allò que col·loquialment se'n diu penjar-se medalles, del govern de la institució en qüestió, i ara no, no assenyalo ningú en concret.

En el que ha estat, jo diria que en la majoria de casos, una propaganda autènticament partidista, disfressada de campanya institucional i, per tant, pagada –evidentment– amb recursos públics, de tothom, i, a més a més, en molts casos, destinada a preparar l'elector de cara els imminents missatges electorals durant la precampanya i la campanya electoral. Missatges electorals que, en molts casos, han acabat reblant el missatge apuntat o suggerit per la campanya institucional en qüestió, gairebé sempre –no sempre, però en molts casos– amb la mateixa grafia i, fins i tot, realitzat, en alguns casos, per la mateixa empresa publicitària. I aquest tipus de campanyes –i vostès ho saben perfectament– s'han tornat cada vegada més habituals, cada vegada més cares, fins al punt que s'han anat encartant quilos i quilos de paper, guies, paper *couché* il·lustrat, tota mena de propaganda que, de fet, en ser tan cara la campanya, fins i tot,

en algun cas, extralimita la discrecionalitat que tot Govern té a l'hora, doncs, de disposar dels seus recursos, eh? I cada vegada més atrevides, fins al punt que, una bona part de l'opinió pública, la ciutadania, doncs, ja pràcticament, bé, ja no s'escandalitza i, a més a més, en molts casos, ja és un exercici gairebé comú l'intent d'endevinar, a partir d'aquests missatges institucionals, per on anirà l'eslògan electoral del partit en qüestió.

Jo recordo, per exemple, aquell «15 anys d'autonomia», que es va esdevenir «15 de política sanitària», «15 anys de política cultural», «15 anys...», i bé, cert exercici de transvestisme dels eslògans institucional en l'eslògan, en uns eslògans partidaris. Fins al punt que determinades campanyes sense aparent utilitat pública, jo diria que, en molts casos, i vull recordar la queixa que, en alguns moments, van expressar, fins i tot, veus de l'interior de l'Església catòlica, em sembla que el bisbe Camprodon va arribar, en una ocasió, a criticar alguna campanya per ser una autèntica burla als minsos pressupostos d'algunes modestes institucions que treballen sense cap finalitat o afany de lucre, amb una vocació de servei públic, no? I això últim és particularment important en un context d'empobriment democràtic, de democràcia de baixa intensitat, en què diferents episodis no vinculats a aquest tema de la propaganda institucional, doncs, vostès saben perfectament que han provocat una considerable alarma social que ha anat derivant en una pèrdua de prestigi en la política i, fins i tot, en l'estima social cap al sistema democràtic, que ens obliga, en definitiva, a assumir les demandes d'un major rigor en el comportament, en l'exercici de la responsabilitat pública i també la garantia real del pluralisme.

Per tot això, nosaltres, ja en la passada legislatura, a part que vam abonar un acord, que recordo que va impulsar l'exdiputat Jordi Guíllot en nom d'Iniciativa per Catalunya, que era la creació d'aquella Comissió Assessora que abans el mateix conseller, en presentar el Projecte, ha ponderat la seva bondat i la seva bona trajectòria, nosaltres vam, també, ja en la passada legislatura –vostès ho recordaran–, l'any 96, doncs, vam presentar una proposició de llei que no va ser presa en consideració i vam impulsar una resolució que el conseller, doncs, ha citat anteriorment, la 943/V, que va donar lloc com un mal menor a la necessitat d'adoptar, finalment, un marc legal específic, que és el que avui estem debatent a través d'aquest Projecte de llei que ens ha presentat el Govern; i vam participar de forma activa, en l'interior d'aquesta Comissió Assessora, en l'elaboració d'aquests criteris generals per a l'avaluació de la publicitat institucional a què també es referia el mateix conseller Triadú. I el mes de juny passat, vam tornar amb una altra iniciativa legislativa que s'inspirava en la Llei de l'any 96 i que, de fet, s'inspira en el marc legislatiu comparat autonòmic, en aquella llei andalusa a la qual es referia també el senyor Fernández Deu, doncs, vam intentar una altra vegada que el Govern adoptés una iniciativa legislativa per disciplinar per fi aquest tema, sobretot perquè havia incomplert, en la nostra opinió, almenys, aquest mandat específic que el Parlament s'havia donat mesos abans per tal de presentar la Llei en el termini d'un any. I per què ho fèiem el mes de juny? Doncs, ho fèiem per intentar evitar, de cara el futur, allò que nosaltres havíem jutjat una autèn-

tica –per part de tothom, eh?– borratxera propagandística que va portar, per exemple, que aquest any passat s'hagués incrementat de l'ordre d'un 453% el cost de les campanyes institucionals del Govern, i ho faig perquè tinc les dades d'altres exercicis, d'altres anys anteriors i, per tant, la dada, doncs, crida l'atenció, sobretot perquè és un any electoral.

I per acabar, malgrat aquests petits avenços experimentats que nosaltres reconeixem i que volem deixar palesos; per acabar, per tant, amb aquesta sensació creixent d'un cert abús i impunitat que ha anat –com deia abans– creixent, també, aquest malestar i aquesta desconfiança, i minant, sobretot, la confiança dels diferents grups polítics que creïem, en origen, en la virtualitat d'aquesta comissió assessora, perquè, després d'assistir a les campanyes a l'any 99 –això ho sap, l'honorable conseller, que n'havíem parlat i els diferents grups polítics–, doncs, nosaltres, francament, teníem dubtes seriosos que, en definitiva, aquestes campanyes fetes durant aquests últims anys s'adeqüessin a aquests criteris generals que va aprovar el Govern el novembre del 98 i, en definitiva, estàvem assistint una mica perplexos i inquiets a campanyes que, d'una banda, eren triomfalistes i cofoistes, d'altres, anaven destinades a exaltar únicament els aspectes de la gestió i n'hi havia d'altres –per què no dir-ho?– més rabiosament electoralistes.

Per tot això –i diguem aquesta és la part negativa, diguem, de la visió que en tenim de la jugada– per tot això, nosaltres, òbviament, vam saludar com un fet molt positiu –ho vull reiterar des d'aquesta tribuna, ho vull dir en aquesta intervenció com a posicionament del nostre Grup–, com a molt positiu que el Govern i que el propi conseller Triadú, en nom del Govern, manifestés la intenció, finalment, d'adoptar aquesta Llei i que, a més a més, s'avingués a parlar-ne de forma oberta, sense exclusions, en primera instància –jo crec que de forma lògica i com una deferència cap a un grup parlamentari que s'havia avingut a retirar una iniciativa legislativa en aquest Parlament en pro o en benefici d'una iniciativa governamental–, a parlar amb el nostre Grup Parlamentari fins al punt que podem dir, sense complexos, que aquesta ja és, avui –a l'espera que es produeixi demà la votació–, una llei que la sentim, que la fem nostra, com així ho han dit, també, el conjunt de grups de la Cambra.

I la fem nostra perquè, què perseguíem i què hem aconseguit, amb tota modèstia? En tot cas, a partir del treball conjunt dels diferents grups, en l'àmbit de la ponència, doncs, per exemple que, sobre el contingut de les campanyes, quedi molt clar que desdoblem dos àmbits o dos blocs específics, una doble tipologia –per dir-ho d'alguna forma–; per tant, que el Govern pugui planificar, allò que en diríem l'explicació de l'obra de govern, la informació dels serveis i les campanyes d'interès públic; aquest acostuma a ser –per dir-ho gràficament– el pal gruixut de les inversions en publicitat institucional, i, per una altra banda, també, un segon paquet, diguem-ne que d'intervenció general o d'orientació pública relatiu a la difusió de valors, de projectes col·lectius, de mobilització social al voltant d'idees força que es consideren prioritàries des dels àmbits del Govern. I en aquest punt, la intervenció del Consell Assessor creat per decret i que consagra aquesta Llei,

i aquesta era una de les nostres modestes exigències, doncs, tindrà com a objectiu assolir aquest consens polític parlamentari ampli, sobretot perquè, en el passat –deixi-m'ho repetir–, no teníem clar que això hagués estat així.

Precisament parlant de la Comissió Assessora, aquest podria ser i, de fet, serà –n'estem convençuts– un àmbit de debat i de formulació de propostes amb relació als aspectes que sempre són més polèmics. I sobretot, perquè hi ha temes, existeixen temes –diguem-ne– de Govern i temes de país, per una altra banda, i el Govern té responsabilitat sobre tots els temes i, evidentment, també sobre totes les campanyes, però en els temes de país, en els temes que en podríem dir de projecció, de futur i d'estimulació, d'incentiu, d'engrescament, de col·lectiu, del conjunt de l'opinió pública, nosaltres creïem –i amb això acabo, senyor president–, que cal un amplíssim consens i, per tant, una complicitat amb amplis sectors, sobretot polítics.

Què més preteníem i hem aconseguit amb aquesta llei? Doncs, a més d'evitar alguns excessos del passat, la prohibició expressa en períodes electorals –tot i convenir amb el que deia abans el senyor Ribó, ens hauria agradat ser una mica més rigorosos amb aquest punt–, hem aconseguit, també, una exigència que nosaltres havíem plantejat i que contemplàvem amb la nostra iniciativa legislativa: l'adjudicació plural en els mitjans de comunicació; disciplinar, també, la utilització dels eslògans, símbols, grafies i, per tant, evitar la identificació partidària, i totes les cauteles, per tant, són poques. I si es té en compte que la publicitat institucional, en el seu conjunt, és un dels principals vehicles d'influència del Govern i de l'Administració en una cultura moderna i comunitària com la nostra, si es té en compte i aquesta és una poderosa plataforma, evidentment, aquesta és una bona Llei i totes les cauteles han estat poques.

Jo vull dir per acabar, senyor president, que voldria agrair especialment la deferència, l'atenció i la predisposició del conseller Triadú, del secretari general del Departament de la Presidència, en Carles Duarte i bon amic, del cap de Gabinet del conseller, Francesc Homs, de la ponent de la majoria minoritària, senyora Cuenca, pels seus bons oficis, així com també la feina –jo crec– important i interessant feta pel lletrat major de la casa, el senyor Ismael Pitarch.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable diputada senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el conseller, quan ha presentat la Llei, ha explicat el procés de gestació del projecte i de l'avantprojecte i, per tant, ha demostrat que, quan el Projecte el va aprovar el Govern, ja incorporava criteris que havien estat debatuts aquí, al Parlament, sobre publicitat institucional, i també alguns aspectes d'una proposició no de llei d'Esquerra Republicana, que, en ares d'un ma-

jor consens en l'elaboració del Projecte i la discussió, va retirar. Per tant, era un projecte que ja entrar recollint altres treballs d'aquest mateix Parlament.

Jo voldria, per no repetir el que altres grups parlamentaris, doncs, han exposat, voldria recordar o relatar quin ha estat el procés de discussió d'aquest projecte en el Parlament, perquè crec que és interessant i no es donen moltes ocasions. Aquest és un projecte que es van presentar 61 esmenes i una esmena a la totalitat presentada pel Grup Socialista. Avui, els grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, han expressat la voluntat i el seu vot positiu a aquesta Llei, favorable.

Vol dir que, fins i tot, hem sabut, entre tots, superar aquesta esmena a la totalitat que contenia el Projecte de llei que estem debatent. Això no passa moltes vegades perquè, realment, convertir un projecte que està esmenat en la seva totalitat que, després, mereixi el vot favorable del Grup esmenant a la totalitat és difícil.

I, amb això, voldria agrair, no solament al Grup Socialista, sinó a tots els grups: a Iniciativa, per la seva col·laboració; al Grup Parlamentari Popular, i a Esquerra Republicana, que, a més, ha tingut la generositat i el treball al darrere que, malgrat haver estat, les seves esmenes, acceptades, totes, en ponència, ha sabut compartir la necessitat que aquesta Llei aplegués el major nombre possible de vots favorables, i hem transaccionat de comú acord –també amb Esquerra Republicana– totes les esmenes. Crec que això és important de dir, com també, evidentment, que hem tingut l'inestimable ajut del lletrat del Parlament senyor Ismael Pitarch, que, no només amb els seus bons oficis jurídics, sinó també amb una gran disponibilitat de temps, ens ha dedicat el temps que ha calgut per poder fer aquest joc de transaccional, que eren a molts articles i amb una estructura de Llei diferent, i, en canvi –que venia d'aquesta esmena a la totalitat–, hem estat capaços de fer un projecte de llei en el qual tots, si bé algú ha dit que pot tenir alguna carència –carència que, per altra banda, no ha estat esmenada amb una esmena concreta... Crec que és una llei de la qual ens podem felicitar, com dic, pel treball fet i pel contingut d'aquesta llei.

Crec que avui tenim una llei que és la millor que existeix –n'hi ha d'altres de comunitats autònomes però són molt més precàries; aquesta Llei és una llei molt més completa... Hem establert un codi de conducta publicitària, que, a més, hi hem sabut distingir els tres tipus, com el conseller deia, de publicitat, de comunicació de l'Administració. Quant a la publicitat que és de la privada, no entrant en competència deslleial amb aquesta publicitat privada, que, per tant, és més comercial i més interessada, però també establim a la Llei que no existeix o que no entrarem en publicitat, en competència deslleial amb la publicitat privada. Hem sabut distingir, també, i definir la publicitat o la propaganda política envers la publicitat institucional.

La publicitat institucional, com queda definida en la Llei, és aquella que promouen les diferents administracions públiques a Catalunya per defensar els valors i les conductes que permeten consolidar la democràcia, el benestar social, la salut o la prevenció i la seguretat. Crec que és una bona definició per distingir d'aquestes

altres tres tipus de publicitat institucional. En la Llei també hem donat rang de llei a la Comissió Assessoradora de la Publicitat Institucional, que existia ja regulada per decret del 97, però que és bo que quedi recollida en aquesta Llei. I, per altra banda, hem clarificat –i aquí sí que hi ha hagut algunes esmenes dels diferents grups incorporades– l'àmbit d'aplicació de la Llei, aclarint i ampliant, si és que no quedava clar, sobretot perquè, si hi ha una esmena, és perquè hi ha algun Grup que la proposa, no ho veu clar, i, quan dèiem «s'aplica a l'Administració local», l'esmena d'Iniciativa per Catalunya deia «i supralocal», –ho vam incloure–, i així, també, recollint esmenes del Grup Parlamentari Popular, del Grup Socialista i d'Iniciativa, que han donat lloc a una transaccional signada per tots els grups, hem inclòs, també, «en els seus àmbits corresponents».

Per tant, crec que tenim una llei en la qual estem d'acord tots els grups de la cambra, i ens hem pogut posar d'acord perquè crec que tots hem compartit la importància que tenen els missatges que, respectant, evidentment, els principis que aquesta Llei recull i regula, han de difondre les diferents administracions públiques a Catalunya per –com deia abans– aprofundir la democràcia, el benestar social, la salut, l'educació, etcètera, i no només això, sinó que crec que, a partir d'aquesta Llei, els ciutadans potser podrem trobar als poders públics una més gran afecció amb els ciutadans, atès que és bo que tant les administracions públiques de la Generalitat com les administracions locals puguin difondre la seva acció de govern, per tal que sigui coneguda per tots els ciutadans. De vegades, ens plantejàvem –alguna vegada– com ho podríem fer per fer aquesta afecció i aquesta més estimació i valoració dels ciutadans amb els polítics i la vida política, i crec que aquesta pot ser un –no l'únic, evidentment– dels instruments que poden aprofundir aquesta relació i millorar-la. Crec que és important –abans ho citava, també, parlant de la publicitat privada–, també, que els ciutadans sàpiguin que la informació –aquests missatges que reben de l'Administració– són uns missatges i una informació veraç, a diferència d'aquesta comercial, que ve a estimular hàbits o bé intenta vehicular unes actituds que no responen a res més que a l'interès de qui publicita. Per tant, crec que, avui, doncs, amb l'ajuda de tots, hem aprovat –bé, demà, amb la votació, finalment, però donat l'anunci del vot favorable– una llei que és pionera a Espanya en el sentit de regular aquesta publicitat institucional, que crec que necessitem i que, a més, és un desenvolupament d'un article, també, que atorga competència exclusiva a la Generalitat per l'Estatut d'Autonomia.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Cuenca. Demà, per tant, es posarà, quan correspongui, a votació el text del Dictamen amb les esmenes transaccionals, conjuntament, atès que no quedaran ja esmenes vives a votar.

Se suspèn la sessió, que es reprendrà demà, a les deu del matí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.

S U B S C R I P C I O N S

EDICIÓ **I**MPRESA

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

i també

DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
VI legislatura
Primer període
Número 1
Dilluns, 15 de novembre de 1999

EDICIÓ EN **M**ICROFITXA

C O N D I C I O N S

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any.

Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'administració de les publicacions oficials del PARLAMENT pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es farà **exclusivament**:

a) Per transferència bancària, a nom del PARLAMENT DE CATALUNYA, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, entitat 2100, agència 3018, del Pla de Palau, núm. 2, 08003 Barcelona.

b) En metàl·lic o xec registrat al Servei de Caixa del Parlament.

B U T L L E T A

Nom

Carrer Núm.

NIF Telèfon Fax

Població Codi postal

desitja subscriure's al ☐ **Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya**
☐ **Diari de Sessions del Parlament de Catalunya**
☐ **Butlletí Oficial i al Diari de Sessions (subsc. conjunta)**

} ☐ **Imprès**
☐ **Microfitxa**

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents, a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 2 ... Amb aquesta finalitat, i amb data de de de envia per núm. la quantitat de pessetes.
..... de de 2

SIGNATURA

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500
A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

6.000 PTA

13.000 PTA

120 PTA

} IVA inclòs

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 · Impres a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

9 770213 798001

0 4 1 0 6